

Csendes

vizek

mellett

TAKÁCS JÁNOS

**CSENDES
VIZEK
MELLETT**

ZSOLT 23, 2.

Ajándék.
Kérésre megküldjük.
Takács János,
Hódmezővásárhely,
Márton utca 1. 6800

Borítólapot tervezte: Búzás Irén

**Hódmezővásárhely
2000**

Zsolt 29, 8. (Értelemszerű fordítás.)

Az Úrnak hangja – a hangrezgés – megrezdíti a pusztát, hogy a „puszta” vele együtt rezdüljön, elindítja az életrezgést úgy, hogy előbb nyugtalanságot kelt, azután folyamatosan mozgásba hozza, működésbe helyezi a pusztát; és megrezdíti, működésbe hozza majd az Úr Kádesnek pusztáját, helyreállítja a szentséget.

Kiadó: Takács János Hódmezővásárhely, Márton utca 1.
A könyv kereskedelmi forgalomba nem kerül.
Ajándékba, kérésre elküldjük.

HódPress Nyomda Kft.
Felelős vezető: Szabó Lajos
6800 Hódmezővásárhely, Kossuth tér 8.
Telefon: (62) 241-682
Telefon/fax: (62) 241-858

ELŐSZÓ

Az elmúlt évtizedek alatt évenként néhányszor tartottunk gyülekezeti ifjúsági „csendes napokat”. Közben az ifjak megöregedtek, gyermekeik, unokaik születtek, s a régi csendes napok emlékké lettek. Felmerült most az a gondolat, hogy vegyük elő a régi jegyzeteinket, és nyomtatásban adjuk át utódainknak. Annak idején előadások tartásában, igehirdetésben mások is részt vettek.

Az igei mondanivaló nem avult el, nem lett korszerűtlenné, hiszen a törvényszerűségek változhatatlanok. A csendes napokon nem folytattunk bibliatanulmányokat, hanem azt kerestük mi az Istennek jó, néki kedves, tökéletes akarata minket illetőleg. Róm 12, 1-2. Az Atya kijelentette magát, megismertette velünk a törvényszerűségeket, amelyeket ő alkotott, és be is építi ezeket szíveinkbe. Mégis felmerül gyakran az a kérdés, miért van olyan sokféle írásmagyarázat, hogyan találjuk meg a helyes irányt? Erre ad nekünk az Úr bölcs tanácsot: Ha valaki az Isten akaratát meg akarja cselekedni – nem csupán elmélkedni óhajt –, az majd észreveszi, felismeri, hogy a tanítás Istentől való-e vagy csak magamtól beszélek. Jn 7, 17. Ha valakinek igaz a törekvése, akkor is előfordul, hogy elsőre nem ért meg egy-egy lépést, de: „ezt az Isten ki fogja jelenteni néktek”. Fil 3, 15. Ha csak ismereteket akarunk gyűjteni, az nem vezet jóra: az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. 1Kor 8, 1. Szeretet alatt az Isten akaratának cselekvése értendő, ahogyan a Jn 14, 21-23-ban olvassuk.

Az emberek által alkotott dogmák veszedelmesek. Rendszerint összecserélik a mulandó világot a másvilággal; az ottani történeteket idetelepitik a földre, és megfordítva. Min-

den logikának teljesen ellentmondó tételeket állítanak fel. Képesek lettek volna Galileit máglyára vinni, mert azt vallotta, hogy a föld mozog. A máglyák ma is égnének, ha a „fejedelmek” (államhatalom) szállítanák a fát meg a karhatalmat. Általánosan elfogadott keresztény dogma, hogy az az első emberpár olyan súlyosan vétkezett, hogy ez kihatott az egész emberiségre. Farkas József: Menet közben c. könyvében (184. oldal) írja: „Egy régóta hívő asszony jött el hozzám. Vallomása szerint legalább 25-30 éve tért meg, és azóta becsületesen csinálta a dolgait, ahogy illik a megtért hívőnek. Azt mondta, hogy most felborult benne minden, nem tudja tovább hinni azokat, amiket tanítottak neki, amik alaptételek a bibliai hitben. Azt mondta: nem tudom elfogadni, hogy azért, mert az a bizonyos Ádám beleharapott abba az almába, azért én bűnös vagyok? A gyerekem és mindenki bűnös, mert ő beleharapott? Nem tudom elfogadni a predestinációt, hogy mielőtt egyáltalán beleszólhatnánk a dolgokba, az Isten mindent elrendez. Akkor hol van az ember? Nem tudom elfogadni az örök kárhozatot. Örök és kárhozat? A szerető Istentől? – Nem akarok mindent elmondani, de megrendítő volt, ahogy az alaptételeket sorolta, hogy ezeket többé nem tudja hinni.” Nem ez az egyetlen, aki logikusan gondolkodik, és az abszolút logikátlanságot nem tudja megemészteni. Erről felesleges lenne bárkivel is vitatkozni, aki ezt a logikátlanságot bevette, az makacsul ragaszkodik ehhez, azt semmiképpen nem lehet meggyőzni a valóságról. Azt is tudnunk kell, hogy a tévedések súlyossága egyenes arányban van a fanatizmus nagyságával s a beképzelt büszkeséggel. Tehát kár lenne vitába bocsátkozni; ugyanakkor tartsuk tiszteletben a felebarát személyét, még ha valamiben téved is.

Viszont, ha valaki felteszi a fenti kérdéseket, akkor kötelezettek vagyunk arra feleletet adni. A Szentírás alapos, részletes útbaigazítást ad nekünk minden ránk tartozó kérdésre. Nem kívánunk tudóskodni, bizonyítani, csak a tényeket akarjuk megismerni nagyon röviden. – Mi az anyagi világban élünk, a mulandóban, aminek nincsen valóságos léte, csak annak a va-

lódinak az árnyéka az anyagi világ. Tudjuk és hisszük, hogy van egy más-világ is, a maradandó. Ez nem csupán jövőben létező, hanem előbb is volt. Amikor nekünk azt mondja az Úr: Térjetek meg, térjetek vissza, abból tudhatjuk, hogy ott volt a mi igazi hazánk; visszatérni csak oda lehet, ahol már voltunk. – A bensőnknek boldogtalan, romlott állapotát magunk is érezzük. Isten nem ilyennek teremtette az embert, hanem jónak, igazságosnak. A rosszat, a gonoszt az ember a sátántól (kígyó) vette be. A sátán jó és gonosz; jót kínál, és abban rejtve adja a kábítószer. (Kábultság szelleme.) A kábítószer ma is úgy kínálja, mint valami nagyon jót. A sátán a jó és gonosz tudásának fája. Itt szó sincs almafáról. A tévedés ott jött be, hogy a latin szöveg a jó és gonoszt így fejezi ki: bonus et malus. A malus melléknévként a gonoszt jelenti, főnévként almafát jelent. Itt tévesztették el, mert Isten a tolmácsolás nyelvél a görög nyelvet rendelte és nem a latint. – Ezzel kapcsolatban az is tény, hogy a „kábitószer”, a gonosz kínálata csak annak árt, aki azt bevette és ette. Az kizárt dolog, hogy valaki egest (savanyú, éretlen gyümölcs) eszik, és másnak a foga vásik el tőle. Ez a „kábitószer” halált okozott. Minden egyes megromlott emberre vonatkozik. „Aki vétkezett annak kell meghalnia.” Ez bekövetkezett. Isten előre figyelmeztetett erre, de nem hittünk neki. – Azonnal vissza akartunk menni az Élet fájához, de erre már nem volt lehetőség.

Van-e, volt-e ebből kiút? Igen volt és van. Isten adott a bűnbe, halálba esett embernek lehetőséget, hogy megtanuljon bízni, hinni, és ezáltal életet nyerni. Mindenkit külön megkérdezett, hogy akar-e meggyógyulni? Akik igent mondtak, azokat ideküldte a Föld-re; ő azt akarja, hogy itt minden ember üdvözíttessék, és a valóság megismerésére eljusson. Akik ezt a „pót-vizsgát” nem vállalták, azok ide nem jöttek. Ez az ügy már eleve rendezésre került, de Isten itt a földön is tiszteletben tartja a szabad akaratot; megkérdezi az egyéntől: akarsz-e megtisztulni, akarsz-e meggyógyulni. – Mindez így van megírva, módunkban áll utánajárni, meggyőződni. –

Nagyon röviden rá kell mutatnunk arra, hogy az ember hármasság: szellem, lélek, test. Van még egy tényező, amit a más nyelvek a „hús” szóval fejeznek ki. A magyar nyelvű biblia-fordítás ezt is a test szóval jelöli; ez a megromlott emberi természetet jelenti. Sok vita ellenére sem találtuk meg erre a megfelelő magyar szót. Nemrég egy kutató orvos erre a „testiség” kifejezést javasolta. Azért nehéz helyre tenni a kifejezések, mert a sátán (a sárkány) elragadja az ég csillagainak a h a r m a d i k részét, a szellemet (pneuma), aki béna, félholt állapotban van. Jel 12, 4. Ha ezt figyelmen kívül hagyjuk, akkor a sátánnak nyert ügye van. Ugyanis csak a szellem, a szív képes hinni: Szívvel hiszünk az igazságosságra... Róm 10, 10. A kettős ember képtelen hinni. Tamás Kettősnek hívatik; pünkösd előtt a többi tanítvány is kettős állapotban volt és nem hittek azoknak, akik őt feltámadva látták.

Ezek után feltehető a kérdés, hát lehet-e ilyen helyzetben elindulni hitben, és Istent megtalálni, amikor minden alaptörvényt kisiklattak, elferdítettek? Természetesen lehet. Vajon miért? Egyszerűen azért, mert a Teremtő Isten nem alkalmazkodik a mi dogmáinkhoz. Például a Föld akkor is a Nap körül kering, ha Galileit máglyán elégetnék a dogmák alapján. Pontosan így van ez a belső ember vonatkozásában is. Ott is tökéletesen működik az Isten törvénye, függetlenül a mi véleményunktől és elképzeléseinktől. Ezért nem érdemes vitatkozni, feleslegesen időt és erőt pazarolni üres szóharcokra. Amikor az atyai házat elhagytuk, akkor útravalóul sok-sok kincset kaptunk; adott a szívünkbe szunnyadó honvágyat, működő lelkiismeretet, ami állandó „radar-összeköttetést” tart fenn az Atya szívével; adott mellénk őriző angyalt. Küldött utánunk egy nyitott Ajtót, aminek az a felirata: Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, én terólad meg nem feledkezem. Küldött utánunk Segítőt, aki elvezérel minden valóságra; ez a Szentlélek, a Vigasztaló. A parakletos első jelentése: Segítő. Ennek eredménye a megvigasztalás. Ezt kérjük és várjuk. –

MIT CSELEKEDJÜNK?

ApCsel 2, 37-38.

Mivel Isten naptárában a nap az előző estével kezdődik, olvassuk el a tegnapi esti ígét. 1Móz 50, 15-26. Mélyen érinti szívünket az az aggodalom, hogy „a József” talán bosszút áll a mi gyilkos szándékunkért, tettünkért. Megnyugtató, hogy Ő nem akarja visszafizetni gonoszságunkat. Megbocsátott. De elvárja, hogy mi is teljes szívből megbocsássunk egymásnak. Ne tartogassunk adósságokat, követeléseket mások felé. Nem is annyira a nyílt ellenségeskedésre, haragra gondolok most, hanem a rejtett neheztelésekre, amelyek megrontják bensőnket. Tegyük meg az elengedést most, oldódjunk fel mindnyájan egymás iránt, hogy feszültségek nélkül, feloldottan lehessünk ma itt együtt.

Amikor a közönyből felébredünk, első kérdésünk: Hát most mit cselekedjünk? Mindenekelőtt irányt kell változtatnunk. A mi irányunk jelenleg aláfelé mutat, Jerikó felé. Az Úrnak az iránya: Fel kell mennünk Jeruzsálembe! Ez a menet, ez járás, életmódfolytatás. Peripatein = vitam agere. Olyan életmódfolytatás, amely a világosságban megy végbe. Jn 8, 12. ...soha többet nem járhat a sötétségben, a sátánban. Ef 4, 1. A fenti kérdés a pünkösdben csendült fel. Itt tehát nem elméletről van szó, hanem tevékenységről; itt tenni kell valamit. Azt olvassuk a pünkösd-i perikópában, hogy a házban „ültek”. Azután a Szentszellem rájuk ült. ApCsel 2, 2-3. A feladat azzal kezdődött, hogy „menjete el...”. Ez nem ülő foglalkozás. De ez a kifejezés is többet mond, mint tétlen ülést. Kathidzó = leül, beültet; valakit valamilyen foglalkozásnak gyakorlására, annak a foglalatosságnak a meghatározott helyére beültetni; valakit bizonyos állapotba hozni, abba behelyezni. – Több helyen használják ma is azt a kifejezést, amikor is a beültetés munkába állítást jelent. Pl. távírdán beültetik a szolgálattevőket. A pünkösdben is arról van szó, hogy a Szellem mindenkit a maga helyére behelyez, „beültet”, a foglalatosságába beállít, hogy

végezze a maga feladatát. Ef hená hekaston. Az epi akkusativussal a célt jelenti. Tehát abból a célból ülteti be, állítja, hogy végezze a maga feladatát. Nem általános parancsosztás van itt, hanem egyénenkénti munkába állítás. Mindegyikkel külön-külön beszél az Úr. Minden egyén a maga nyelvén hallja Őt. Annak idején, amikor elhívta a tanítványokat, akkor is külön-külön szólította mindegyiket.

MIT CSELEKEDTEM?

Jer 8, 6.

Említettük, hogy a közönyből való felébredés után első kérdésünk: Mit cselekedjünk? Bennünk megvan a hajlandóság arra, hogy hozzáállassunk a tevékenységünkhöz azonnal úgy, ahogy vagyunk. Isten azonban azt tanácsolja, hogy megromlott, tisztátalan, szennyezett állapotunkban ne fogjunk még hozzá. Elsősorban mindent bemocskolunk, amihez csak nyúlunk. Erőnk sincsen, amivel dolgozhatnánk, tehát előbb erőt is kellene vételezni Tőle. Végül nem többes szám első személyben lehet ezt kérdezni, hanem egyes szám első személyben, mert Ő minden egyénnek külön-külön adja meg a maga feladatát. A rendbe hozást is csak egyénileg lehet kérni és végezni. Nem arra figyelmeztet, hogy mit cselekedtünk, hanem hogy én mit cselekedtem, aminek következtében teljesen erőtlenné, sötétté lettem. Isten országában a tevékenység nem harangozás-dézs-maszedéssel kezdődik, hanem erővétellel. Minthogy a vételi képességünk is megromlott, előbb ezt kell helyrehozatni. Léma = vételi képesség. A lámbánó igéből származik. Általában azzal szokták fordítani: Rajta volt az Úrnak terhe. Valódi jelentése, hogy vétel alatt állott, kapcsolatban volt az Atyával. Hasonlattal élve, amikor a rádió működésben van, vételben van. Az Úr tanítványainak mondja: Vegyetek Szentszellemet – lábéte pneuma hágion. Jn 20, 22. Azt tanácsolja az Úr: Ne vedeljétek tele magatokat borral – a paráznság borával –, hanem szívjátok tele magatokat Szentszellemmel. Ne folytassatok

bolond életmódot, hanem bölcsen járjatok. Nagyon megtevésztő, hogy a Szellem utánzói, az úgynevezett hamis próféták mind produkciókat csinálnak, önkívületi állapotokat hoznak létre, néha-néha testi gyógyításokat is végeznek, értelmetlenül „nyelveken szólnak”. A Szellem az munkába állít, beállít az Isten rendjébe, elvezet minden valóságra és mindenre megtanít, amire csak szükségünk van. Ef 5, 15-21. Az Úr előre megmondott mindent, hogy a Szellem mit végez majd, amikor Ő elküldi azt. Ránk bizonyítja vétkeinket, leleplezi a bűnt, és pedig egyénileg. S amikor emiatt megszomorodunk, meg is vigasztal. Elküldi ama Vigasztalót, aki mindenre megtanít. Mi is talán valami különlegeset, rendkívülit várunk a Szellemtől s úgy gondoljuk, hogy csak kiváltságos egyének juthatnak hozzá egészen rendkívüli módon. Pedig egészen egyszerűen, érthetően működik. ApCsel 3, 19-20. Bánjátok meg azért a múltat, „amit cselekedtem”. ApCsel 26, 13-21. Kelj útra s hagyd el őshazád...

EZT CSINÁLTAD

Jer 2, 5-37.

Nincsen ősbűn. Nem lehet a felelősséget másra, ősökre, vagy akár kortársakra áthárítani. A bűnesetet mindenki maga követte el. Most is ugyanaz a helyzet: „A népek (pogányok) önmagukat hajtották bele a tévelygésbe, a romlásba, amit a maguk számára igyekeztek tartóssá tenni, abban megmaradni s azt tudatosan szerezték maguknak; s abba a csapdába, amelybe elrejtőzködtek, amelyet búvóhelyként használtak, ugyanabba ragadt bele a saját lábuk. (A maguk ásta verembe estek bele.) – Az Úr feltárja a való helyzetet, megismerteti önmagát is azáltal, hogy ítéletet tesz; rámutat arra, hogy a bűnös a tulajdon kezeinek a művei, cselekedetei által esett a csapdába és önmagát juttatta rabságba.” Zsolt 9, 16-17. Olvassuk el igénket, a Jer 2, 5-37-et értelemszerű fordításban. Rá kell jönnöm, hogy minden bajomat önmagam okoztam magamnak.

ELHÍZOTT PUHÁNYOK

Mt 11, 8.

Mi Keresztelő Jánost úgy ismerjük, mint edzett embert, aki a pusztában kint él, semmi igénye nincsen; nem rendelkezik összkomfortos lakással, nem fél a nap hevétől, eledele is igen egyszerű. Mégis felismerte az Úr benne a puhányt. A malakos = puhány kifejezés vele kapcsolatban fordul elő először: puha ruhába öltözött ember = puhány = malakos. Az IKor 6, 9-ben a pulya kifejezéssel fordítja a malakos-t. Ennek igéje malattó = lágyítani, elkényeztetni, s ezáltal félrevezetni – mit weichen Worten täuschen –, gyáváskodni. Malakos = puha, lágy, puhány, határozatlan. A puhány fél minden kemény munkától, megerőltetéstől, szenvedéstől. Elég hamar feladja a harcot. Isten világában nem használható. Keresztelő „kemény” ember, főleg amíg másoknak kell beolvasni, de a börtön erősen meg-ingatta őt. Őt is, de talán minket is megtéveszt és félrevezet az a határozott fellépés, kemény beolvasás, amit másokkal szemben végez, avagy végzünk. Nagyon határozottnak, erősnek, bátornak képzeljük magunkat ilyenkor. Igen, ha szorult helyzetben lévő, elesett, kétségek között lévő, bajba jutott, segítség-re szoruló, segítséget váró felebarátomat „kell” keményen rendreutasítanom, akkor bámulatos „határozottsággal” tudom ezt végezni és kitűnő prófétának képzelem magam, aki az ítéletet igazán képviseli. De mi van akkor, ha nekem kell szembenézni a saját halálommal, ha le kell adnom a saját értelmemet, amikor le kell vágni az én „fejemet”? Most a saját puhányságomról van szó. Mindenekelőtt azt az okot keressük meg, aminek következtében ez a puhányság beáll. Nem kívánunk most egyszerűen frázissal felelni, hanem meg akarunk győződni erről. Igaz, hogy egy mondatban megadhatjuk a feleletet: elhagytuk az Urat, az élő vizek forrását. Innen ered minden bajunk. De az Úr a kijelentés révén ennek minden részletére rávezet, hogy ki is tudjon vezetni a bajból. Itt sem a beolvasás, sem a ráolvasás nem használ, hanem egyedül az Ő

segedelme. Olvassuk az 1Sám 12, 1-15-öt. Elfeledték, elhagyták az Urat. (9. vers) Így adta őket Sisera kezébe, a Hásor sereg vezérének kezébe, következik az elidegenülés, Moáb. Moáb királya Eglon. Bír 3, 14-25. Sisera = közvetítő. Mihelyt elhagyjuk az Urat, azonnal jelentkezik a közvetítők, akik az üdvösséget közvetítik és biztosítják is számunkra, ha jó fiúk leszünk, és boldogan fizetünk. Nagyon sok „pápa” van, de igazi Közbenjáró csak egy, aki már nem is kell. Kényelmes megoldás; nekem nem kell mannat szedni, nem kell munkálkodnom az eledeléért, amely megmarad, – mindent készen kapok a közvetítőtől, aki rendszerint mások beszédét közvetíti nékem, „egymás beszédét lopják”. Jer 23. Hásor = bezárt. Ez olyan „sereg”, amely zárt; innen nem lehet kilépni, mert akkor elkárhozik. Kimozdulni sem lehet, mert akkor többé szóba sem állnak vele. Biztosítja a bő igehirdetést, kijelentést, ami látszat szerint az Atyától, az Atyából való. Moáb = water of a father. Jelentése: egy atyának a vize, atyának a vizelete, tudniillik az ördög atyái; a süket duma, ami bibliai ugyan, de nélküli a kijelentés erejét. Ez nem forrásvíz, ez nem a Kősziklából való. No mármint moáb királya Eglon = circle = kör, körforgás, maga körül forog. A gög senki mást nem ismer önmagán kívül, mindig maga körül forog, egyedül neki van igaza; mással még beszélni sem lehet; más még hozzászólni sem tud. Eglon kövér, hatalmas nagy a hasa. Ez a has elnyeli az egy sing hosszú kardot markolattal együtt, és még mindig nem jön ki a hátán. Hasból beszél és ez a „hasalás” kifogyhatatlan, mindig tud annyit lopni mástól, hogy nem jön zavarba. A kijelentés egészen más. Jóel 2, 28. ApCsel 2, 17. A más tollaival való ékeskedés csak növeli a felfuvalkodottságot. Ha munkához látna, az megtanítaná alázatra. A kapáláshoz hajolni kell, alázatra tanít. Isten ezt tanácsolja. 1Pt 1, 22. 5, 6. ...a valóság iránti engedelmisségben atyafiúi hajlandóságra tisztítván... Álétheia = valóság, ami igaz, ami nem hazugság; a ténylegesség – Wirklichkeit –, igazlelkűség, őszinteség. Áléthés = nyílt, nem titkolózó, őszinte, becsületes, megbízható, igaz, valódi (nem műanyag). A va-

lóság iránti engedelmesség bizony sok éberséget és tevékenységet kíván, s ez már önmagában is alázatra tanít. Viszont, ha nem végzi a munkát, ha nem tevékeny, akkor elhájasodik. Bir 3, 22. Ez a lusta, tétlen, hájas Eglon emellett játssza az úriembert. Asteios = finomkodó, városias. Bir 3, 17. A hizlal igéje is sokat elmond nekünk. Pachünó = hizlal, med. megtompul az agya, a felfogóképessége, pass. meghízik. Mt 13, 15. ApCsel 28, 24-29. Meghízik, eltompul a fül, a szem. Veszélyes, ha Jákób is meghízik, mert akkor nem fog küzdeni, nem lesz Izráel belőle. „És jól bezabált Jákób, alaposan teletömte magát, szinte belefáradt, ellustult s emiatt kidobta, megvetette őt az, aki azelőtt nagyra becsülte, szerette őt; ő pedig kövérségtől, hájtól fénylett, meghízott, eltérbélyesedett, nagy dromedár lett belőle s elhagyta Istent, aki őt teremtette, sőt egészen eltávolodott, elfordult az ő Szabadító, Megváltó Istenétől. – Idegen istenekkel haragra ingerelték, utálatosságaikkal szerfelett megkeserítettek engem.” 5Móz 32, 15-16.

Nem az Isten kövéritette meg az embert – ahogy esetleg hibás fordításból következtetni lehetne –, hanem ők maguk hizlalták magukat. Így azután hiába tesznek eleget előírt vallásos formáiknak, abból nem lesz semmi. A „pap”-nak való engedelmesség, ami ráadásul még görög szóval is igazolható, (hüpotassein) nem pótolja a valóság iránti engedelmisséget, amiről fentebb hallottunk. 1Pt 1, 22. Ugyanis az emberek iránti engedelmisség – Isten nélkül – hozza létre a képmutatást. Ez nemsokára a nyalásban nyilvánul meg. (Jobb, ha fagylaltot nyal.) Az Isten iránti engedetlenség eredményezi az elhízást. „És beteljesedik majd rajtuk az Ézsaiás próféciája, amely ezt mondja: Menj el és mondd meg ennek a népnek: a fülnek hallásával hallani fogtok, de nem értitek meg, nem fogjátok fel, s a szemnek látásával néztek majd, de belső látással nem észleltek, nem veszitek be a lényeket, – mivelhogy meghízott, megkövéredett ennek a népnek a szíve, eltompult a felfogóképessége, s a füleikkel nehezen hallottak, a szemeiket behunyták, hogy soha többet ne lássanak belső lényeg szerint a szemeikkel, s a

füleikkel többé ne halljanak, s a szívükkel ne értsenek, hogy meg ne forduljanak és meg ne (térítsem őket) gyógyítsam őket.” Mt 13, 14-15. És most olvassuk a 13-as verset: „Ezért beszélek majd velük példázatokban, hogy nézvéen ne lássanak, hallván ne halljanak. Aki ezt nem akarja élni, cselekedni, annak nem tárja fel magát. Aki komolyan veszi – tartja – az ő rende-
léseit, annak kijelenti magát. Jn 14, 21.

Testi értelemben tudjuk, hogy mi a hizás, mi a háj. Kér-
dés, hogy szellemi téren mit jelent ez? A háj a húsi vágyak,
kivánságok felhalmozódása. Tanácsolja, hogy ne tápláljuk, ne
hizlaljuk a „hús”-t. Róm 13, 14. Kol 2, 23. Pronoia = előgon-
doskodás. Plésmoné = feltöltés, túltöltés, jóllakás, bezabálás. A
pimplémi igéből ered. Pl. az ilyen magaválasztotta istentisztelet
fel tud tölteni göggel. Részt vett egy római zárándoklaton, vagy
egy kitüntetésnek számító alkalmon. Ezzel szemben az isteni
rendnek való engedelmisséget ajánlja. Róm 13, 1-10. Termé-
szetesen mindezt élni, cselekedni. Nem véletlen, hogy az egy-
házi esztendő első napján, az első ádventi vasárnap így kezdő-
dik az oltári ige: Ezt pedig cselekedjétek! Az Isten gondosko-
dik táplálékról, hogy legyen erő a munkára. De ha nem mun-
kálkodnak, akkor bezabálnak. Zsolt 78, 22-29. Ilyenkor azután
nem becsülnék semmit és senkit; kenyér a szemetes kukában,
az Ige szolgálattevőibe is belerúgnak. Péld 27, 7. „A bezabált-
ság állapotában lévő egyén még a lépes mézet is megveti, meg-
csúfolja, lebecsüli; a szűkölködő, a nyomorúságban lévő egyén
számára a keserű dolgok is édesnek tűnnek.” A manna is azért
nem ízlett, azért utáltak bele, mert más kivánságokkal voltak
telve; meg akar gazdagodni, vagy nem tud betelni a szex-szel.
4Móz 21, 5. 11, 1-10. Empürismos = Tabera = felgyújtás, el-
égetés. A 4. versben a gyülevész nép, teljesen hibás fordítás.
Az epimiktos = kevertség. A bennük lévő kevertség kívánsá-
gokra kívánczozott. Izráelben soha nem tűrtek idegeneket, más
népet. Még kevésbé gyülevész népséget. De nem is tolhatnám
másokra a felelősséget, még ha így is lenne. A kisiskolás azért
tanul rosszul, mert egy hanyag gyerek ül mellette a padban. Ez

is beleillik az Ádám-Éva mesébe. A manna pedig kristallos volt = átlátszó, kristály, jégkristály, átlátszó drágakő. (bdelliom) Világos, érthető, egyszerű, logikus a kijelentés. Mégis honnan az utálat ez iránt? Hozták magukkal Egyiptomból. 2Móz 12, 31-38. A bennünk lévő kevertség a jó és gonosz összekeverése egyéni kívánságaink szerint. Amit az én fiam csinál az jó, de legalábbis még lehet belőle egyszer jó. Amikor az újjáépítéskor meghallották a törvényt, amikor hallgattak Mózesre, akkor kiküszöbölték Izráelből a kevertséget. Neh 13, 1-3. Ez a megoldás. Ez kemény harc a gonosz ellen, ami magunkban folyik. Amikor rájövünk arra, hogy milyen nagy a baj bennünk, bizony rájövünk, hogy „én nyomorult ember”! De a nyomorúságban ne viselkedjünk lágyan, ne puhánykodjunk. Péld 24, 10. 1Thessz 3, 1-10. A sainesthai egyszer fordul elő az Írásban = megrendül, ha bajban van. Alapjelentése = farkcsóválva hízeleg, gyengéden közeledik, rámosolyog. – Istennél az eledel a kövér, nem az ember. A kövér eledel erőt ad a munkára, edzettségre. Lk 15, 23. A hizlalt tulok munkaképes. Ézs 25, 1-6. Ézs 55, 1-3. Ne gerjedelemre használjátok. Jak 4, 1-5.

– Zsolt 50, 1-15. –

EDZETT MUNKÁSOK

Zsid 11, 32-40.

Az elhízott puhánykodásnak véget lehet vetni. Eglont is kivégezte valaki, éspedig Ehud = erős, szilárd, férfias, kitartó, állhatatos. Ez kaphat erős, kövér eledelt, ez nem fog elhízni, mert munkára használja a jó táplálékot. A munkához mindig erő kellett és e nélkül az Isten senkit sem küld el munkára. Felvitetés előtt figyelmezteti tanítványait, hogy ne induljanak előbb, mielőtt még a Szellemet megkapnák, mert „vesztek erőt, minekutána a Szentszellem eljő reátok”. ApCsel 1, 8. Nézzük, mik a feltételei ennek? Alapfeltétel, hogy homou, homothümadon állapotban legyenek = együtt, azonos helyen, együttesen, azonos időben, egyértelműleg, egy szívvel-lélekkel. Ezt

nem lehet megszervezni, még terrorral sem lehet ezt pótolni. Megpróbálták ezt már számtalanszor, de ez az összefogás Bábelben mindig leomlással végződött és utána még kevésbé értették meg egymást; úgy összezavarodtak, hogy kettő sem értette meg egymást. Két ember együtt, ketten együtt csak úgy lehetnek, ha ezt Isten maga hozza létre, ha Ő maga van ott, mint harmadik, aki a kettőt eggyé teszi, egybe kapcsolja. Mt 18, 19-20. „Ha ketten közületek összhangban, teljes egyetértésben, egyet akarásban (Einklang) vannak a földön minden tevékenységben, véghezvitelben, minden céltudatos fáradozásban, – bármit kérjenek majd az én nevemben, azt megadja nékik az én mennyei Atyám. – Mert ketten, vagyis hárman nem lehetnek egybegyűjtöttek együtt, csak ha én velük ott vagyok, mint közvetítő, mint egybekapcsoló.” Peri pantos pragmatis (praxis). Tehát nem úgy, mint valami gyűlésen, hanem valami tevékenységben. Imádkozásban is lehet így együtt lenni. ApCsel 1, 10-14. Róm 15, 4-7. Vajon mit akarnak, akarhatnak, amire Isten a Szellem ajándékával felel? Cselekedni az Isten akaratát. Jn 7, 17. Ehhez előbb meg kell ismernem az Isten jó, tökéletes akaratát. Róm 12, 1-6. (ért. ford.) Dokimadzo = megvizsgál, jónak talál, s ha jónak találja, akkor ajánlja, választást tesz. 2. különösen azt vizsgálja, hogy valami honnan származik. Pl. hogy a mi egyet akarásunk honnan származik; Istentől vagy Bábelből. Jn 8, 44. A mostani értelmünk nem alkalmas ennek a megítélésére, szükség van az értelem megváltozására, noos metamorfouszai. Az átállítás az akarás vonalán történik: legyen meg a Te akaratod. Ő megismerteti velünk az Ő akaratát úgy, hogy tanítja a törvényt. Ézs 42, 1-4. Igaz ítéletet tanít így.

Ezután következhet az odaszánás, elvállalom a törvény irányítását, alkalmazkodom a törvényhez, magamévá teszem. Pl. 2Móz 12, 14-15. A húsvéti bárány csak kovásztalan kenyérrel és keserű füvekkel ehető. Vagy Lk 10, 4. Útközben senkit se köszöntsetek, a menetbe és menetrendbe nem szabad belekeverni semmi saját programot. Az odaszánás az Isten törvé-

nyes rendjébe való beleilleszkedést jelenti. Róm 6, 19. A törvény beteljesedik, beérkezik a „vég”-be, mint folyam a tengerbe. „Mert végpontja, végcélja a törvénynek a Krisztus – Gal 3, 23-26. – igazságosság céljára mindenkinek, aki hisz Benne. Mt 5, 17. Jn 3, 16-18. Élthon plérósai. Ezek 18, 21-23. T e l o s = vég, beteljesedés, az elért cél, a törekvés eredménye, bevégzés, elhatározás. – Nem véletlen, hogy a legtöbb zsoltár feliratában ezt olvassuk: eis to telos = a végnek a céljára. Tehát az a cél, hogy eljussunk a bevégzésre, hogy elérjük célunkat, Istentől adott célunkat. Hittudósok szerint a törvénnyel nem lehet semmit sem kezdeni, az elavult valami, úgysem lehet betölteni; majd a kegyelem mindent elintéz. Istennek éppen az ellenkező a célja, hogy a törvényt betölthessük, hogy a törvény működjön bennünk. Nem mi működtetjük a törvényt, hanem a törvényszerűség hoz működésbe minket. Elég nehéz ez a kifejezés, de talán a szívbe írott törvény ezt megérteti velünk. A szervezetben ilyen a szív működés. Nem mi működtetjük, hanem a szív a beépített rendje szerint pontosan működik, törvényszerűen. Képpen kifejezve ez azt jelenti, hogy Mózes ráteszi a kezét, beindítja a törvényszerű működést, és akkor adja Isten ehhez az ő Szellemét, aki tanít, vezet. A kézrátétel nem valami hókuszpókusz, hanem törvényszerű rend. Talán az ellenkezőjéből jobban megértjük: levette róla a kezét, ami azt jelenti, hogy többet nem törődik vele. Rátette a kezét azt jelenti, hogy teljes gondozásába vette. Aki vállalja azt, hogy Mózes rátegye a kezét, annak adja Isten az ő Szellemét. Így nyerte el ezt Józsué is. 5Móz 34, 7-9. „Mózes százhusz éves volt, amikor meghalt, vagyis amikor betöltötte hivatását, rendeltetését, amikor minden beteljesedett. Nem homályosodtak meg az ő szemei, nem gyengült meg a látása, ajkai sem mentek tönkre, nem gyengült meg a beszédkézsége. 8. És megsiratták a Mózeszt az Izráel fiai a Moáb mezőségén, a Jordán mellett, Jerichó közelében harminc napig. És betöltettek a Mózes gyászolásának és siratásának napjai. 9. És Józsué, a Nún fia betöltetett bölcsességnek szellemével, a helyes felfogásnak, megértésnek szellemével, ami-

kor Mózes reátette az ő kezeit. És engedelmesen hallgattak reá az Izráel fiai és úgy cselekedtek és úgy hajtottak végre mindent, ahogyan az Úr azt Mózesnek elrendelte.”

Tehát a Szellem kitöltetésének alapfeltétele: az engedelmes odaszánás Isten akaratára, az egy akaratnak a cselekvésére, vagyis a „kéz”-nek, a cselekvésnek, a megcselekvésnek a vállalása. – Így történt ez Efezusban is. ApCsel 19, 1-7. Timótheos is vállalta, hogy Pál rátegye a kezét, hogy törődjön vele. 2Tim 1, 1-7. 1Tim 4, 11-16.

Az építéshez is szükség van a Szellemre. Pál is mint bölcs építőmester vetett fundamentumot. 1Kor 3, 10. Isten építőmestert rendelt a „ház”, a belső ember felépítésére és ennek adta a bölcsességnek – sofia – szellemét, a sünesis = a helyes belátás, a lényegbe való belátásnak szellemét, az epistémé szellemét = megértés, hozzáértés, ismeret, felfogóképesség, kezűgyesség, ügyesség, alkalmasság, rátermettség szelleme. Együtt ez az Isten Szelleme. Ezáltal építhet az építő s végezhet minden mestermunkát. Nélküle semmit. 2Móz 31, 1-11. Bésaléal az építőmester, aki Uri fia, aki a Húr fia. Bésaléal = az Úr a védelem; Uri = megvilágosított; Húr = szabad, nemes, fennkölt.

A ruha = cselekedet. Ennek elkészítéséhez, a papi ruhák készítéséhez (nem miseruha, sem Luther-kabát) az Ő Szelleme kell. 2Móz.28, 1-15. Sokat mond a hőszen görög neve; logeion tón kriseión = a szétválasztásnak (ítélet), szétválasztásoknak a szószéke. Jusson szóhoz a szétválasztás. A pneuma tés aistheseós is kell (3. vers) = felfogóképesség, a megérzésnek szelleme, amely úgy rá tud érezni a teendőkre. Azt is jelenti, hogy jó a vészérzete. Előre jelzik neki a veszélyt, és el tudja kerülni. A húsi ember teljesen érzéketlen, úgy megy, mint ökör a vágóhídra. A Szellem előre jelenti Pálnak a bekövetkező nyomorúságokat. ApCsel 20, 18-24. Ha kell, irányít. ApCsel 16, 1-9. Tehát Nála nélkül semmit sem lehet, munkálkodni pedig csak Vele együtt lehet.

Kérdésünk: Hogyan tesz együttműködővé? Itt nem lehet egyszerűen beállni, ahogyan vagyok. Úgy lehetséges ez, hogy Ő betölti szívünket szeretettel és ennek következménye lesz az Istennel való együttműködés. „A reménység pedig nem szégyenít meg, mivelhogy az Istennek szeretete kitöltetett a mi szíveinkbe a Szentszellemen keresztül, aki ideajándékozott nekünk.” Róm 5, 5. Hallottunk a feltételekről, most lássuk majd a következményeket. ApCsel 10, 36-43. Feltételek: megbánás keresztsége, Isten Bíró, szétválasztás, bűnök bocsánata. – Következmény: Szeretni fogod az Istent teljes szívedből, teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből. Lk 10, 27. Ahová a Szellem behatol, ott tud az ember már szeretni, s így lesz együttműködővé a szeretetben. „Azt pedig tudjuk, hogy azoknak, akiknek mód, alkalom és lehetőség adatott arra, hogy ők is szeressék az Istent, azoknak mindent megad segítségükre az Isten, mint akikkel termékenyítőleg együttműködik a „jó” létrehozatalára való törekvésükben, ennek a célnak az érdekében, azoknak közreműködő segítőtársaként, akik Istennek maga elé tűzött és ahhoz szabott eleve elhatározása alapján az Ő eleve elvégzése szerint hivatnak el és vannak itt, mint meghívottak, elhívottak.” Róm 8, 28. (ért. fordítás) Sünergein = együttműködni. Az én Atyám szüntelenül munkálkodik, én is munkálkodom. Jn 5, 17. Csak Ővele lehet együttműködni. Amikor emberek ezt megpróbálják Nélküle, hamar csődöt mondanak. Babiloni összefogásból legfeljebb galeri lesz. Az ilyen összefogás telve van irigységgel és bőséges fűrészekkel. A „korinthusi” gyülekezetek eléggé telve vannak ezzel: vezérkedési harcok, nagyzási mánia, érvényesülés igei vonalon. Igen nagy veszély, ha a kijelentés alapján akar valaki dicsőséget szerezni magának. Pált is óvta Isten ettől. 2Kor 12, 6-10. Péter előtt sem ismeretlen ez. 1Pt 4, 10-11. Észre kell vennünk, hogy az együttműködésben az Úr adja az erőt, a tanácsot, képességet és mindent. Mk 16, 20. 1Kor 3, 9. Egymás között is munkatársak. Ha nem az Úrban végzik ezt, akkor nem képesek egymást sem befogadni. 3Jn 5-10.

Diotrefész = nagy, hatalmas, érvényesülni akaró. Ilyen szel-
lemben nem lehet együtt munkálkodni. A 8. vers ad tanácsot
erre. – Az együttmunkálkodásban a Szellem megtanít imád-
kozni is. Jn 4, 19-24. Állandóan kell kérnünk az erőt a teljes
fegyverzetben folyó harcra, a Szellem által imádkozva. Ef 5,
11-20. Júd 20. A Szellem adja az evangélium erejét. 1Thessz 1,
2-5. Ez már nem a félelemnek a szelleme. 2Tim 1, 7. Megfé-
lemlítéssel sok és nagy eredményt lehet elérni, csak azt nem,
hogy ott az Isten Szelleme együttmunkálkodjon. Nagyon ha-
sonlít erre a francia közmondás: Szuronyokkal mindent meg-
lehet csinálni, csak ráülni nem lehet. Ez nagyon távol van Isten
uralmától. – A Szellem arra is megtanít, hogy milyen módon
kérjünk. Róm 8, 26-27. A mondanivalónkat is megadja a maga
idejében. Tehát nem kell előre gondolkodni ezen. Lk 18, 11-12.
A bíró itt nem a járásbíró, hanem bárki, aki Isten ügyében nem
tudott még döntésre jutni. Akár szóbeli, akár életmódbeli bi-
zonyságtevésem alapján dönthet arra nézve, hogy kinek van
igaza: a Krisztusnak, az én Uramnak, vagy a sátánnak. Így ál-
lunk gyakran bírói szék előtt.

A Szellem mindenre megtanít, mindenre emlékeztet. A
honnét estél ki emlékeztetése is csak a Szellem tud visszavezet-
ni. Így hoz rendbe mindent, az egész-et. S ha az egész ember
rendbe jön, akkor lesz egész-séges. Amikor minden szerv tör-
vényszerűen, tökéletesen működik, akkor egészséges. Egyetlen
törvénynek a megrontása már az egész testet beteggé teszi. Jak
2, 10-13. A törvényszerű működés nem mehet erőszakkal, ha-
nem csak szabadon. Ez a szabadság tökéletes törvénye, tör-
vényszerűsége. Jak 1, 25. A bűn törvénye helyébe belép a
Szellem törvénye. Róm 7, 20 - 8, 11.

Az Úr közhaszonra adja a Szellemet, munkálkodásra,
cselekvésre. Ezt nem lehet pótolni bűnbocsátó cédulákkal,
vagy a „csak kegyelem” üres frázisaival. 1Kor 12, 4-7.

TE AKKÉPPEN CSELEKEDJÉL

Lk 10, 37.

Nagyon megszoktuk már ezt a mondatot, hogy te is akképpen cselekedjél. Az eredeti szövegben nem szerepel az „is” kötőszó. Ennek a rövid szócskának a betoldása belophatja azt a csalafintaságot, hogy másokra nézek, hogy azok mit csinálnak. Mindig találok úgynevezett előjárókat, tanítókat, vezetőket, akikre sok rosszat tudok. Majd ha ezek, ha ők jól csinálják, akkor majd én is. Az én kötelezettségem, teendőm nem függ senkitől. Magam vagyok felelős önmagamért. A hangsúly pedig azon van: cselekedjél. Ne maradjatok tétlenségben, üres elméletben. Pünkösdi kérdés az: Mit cselekedjünk? Itt tehát mindenképpen munkálkodásról, cselekvésről lehet csak szó. Adva van már minden feltétel és megvan a lehetősége ezek következményének is. Közhaszonra munkálkodni lehet, és nem elmélkedni. Ha életünk elmúlt idejére gondolunk, bizony a nagy mulasztások fájó érzése terhel. Hiányokat tár fel, nyomorúságot mutat. A Szellem ajándéka Szellem szerinti életmód-folytatást tesz lehetővé. Gal 5, 13-26.

Ámen

A PASCHA ÜNNEPE ELŐTT

Jn 13, 1.

A paschának előzménye van, s az előzménynek pedig alapja. Előzmény a lábmosás, ennek alapja pedig az, hogy átment az Atya szerepébe, aki végtetekig szerette az övéit e világban. Az a csoda, hogy azokat a gyermekeit is így szerette, akik elmentek hazulról és bejöttek ebbe a világba. De hogy ezek is igazán szerethetők legyenek, bűnbocsánatot nyertek, akkor természetes, hogy ennek megfelelő legyen az életmód-folytatásuk, tehát meg kell mosni a „lábaikat” is. A régi életmód-folytatással nem vihetők be az atyai házba és nem lakhat bennük az Atya. Pedig az Isten lakásul teremtette az embert.

Ézs 45, 18. Ő csak tiszta lakásba hajlandó beköltözni; nem elég egy külsőséges tisztogatás. Lk 11, 24-26. A 25. versben azt olvassuk, hogy a tisztátalan lélek az előző lakását, ahonnan kiűzetett, tétlenségben, kisöpörve és feldíszítve találta. Nézzük meg ezt részleteiben. Scholadzonta, sesaromenon, kekozmenon. Scholadzé = üres időtöltésben van, határozatlan, lusta, télen, nem tudja magát munkával lefoglalni; üres hely, műveletlen föld. 2. előadást tart, szeret „dumálni”, úgy elbeszélgetni, hobbija van. Pl. szívesen beszélget el bibliai témákról, de nem életkérdésről. – S a i r ó = kiséper. Kozmeó = elrendez, irányít, kormányoz, valakit ellát, feldíszít, tekintélyt ad. Mind a három ige itt visszaható alakban van. Tehát tudatosan lustálkodik, azért szeret előadást tartani, úgy elbeszélgetni, hogy ezzel magának szerezzen tekintélyt, a „szemetet” csak úgy a maga módja szerint söpri ki; nem jut el oda, hogy a maga nagy tudását, tekintélyét is kárnak meg szemétnek tartsa. A fertőtlenítés viszont elmarad, mert a baktériumokat nem lehet kisöpörni. Így megmarad kedves és tekintélyes egyénnek, ő lesz az, aki mindenkinek igazat ad. Ez az öndicsőítés valósággal csalogatja vissza az ördögöket, a tisztátalan lelkeket. Ehelyett inkább arra kellene törekedni, hogy a mennyei Atyát dicsőítsék az emberek és nem minket. Mt 5, 16. Jn 14, 21-23. 2Kor 6, 14-18.

Az eddigiekből már látható, hogy a „lábmosás” nem a külső szennynak a lemosása, hanem a belsőnek a „fertőtlenítése”. És ezt a steril állapotot őrizni kell, hogy újra meg ne fertőződjék. 2Pt 2, 18-20. és 21-22. Júd 7-8. „Húsvét” előtt nem elég a lisztet kisöpörni, hanem a fertőt kell kitisztítani.

A HÚS-BAN SZENVEDETT

1Pt 4, 1-3.

Olvassuk 1-től 10-ig. Az ember ízlésébe, ízlelésébe bele van építve az utálat is, ami számára természetes védelmet jelent. Pl. romlott ételtől való undor megvédi az ételmérgezésről. A belső emberre is vonatkozik ez. De a megromlott belső em-

bernek ez az érzéke is megromlott és fordítva működik; a Messiás személye, életmódja utált az emberek előtt, holott azoknak, akik Őt kedvelik „gyönyörűségesek az örömondónak lábai”. Ézs 53, 1-5. Viszont, amit mi magasztosnak tartunk, az az Isten előtt utálatos. Lk 16, 15. Isten utálja a pusztítást, viszont az ember szereti a pusztává tételt. Minden téren élvezi a megromlott ember a rongálást, a pusztítást. Rongálja azt, ami az ő javára készült, a szép parkot, a telefont, vasúti kocsit stb. De ugyanígy élvezettel teszi tönkre önmagát, testét-lelkét, örök életét. Ez a „pusztító” a szelleme. Mt 24, 15. To bdelügma tés erémóseós. Isten utálja a „hivatásos” bizonyágtételt, vallomást, ami hitetlenséggel párosul, s ami a jól cselekvést akarja pótolni. Tit 1, 16. Számára fájdalmas és felháborító a hitetlenség. Mk 3, 1-5. Ő utálja a puhányságot. Mt 11, 8. Az ő biztatása: Légy bátor és erős! Józs 1, 6-8. Kemény csaták következnek, az utolsó ellenség, a halál is ijeszt. Éppen ezért az ő országán kívül esnek a gyávák, akik nem mernek szembenézni az „ellenséggel”, holott a csatát a Messiás maga vívta meg; a győzelem a mi Hitünk. Nem lehetetlen ügy a népek életmódjával, a feslettséggel stb. való megvívás. 1Pt 4, 3. – A törvénytelen életmódhoz sehogy sem illik a hívősködés. Nemcsak az Isten előtt utálatos, de az emberek előtt is undorító a hétköznapi aljasságokkal fűszerezett vallásosság: „Aki elfordítja fülét, hogy ne hallja meg a törvényt, s hogy ne is tudjon engedelmesen hallgatni a törvényre, az még a könyörgő imádságát is utálatossá teszi.” Péld 28, 9. Isten kijelenti, hogy Ő mit utál, hogy megtanuljunk mi is szembefordulni mindazzal, hogy mindez számunkra is utálatos legyen. Pl. anyagiasság, hamis mérték stb. A pénzimádatot filلées áldozatkészséggel, szánnalmas gavallériával próbáljuk leplezni: „Az istentelenek égő áldozatai utálatosak az Úr előtt, – az egyenességre, őszinteségre törekvőknek a bensőséges könyörgése pedig elfogadható. De az istentelenek útjai, cselekvésük módja utálatos az Úr előtt. Az igazságosságra törekvőket pedig szereti.” Péld 15, 8-9.

– 2Móz 12, 1-18. –

„Még ha nátron-lúggal mosnád le magad (nitrón = nátrón) és megsokasítanád a magad számára a füveket (csutakolás céljára sok növényi rost) a ledörzsölésre, az nem használna, annyira beszennyezed magad, lejárattad magad rendbontásaiddal, bűneiddel énelőttem.” De olvassuk 11-től 37-ig. Itt az apoplünó ige szerepel, ami külsőleges lemosást, leöblítést jelent. A „hívő” ember elborította önmagát holt cselekedetekkel, és nem vette észre, hogy így mezitelen maradt. A nagy fáradozás mellett maradt minden a régiben. Ez 16, 1. „...nem mostak meg vízzel, sem sóval nem sóztak meg és be nem pólyáltak.” Külsőséges mosakodással próbáljuk rendbe hozni dolgainkat. Pedig a szennyeződés vértől van. A kélidoó ige fejezi ezt ki. Főneve: k é l i s = vérfolt, szégyenfolt. Kekélidósai = vérrel beszennyezte magát. Formákkal fizetünk, így akarjuk magunkat tisztára mosni. Ézs 1, 7-26. Megrázóan fejezte ezt ki Arany János az Ágnes asszony című balladájában. Ami külsőleg látszik, azt próbáljuk levakarni, úgy szépen elsimítani, holott a gennyes fekélyeket ki kell nyomkodni, bármilyen fájdalmas is az. Szeretjük az ügyeket úgy elsimítani. Félnünk attól, ha szóvá tesszük, akkor nagy felháborodás lesz abból, gorombaságoknak tesszük ki magunkat. Ezért hát inkább szemet hunyunk és elsimítjuk az ügyet. Pedig legalább egy kísérletet kellene tennünk a leleplezésre, hogy vértől tiszták legyünk. A Jób 2, 7-8-ban ezt a Kszüó ige fejezi ki = dörzsöl, levakar, simára nyír; vásznat simává tenni, glättelni, polírozni. A mi elsimító tevékenységünk azt a fehér gyolcsvásznat próbálja utánozni, amely a „szentek igazságos cselekedetei”. A vérfoltokat, a szeplőket is igyekszünk kozmetikázással eltávolítani, eltüntetni, láthatatlanná tenni. De a benső nem változik ezzel. „Vajon meg tudja-e változtatni a fekete bőrű, az aithiops (etióp) az ő bőrét, vagy a párdac az ő foltosságát? Hát ennyi esélyetek van arra, hogy úgy magatoktól majd képesek lesztek

jót cselekedni, amikor már folyamatosan jól beletanultatok a gonoszságokba, úgyhogy már életelemetekké lett a rosszindulat, az aljasság, a gyávaság, a hitetlen kétségbeesés, kétségkedés, a semmirekellő hűtlenség, a hálátlanság. Jer 13, 23. Pedig ez nem a földi Jerusálemre vonatkozik, hanem a Hierasálem-re. 15-27. Az Úr azt várná, hogy ismerjük fel és el a való helyzetet, ne „mosakodjunk”, védekezzünk. Jer 26, 1-13. Nagyon is tisztának gondoljuk magunkat, miközben a mi igazságosságunk fertőzött ruha. Ézs 64, 1-5. és 6-11. Mossuk a külsőt, de a belső telve van utálatosságokkal, fertőzöttséggel. Természetesen a külső megjelenésünket, „ruhánkat” is rendbe kell hozni, de ha nem áll mögötte egy valóságos belső tisztaság, akkor lesz ez „külsőségesse”, ami tartalmatlan. Igen üres valami az udvariasság, ha nincsen mögötte valódi gyöngédség, szívélyesség. Az a nagy baj, hogy a mi lábaink készek a vérontásra, miközben nyájasan beszélünk. Róm 3, 15. Ézs 59, 6-8. Péld 1, 16. Ez így halálba visz. Péld 5, 5. Hogyha hasonlattal akarunk élni, akkor úgy fejeznénk ezt ki, hogy nincsen rendben a „belső szerkezet”, ami a lábat, a járást irányítaná. A lelkiismeretünk irányítana, de az elromlott, helyesebben azzal tettük tönkre, hogy nem hallgattunk rá. „Az ő lelkiismeretük bemocskolóódott, mert erőtelen, tehetetlen (puhány), növekedésre képtelen.” 1Kor 8, 1-7. Emiatt a „lábuk” elcsúszik, lecsúszik az egyenesről; a hűtlenség, a hitetlenség áll be. Pedig nagy óvatosságra lenne szükségünk, mert a gonosz csapdákat, töröket rak lábaink elé. Jer 18, 22. A megromlott ember meg úgy gondolja, hogy az Isten vetett hálót lábaink elé. JSir 3, 12-13. Pedig ez védőháló. Néha kénytelen lábat, kezét amputálni, hogy így megmentse az embert az élet számára. Az Úr nagyon jó alkalmakat készít számunkra, csak hogy mi nem becsüljük meg ezeket. Ez 34, 18-19. Könnyelműen elengedjük magunk mellett az ő nyugtatását; „megnyugosztlak titeket”. Életmód folytatásunkban össze van keverve a magunk „jó” elgondolása a sátáni tanácsokkal és hozzáképzeli az Isten erejét. Dán 2, 33. és 41-42. Nagyon jó szervezés mellett is esik szét minden. A Baál-

istenség a maga húsi fertőjével megfertőzi a lábakat és kétfelé sántikálás lesz ebből.

Az a legcsúnyább ebben, hogy az ember végül is minden bajáért az Istent okolja. Úgy gondolja, hogy ő akarná a megtisztulást, de az Istennek semmi sem elég jó. Ezt panaszozza Jób sok fejezetten keresztül. 9, 30-35. „Ha még hóval dörzsöltem le magam, ha hóba is törölköztem, és arra törekedtem, hogy egy hibámat levessem, hogy úgy leszokjak valami rossz szokásomról és leöblítsem kezeimet tiszta „elgondolásokkal”, 31. Te mégis alaposan belemártottál engem a mocsokba s így az én ruhám is undorítóvá lett. (Az apokathairó ige azt is jelenti, hogy megedzeni. Amikor Isten vizsgáztat, akkor meg is akar edzeni, a puhányságot gyógyítani; mi meg sérelemnek tekintjük azt.) 32. Mert Te nem vagy hozzám hasonló ember, akivel magamat összehasonlíthatnám, s akivel egyértelműen, mint egyenrangú féllal perbe szállhatnék; 33. Bárcsak lenne egy közbenjárónk, egy közvetítőnk, aki meg tudná ítélni, le tudná leplezni dolgainkat és elvégezné kettőnk között a teljes kihallgatást, mintegy szembesítve hallgatna ki bennünket. 34. Inkább kívánjad rólam elfordítani a bírói pálcát, hogy ne kelljen néked felettem pálcát törni, és ennek következtében az ettől való félelem már többé ne nyugtalanítson engem, 35. és soha többé ne félemlítsen, ne ijesszen engem semmi, és így beszédes viszonyba kerüljek majd veled, hogy én is megszólaljak majd. Én legalábbis így gondolom, így tudom ezt.” Hát elég rosszul tudja ezt Jób és minden megromlott ember, mert egyenrangú félnek tudja magát az Istennel; ellenségnek érzi az Atyát, miközben az ördögatyában barátot lát. Tudja jól, hogy nincsen tiszta ember, mégis önmagát kivételesen tisztának tartja. Jób 16, 17. és 17, 8. Azután 14, 1-10. ebből a 4. vers. „Kicsoda lesz tiszta a mocsoktól? Egyáltalán van-e valaki, aki a szennyből megszabadulhat? Senki; ilyen nincs, nem létezik.”

Amikor Elifáz, Bildád és Cófár megszólalnak, akkor tulajdonképpen maga Jób beszél. Ezek az ő lelki, testi, húsi mivoltát szólaltatják meg. Jób 15, 1-13. és 14-17. „Van-e olyan

halandó, egyáltalán létezik-e olyan ember, aki szeplőtlen, tiszta lesz és teljesen meg van elégedve, akinek semmi panasza, kifogása nincsen; avagy van-e egy leendő igazságos, tiszteletre-méltó, istenfélő egyén az asszonytól születettek között? Hiszen a szentekben sem bízunk, azokat sem tartjuk igazságosnak, sőt maga a menny sem tiszta ölelte.” 14-15. vers. „Én pedig beleutáltam és tisztátalanná lettem, olyan férfiúvá, aki csak úgy szívja magába a bűnt, az igazságtalanságot, mint valami italt. – Én megjelentem néked, hallgassál rám; amiket én megláttam, azokat közlöm veled. – 16-17. vers. Bildádnak is hasonló a nézete. Jób 8, 1-14. De Cófár is csak a külső, a látható szennyet óhajtaná lemosni. Jób 11, 1-16. A 15. vers. „Akkor ismét magadhoz térnél és felragyogna a te arcod, mint a minden idegen anyagoktól mentes ragyogóan tiszta víz, levetnéd magadról a szennyet, a mocskot, a gyalázatot és soha többé nem okozna az néked gondot, nem félemlítene téged.” Ez mind csak feltételes módon szól, csupa emberi elképzelés. Isten oldaláról nézve a gyalázatvállalás szabadíthat meg a gyalázattól, a szennytől, a fertőtől és nem egyszerűen az, hogy lerázzuk a magunk szégyenét. Ezen a módon hiába mosakszunk még marólúgban is, nem használ.

– Zsoltár 150. –

LÁBMOSÁS „VÍZZEL”

Jn 13, 5.

Emberi felfogás szerint az érthetetlen, hogy aki megfürdött, megmosódott, annak nincs másra szüksége, mint a lábait megmosni. Jn 13, 10. De a kijelentés nyelvén ez teljesen érthető. Ha valaki megmosatott, az az újjászületés fürdőjében is részesült, akkor fontos, szükséges, hogy ehhez alkalmazkodják az életmódfolytatása is; mert hiába a bűnbocsánat öröme, a nagy bizonyosságtétel arról, hogy az Úr mily nagy dolgot cselekedett vele, – ha ugyanakkor az egész hétköznapi élet ezt keresztülhúzza. Mi nagyon hamar eljutunk a befejezettségre: én hívő vagyok, én megtértem és kész. Úgy vagyunk, mint a kis-

fiú, akit a papja hívott templomba s azt felelte: Tisztelendő bácsi, én már lekonfirmáltam! Azután folytatódik a régi „hitvallás”, hogy én mi mindent nem csináltam: nem loptam, nem öltem... Sőt abbahagytam egy rossz szokásomat; mint Malmivaara esperes a dohányzást: ahányszor a szivar végéhez érek, mindig abbahagyom. Arról szó sincsen, hogy mit is fogok ezután csinálni, mit kell nékem cselekednem. Egyszerűen jónak minősítek mindent, amit én jónak gondolok, vagy elgondolok. Holott a jó fogalmához hozzátartozik, hogy egyedül az Isten a jó és csak az a cselekedet lehet jó, amit Ő irányít, amit Ő indít. A magunké Őnélküle nem használható. Ézs 28, 5-15. Isten és ember között a kapcsolóerő: a Hit. Az a bizodalom, amit Ő ad, s amin keresztül tud irányítani, erővel ellátni. Ez nem egyszerű elhívás, hanem bizodalmas kapcsolat. Ami ebből fakad, az jó. De ami hit nélkül van, az bűn. Ez tulajdonképpen azt jelenti, hogy ami Isten nélkül megy, az bűn. Róm 14, 23. „Az igaz ember az én Hitem által él.” Róm 1, 17. Aki nem jár hit-ben, aki nincsen Vele kapcsolatban, az nem hallgat rá, hanem megy a maga feje szerint. Jn 8, 46-47. Ezeket mondja Jézus a benne hívő zsidóknak. A cél, hogy az ember *synergész* legyen. Róm 8, 28. Jak 2, 22. Ennek az együttműködésnek feltétele, hogy az ember *syneidos* legyen. Ennek képessége, a *syneidésis* adva van. A következőkben erről fogunk olvasni, hallani. Latinul *conscientia* = együtt ismerés, többek tudomása valamiről, beavatottság, 2. tudat, lelkiismeret. *Conscio* = magában érez, magában tud. *Syneidésis* = tudat, lelkiismeret, meggyőződés. Alapigéje ennek: *syoida*. Együttes ismerés, egy időben ismerés. Ebben benne van a *synchron*. Péld 25, 11. – Azt is jelenti, tudatában vagyok valaminek. Ho *syneidos* = a beavatott, Isten dolgába beavatott. – Az ő sáfárait Ő beavatja a „titkaiba”. Mi nem sokat tudunk magáról a lelkiismeretről, – inkább az üzemzavart ismerjük, amit a lelkiismeret jelez, és ezt lelkiismeret-furdalásnak nevezzük. Minden törvénytelenség, minden rendellenesség „üzemzavart” kelt. Elég egy hazugság, egy tagadás, leplezés. –

A syneidésis lényegét akkor tudjuk jobban megérteni, ha a synchron (szinkron) fogalmával hasonlítjuk össze. A vilamos órák tulajdonképpen szinkron-motorok, teljesen együtt járnak, pontosan abban az időben, mint az eredeti, irányító óra. A szüinkron tehát annyit jelent: együtt-idejű. A syneidos tehát annyi, hogy Isten akaratával, gondolatával teljesen együttműködik az én akaratom, az én gondolatom, sőt az én indulatom is. Ez volt az embernek az eredeti állapota, ahogyan az Isten megteremtette. Ez volt a para-theisos = paradeisos állapot. Ezt tettük tönkre azzal, hogy mi magunk ráállottunk az ördögatya akaratának a teljesítésére. 2Tim 2, 22-26. Itt a helyes fordítás az, hogy „foglyokká tétetvén az ördög akaratára”. 26. vers. Az ördögatya akarata abban ütközik ki, hogy úgy atyáskodik, hogy basáskodik. Ez az átállás, ez a „téves kapcsolás” hozta létre a téves, vagyis a gonosz lelkiismeretet: süneidesis ponéré. Ponéros = bajthozó, fárasztó, nyomasztó, hasznavehetetlen, alkalmatlan, gyümölcstelen, ártalmas, veszedelmes, ellenséges, boldogtalan. A gonosz lelkiismeret már nem érez gátlást a gonosz sugallatra; Saul, Akháb, Júdás. Zsid 10, 19-24. Tehát van gonosz lelkiismeret is, amitől meg lehet tisztulni. Hogyan? Zsid 9, 13-14. Ha cselekedeteink úgy születnek meg, úgy jönnek létre az Istennel való hitbeli kapcsolat nélkül, akkor azok holt cselekedetek; nem működik bennük az isteni erő, az isteni irányítás, vezetés. 26. vers. A cselekedeteinket az teszi jóvá, ha Istenből származnak, mert egyedül Ő a jó, és ami belőle származik, ami Tőle való. A Vele való kapcsolat, a Hit nélkül a cselekedeteink holtak. Jak 2, 14-19. és 26. Az „éltető vér” beáramlását az teszi lehetővé, ha a Világosságban járunk. 1Jn 1, 5-10. Ha az ember hallgat a jól működő syneidésis-re, akkor lesznek a cselekedeteink jók, így lesz a szolgálat helyes. ApCsel 23, 1. 24, 10-16. Ez nem botlat fel senkit. A Szeretetet is csak így lehet gyakorolni, a gyakorlatban véghezvinni, ha az Istenből jön. 1Tim 1, 5. A diakonia is ilyen. 1Tim 3, 8-10. Így szolgált Pál is. 2Tim 1, 1-5.

A járáshoz két láb szükséges. A másik tényező, a másik „láb”, ami a járásunkat lehetővé teszi: az értelem, a nous (nusz). Amíg ez fertőzött, addig nem juthat el az értelem meggyőződésre. De nem is lehet jó irányító. Tit 1, 15. Ha az értelem önmaga akarja megoldani a feladatot, akkor biztosan eltéved. „Bizodalma az Úrban legyen, a magad értelmére pedig ne hallgass.” Az Úr megtisztítja értelmünket, hogy alkalmas lehessen az a meggyőződésre és tudjon meggyőződéssel dönteni a maga feladatiban. Kol 2, 1-3. A megromlott értelem képtelen felfogni a kijelentést. De ha az Úr eltávolítja a fertőt róla, akkor működésbe jön a felfogóképesség, az ítélőképesség és a határozóképesség. A sötétség vakította meg és vakítja a felfogóképességet. 2Kor 4, 1-4. 1Jn 2, 11. Tulajdonképpen saját magának okozta az ember a megvakítást, mert nem becsülte semmire az Isten ügyét, a Vele való kapcsolatot. Ma sem becsüljük mi sokra. Róm 1, 28. Ennek következménye a cselekedetek lezüllése: „azonképpen átengedte, odaadta őket az Isten méltatlan gondolkodásra, cselekedni azokat, amiket nem való – embernek – megcselekedni. Róm 1, 29-32. Tehát a megromlott értelemmel nem lehet „jární”. – Ef 4, 17-24. Ezért ad az Isten tanítást: edidachthéte 23. vers. A felújított értelem (megújított) – amelyből kiment a régi, ósdi kígyó –, az tud majd helyesen disztigválni, különbséget tenni a jó és gonosz között. Róm 12, 1-2. A megromlott nous kevert, össze van keverve benne a jó és a gonosz, öszvér. Ilyen a Dávid öszvére, amelyen Salamon bevonult Jeruzsálembe. Ebből eltávolítandó a ló, a húsi felfogás és akkor megmarad a szamár, a teherhordó szamár, amelyen a Messiás vonul be. Erre azután ügyelni kell. 2Thessz 2, 2. A józan belátás van keverve a bűn törvényével. Róm 7, 14-25. A tökéletes, helyes értelem a Krisztus értelme. 1Kor 2, 11-16. Hogyan kapom ezt? Úgy, hogy Ő nyitja meg. Lk 24, 15.

Az értelmünk, a cselekvőképességünk tengernyi megköötöttséggel van tele. Ezeket le kell oldozni. Isten a köteleket feloldja, ahogy pl. a cukrot a víz oldja. A mosószer tulajdonképpen oldószer, feloldja a szennyet. A műanyag kötelek: ha-

rag, neheztelés, Isten iránti keménység, keményszívűség feloldható „mosószerrel”. A megbánás könnyei nagyon jó „mosószer”. Lk 7, 37-39. és 40-48. Ézs 58, 6. Az Úr maga jár oldozni. Lk 12, 35-37. (Nem a mennyegzőről jön, hanem a megkötözöttségek oldozásából.) Amíg Ő oldozni jár, addig mi gyártjuk a különféle megkötözöttségeket, és hívő módon lekötöztetetté tesszük a nyáját. Újabb fajta kötések a kézcsuklókra. Pl: a lebilincselő szónoklat is gátat vethet az Ige működésének. Ez 13, 17-23. Amikor az oldozások megtörténnek, a lábmosás végbemegy, akkor helyreáll az egymás befogadása is. Jn 13, 20. „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.” Jn 13, 17.

Ámen

MENTSD MEG A TE ÉLETEDET!

1Móz 19, 17.

És lett, amikor kivezette őket kívülre, azt mondta: Megszabadítva, szabaddá tétetve mentsd meg a te életedet, tartsd meg a te önnön lelkedet. Ne nézz körül hátrafelé és ne légy tekintettel semmire, ami a hátad mögött van (mindazt hagyjad számításán kívül), de meg se állj azon a környéken.

Az igének az ismétlése, kettőzése nyomatékot akar adni mondanivalójának. Pl. vágyva vágyakoztam, vagy futván fuschál. Sódzón sódze! Magadat mentve menekülj! Nem külső veszélyről van itt szó, hanem belsőről. A külső veszély ellen mindig könnyebb a védekezés, mert könnyebben lehet felismerni s a védelemkérés is egyszerűbb. 1Kor 15, 30-32. 2Kor 11, 25-26. A sodomai állapot bennünk van és az a veszélye, hogy jeruzsáleminek játssza ki magát; a sátán világosság angyalának tünteti fel magát. Az ördög mindig jót akar, mindig emberiségre hivatkozik. Sohasem az igazság, a valóság a döntő a számára, hanem mindig az, hogy emberi szempontból ez mennyire látszik szépnek, jónak. Tudja, hogy mi a teendő, hogy pl. nem írhat alá egy gonoszságot. De hát mégis az én

gyerekemről van szó, és hát mégis így lehet talán a drága gyermeket megmenteni, ha aláírva a disznóságait mégis meleg kapcsolatot tartok vele. Dávid nagyon szerette Absolont is, inkább maga halt volna meg helyette, de gonoszságát mégsem írta alá. Sodomában nem ismerik azt a szeretetet, amely a kohézióval azonos, szilárdra tesz, egybetart. Sodoma azt jelenti: ragacsos, enyves hely. Ott ugyanaz a kötőanyag, mint Babilonban, vagyis a szurok. Sodomában vannak feltörő szurok-források. A házasként itt nem egyek szellemben. A bűneset utáni állapot ez, a megromlott embernek az állapota. 1Móz 2, 24. 1Kor 6, 16. Isten világában minden egy. A férfiúvá és asszonnyá teremtett ember is egy – kétpólusú, de egy –. Azt akarja, hogy mindnyájan „egy” legyenek. Ő maga is EGY. – Sodomában mindegy, hogy kivel ragad össze; aki éppen megtetszik, és ott már nincsen házasság sem: ettek-ittak, vettek-adtak, ültettek, építettek. A nagy építési és termelési hajzában már nem fontos a házasság sem. A Nőé napjaiban még házasságot, férjhez mentek. Sodomában alkalmilag ragadnak össze. Olyan, mint az orvosi rendelő: kérem a következőt! Amikor tovább züllik, akkor már az sem fontos, hogy férfi meg nő legyen. A férfinak jó a másik férfi is, nőnek a másik nő. Róm 1, 25-32. Amikor az ember elhagyja az Istent, és nem ismeri már az isteni rendet, akkor a leglehetősebb aljasságokra és züllésre alkalmas. Ne úgy értsük, hogy „adta őket az Isten erre”, mintha az Isten művelné ezt az emberben. Éppen ellenkezőleg, ha elhagyják Őt, akkor ez a következmény. – Azután szidják, gyalázzák az Istent, hogy érthetetlen, hogy a jó Isten hogy engedhet meg ilyet stb. Ha mi nem lennénk Sodomában, és bennünk nem lenne Sodoma, akkor mindez nem érintene bennünket. De benne vagyunk, és nekünk tanácsolja: Menjete ki Sodomából! A mai nap erre adatott, hogy ráeszméljünk a valóságra.

– 5Móz 29, 18-29. –

A sodomai állapotnak nincsenek olyan kiáltó jelei, amelyek bennünket eszmélésre indítanak. Mások számára,

akik ezt látják nagyon is kiáltó és aggasztó, csupán mi nem vesszük észre. Az utolsó idők jelei közé tartozik ez az érzéketlenség, a sodomai nemtörődömség. Élünk nyugodtan egy vallásos, „istenes” életmódban, de az Isten nélkül. Hallatlan felelőtlenység. Éjszakai ellenőrzésben az ügyeletes sebészorvost mély alvásban, részegen találták, mellette ugyancsak ittasan jól aludt az altatós nővér is, aki nyilván az orvost altatta el a beteg helyett. Ilyen felelőtlenül „alszik” az utolsó idők embere a legnagyobb veszély idején. Hirtelen jön el a vég, egy szempillantásban. Nem mondhatjuk, hogy egészen váratlanul, hiszen az Úr gyakran figyelmeztetett arra, hogy a vég és vele együtt esetleg a végveszedelem váratlanul, egy szempillantásban érkezik el. A napot és órát senki nem tudja, kizárólag az Isten, az Atya. Az ne tévesszen meg senkit, hogy van „igehirdetés”, sok-sok prédikálás is, de Ige nélkül. Szép mesék a jó Istenről, meg az emberi jóságról, az emberieségről, no meg a kis Jézuskáról is. De nem esik szó a halál állapotáról, ami egyenlő a húsi állapottal. A megelevenítettéről sem esik szó, ami egyenlő a „hús-nak” megöklésével és a szellem törekvésével, a valódi körülmetéléssel. Kol 2, 13. és 11. vers. A húsi állapot jelenti a halált és nem a temetkezési vállalatnál keresendő ez. Minderről a sodomaiak nem is akarnak hallani; nagyon meg vannak elégedve felekezeti gőgjükkal, vagy a maguk által kialakított nagyon bölcsnek vélt életfelfogással. Nagyon büszkék arra, hogy milyen jól tudnak pénzt keresni, s hogy már automata mosógéppel is tudnak mosni. Ebben a közönyös állapotban könnyen be tudnak lopózni a „vadak” és mindent letarolni. „És ott a vadak zavartalan nyugalomban vannak s megtelnek majd üres szolamokkal, mendemondákkal – élő ige helyett –, s belefáradnak azokba; betelepszik majd ott a szerelmi báj, a sex és az ördögök ott fognak körtáncot járni, az asztal tetején ugrálnak majd: Farkatlan majmok, afféle majomemberek fognak ott betelepedni és sündisznók költenek majd az ő házaikban (az összeférhetetlenségnek tojásait költik ki). Nagyon gyorsan áll be majd ez az állapot, – nem késik.” Ézs 13, 19-22. Lk 11, 21-22.

(Jegyzet: szirének: szerelmi báj, sex, Ezt leginkább a „sakál” szóval fordították. Jób 30, 29. Ézs 34, 13. A sex veszélyét a görögök is ismerték s tudták, hogy ennél a pontnál hajótörést szenvednek a legjobb hajósok, az erős férfiak is, mert nem bírják ki a szirének dalának vonzását. Az Odüsszeiában olvasunk erről. Odüsszeusz az árbochoz kötözteti magát, hogy ellen tudjon állni a szirének vonzásának. Ez a kemény önuralmat jelképezi.) A „farkatlan majom” kifejezés a Barom-emberre mutat. Ugyanis az ember önmagában, Isten nélkül csak közönséges barom; „hogy ők magokban véve oktan állatok”, ha Isten nem lakozik bennük, ha a harmadik tényező, a szellem nem él bennük. Szellem nélkül, Isten nélkül az ember is csak test és lélek, vagyis kettős lény s a vége is olyan, mint a barmoké. Ez természetrajzi, antropológiai, embertani megállapítás és nem magatartásbeli minősítés; a barom-ember nem feltétlenül viselkedik baromi módon. Lehet értelmes „barom” is, illemtudó, nem kell feltétlenül úgy viselkednie, mint a marhának, vagy a disznónak. Préd 3, 18-21. Az ember a bűneset révén jutott ebbe az állapotba. Nem kellett néki a szellem, a „húsi” állapotra vágyott. Ezért vette ki az Isten egyik oldalát és kitöltötte azt hússal, a sarx-szal.

Azért vagyunk itt a földön, hogy ezt bennünk az Isten helyrehozhassa, hogy meggyógyíthasson. Ki akar vinni Sodomából. Ezért vagyunk ma is együtt. Kibeszélhetetlen csoda, hogy így még együtt vagyunk. Senkinek nincsen erre akarata, sem akaratereje, hogy egy napot eltölthessen Istennel, amikor az egész világ megittasodva bohóckodik egész nap. Nem mi gyűltünk egybe, hanem Ő gyűjtött egybe, karjain hordott össze, amint meg van írva, hogy a jó Pásztor a vállára veszi a kis bárányait, és úgy hordozza őket. Csak annyit lehet következtetni ebből, hogy az Atya nagyon szeretett személy szerint – téged.

Az Atya igen rossz állapotban talált bennünket, nagyon tönkrement állapotban. Szinte az utolsó pillanatban ment ki, amikor bennünk már kihalt minden jó érzés, minden jó vágyakozás, amikor a halál közönye érzik már rajtunk. Nem tudunk

mást tenni most, mint csodálni az Ő határtalan jóságát, nagy-nagy erejét, hogy ilyen állapotban, ilyen körülmények között is elő tudott hívni, megszólítani. „Visszafordítottalak titeket, miként visszafordította az Isten Sodomát és Gomorát és olyanokká lettetek, mint a tűzből kikapott üszők, melyet a magam számára mentettem ki.” Ám 4, 11.

– 2Pt 2, 1-22. –

LÁTSZAT – VALLÁSSÓSSÁG

Lk 13, 1-5.

A húsi bajokat minden nép és minden ember ismeri és pedig azokból a rossz következményekből, károkból, amelyeket a húsi bűnök okoznak. Más kérdés, hogy nem ismerik az eredetét, sem azt, hogy ezen lehet segíteni, hogy ebből van gyógyulás. Egyszerűen természetesnek, adottnak fogják fel, amibe csak bele lehet nyugodni és addig, amíg ez csak a maga élvezeteit kínálja, addig magasztalják, dalolják, dicsőítik. Csak amikor nagy károsodások állanak be, akkor keresik azok okát egészen másutt. Ha az Isten törvénye nem világosítana fel bennünket, ha Ő maga nem jönne segítségünkre, és nem szabadítana meg, akkor nekünk sem lehetne soha semmi reményünk a tiszta látásra, a helyes megítélésre s gyógyulásra. Ahogy a görögök felismerték a pusztá tényét, úgy nekünk is módunk van felismerni a helyzetet, sőt döntenünk is tudunk ebben a kérdésben. A mi bajunk tulajdonképpen ott van, amit Isten megállapít rólunk, hogy „nem hittek”, ou pisteiousin.

Ha a Lót, Ábrahám vagy Sodoma történetét, a róluk szóló tudósításokat olvassuk, bizony bőven találunk azokban tudósítást arra nézve, hogy Isten figyelmeztet mindenkit a bekövetkező veszélyre. Az utolsó idők embere sem panaszkodhat, hogy nem kapott figyelmeztetést. Előre megmondja, hogy mik lesznek az utolsó idők jelei, amelyek arra mutatnak, hogy közel a vég. Nem kell ezeket külön ismertetnünk. A vonatkozó íráshelyek bőven feltárnak mindent. 1Móz 19, 12-17.

Lót még meghallgatja a hírt, de az ő vői már csak nevetni tudnak az egészen. Az utolsó időkben a hangosan kiáltó jelekből sem vesznek észre semmit, mert egészen másutt jár az eszük. Mt 24, 37-42. A jónak a látszata megvan, de Annak erejét megtagadják. 2Tim 3, 5-9. Ennek a vallásos látszatnak képviselője, megszemélyesítője Lót, akinek a neve is már erre mutat. Lót: rejtett, titkolt, eldugott, sötét, komor, arcszín, látszat, festett; valamit szépítget, valaminek a látszatát adja; leplezget. Itt tehát szó sem lehet egy őszinte feltárásról, a bűnnek a leleplezéséről, Isten megítéléséről. Minden marad a régiben. Ez nem is jelent kérdést, fő hogy van egy szép látszat, egy szép forma, amit esetleg bigottságig menő vad fanatizmus is díszíthet. De belül, a szívben soha semmi nem változik. Amint fentebb említettük az alapbaj a hús állapota, s így ennek megnyilvánulásai láthatóvá lesznek, nyilvánvalóak. Ez a háromszoros tizennyolc. Gal 5, 19-21. Róm 1, 29-32. és 2Tim 3, 1-5.

Hogyan is jutottunk ide? Nem véletlen folytán. Mindenki maga kereste ezt magának. A telhetetlenség csalogatott be ide és így vettünk irányt Sodoma felé. Ézs 57, 17. Jak 1, 13-18. Lót is Sodoma felé „sátorozott”. Tudta, hogy ott gonoszság van, de egy kicsit közeledett csak, azután megint egy kicsit beljebb haladt a gonoszság felé. Úgy szépen lassan megszokta, és nem is óhajtotta észrevenni, hogy ez nem jó irány. Úgy „megértette”, megértést tanúsított családi vonatkozásban, meg más területen is. Így jutott el végül is Sodoma kellős közepéig. 1Móz 13, 12-13. Lassanként ragadt bele a sodomai felfogásba. Később már meg sem próbált abból kikerülni, csak úgy gyötrődött, hogy milyen rosszak is a sodomaiak. Észre sem vette, hogy ő maga is mennyire belesüllyedt már Sodomába. Abból próbált megélni, hogy van neki egy nagyon jó nagybácsija, aki nagyon hisz az Istenben. Ebből kovácsolta ki magának a szentek felesleges jó cselekedeteinek a mentőövét. Róm 1, 24-32.

A telhetetlenség engedte szabadjára a sexhullámot, ami folytatódik a különböző erőszakos cselekményekben. Ott már nem lehet lefékezni: „megtelt a föld erőszakoskodással”. 1Móz

5, 1-11. Az utolsó időkben is mindenfelé lázadások. Ez nem riad vissza semmitől. Barabbás a jólét érdekében öl, gyilkol. S amikor elkapják, vele szemben emberségesnek kell lenni. Barabbást nem szabad kivégezni. Mk 15, 7-11. A gonosszal szemben nincsen halálos ítélet. Bocsássák szabadon Barabbást, ezt követelik. Isten pedig azt kívánja, állítsátok helyre a kapuban a halálos ítéletet. Ám 5, 10-15. Az Ám 5, 14. helyes szövege: Keressétek a jót és ne a gonoszt, és úgy is éljete, vagyis ennek megfelelően. A 15. vers: állítsátok helyre a kapuban a halálos ítéletet (igazságot helyett). Nos hát helyre is állították, de nem a gonosszal szemben, hanem a Megváltóval szemben, Őt ítélték halálra. – Ezek után most azt kérdezzük, hol is van Sodoma és Gomora, hogy néz ki és mi a lényege? Sodoma: enyves hely, ragacsos hely, lépes csapda. Gomora: hasadás, repedés, hasadék, elmerülés, elsüllyedés; halál földje, jajkiáltás földje. Általában együtt szerepel Sodoma-Gomorra, mint valami társas cég. Ez már magában véve is bizonyos kettősségre mutat, hasadás van itt. De ez nem tévesztendő össze a hasadt-körművel. A hasított köröm az természetes felépítettség, ami a helyes szétválasztásra mutat az élet dolgaiban, a járásban. Egészen más viszont a hasított sertés, vagy a kettévágott alma, ami többé már nem nevezhető egészséges, ép állapotnak, életjelenségnek. Eredetileg ez nem így volt. A sötét vonal Kánaán (Kám vonala): lefelé, aláfelé menő, lehangolt, levert, alávaló, aljas. Eredetileg ez is világos volt, de megsötétedett. Egy volt, de szétesett. Minőségében kilenc volt, azután széthasadt. A „sötétek” is eredetileg kilencen voltak, de a bűneset után a kilenc kettétört és „négy király az öt ellen” van. 1Móz 14, 8-9. Sokat mond, hogy a Kánaán határa Czidonból Gérár felé menve Gázáig; Sodoma, Gomora, Admáh és Czeboim felé menve Lésáig – halad. Ez a Lésa sokat mond, mert ez azt jelenti: tovább repesztő, robbantó, hasító. A kilenc, ami kettétört tovább hasadt és mindegyiknek a kettéhasadása révén előállott a tizenennyolc. A húsnak a cselekedetei minden vonalon 18. Szellemi, lelki, testi vonalon egyaránt. Gal 5, 19-21. 2Tim 3, 1-5. Róm 1, 29-

31. Azt pedig tudjuk, hogy ha egy uralom meghasad (meghasonlik), akkor az pusztasággá lesz, eremouthai – atomhamu lesz belőle. Ilyen pusztá lett az ember a bűneset, a jó Magnak a hasítása által. Ezért kiált a „pusztá”-ba az Isten hívó szava. Lésá-ig így jutott az ember. 1Móz 10, 19. Most nézzük, mi vezet Lésá-ig. Czidon: homokra épült vár. Mt 7, 26-29. Gérár: kör, körbe kereng. ApCsel 13, 6-11. Periágó: körbevinni, beszédben körülcirkalmazni, tekervényesség, nincsen benne semmi egyenesség. Ábrahám is elment egyszer Gérárba, ott keveredett hazugságba, tekervényes beszédbe. G á z a: erő, erőszak, erőszakosság. Róma is ezt jelenti. Aláfelé megy a saját erejébe építve. ApCsel 8, 26. Sodoma-Gomora jelentését fentebb már megadtuk. A d m a h: földi, érzéki. 2. menedék. Akkor van baj, ha az érzékiségbe fullad, és nem keres menedéket. Czeboim: vad, féktelen, megbízhatatlan, megbízhatatlanság helye, pusztaság.

Ezután nézzük a kilencet, amint négy az öt ellen van. – B e r a, aki Sodoma királya: adomány, tehetség. Ha jóra használná fel az istenadta tehetségét, nem is lenne semmi baj. De ha lezüllik, annál veszélyesebb, minél tehetségesebb. B i r s a, Gomora királya: nyomasztó, ostoba. A d m a: földi, érzéki. 2. menedék. C z e b o i m: féktelen, megbízhatatlan, vad. B e l a h – pusztítás, pusztulás. K é d o l a ó m e r: kéve, bilincs, megkötözöttség. (Ez Elám királya: ifjúság, tehát az ifjúkori megkötözöttségek összessége.) T h i d a l: pompa, fényűzés. A m r á f e l: teljhatalom, szabadkéz (azt csinállok, amit akarok, nem érdekel sem rend, sem törvény, sem következmények.) A r i o k h: oroszlánszerű (lionlike) derék ember (legalábbis annak látszik). Így néz ki a kettéhasadt Szellem gyümölcse. Sodoma is eredetileg nagyon szép, termékeny volt, olyan, mint az Úrnak a kertje. Gazdag föld, de ha leragad a gazdagságnál, akkor menthetetlen. A züllést csak elkezdeni lehet, a többi már megy magától. 1Móz 19, 1-13. A homosex-nek a fertelméig jutnak, és már nem érdekli őket, hogy közel a veszedelem. Már beszélni sem lehet velük. A sodomai külső jólét hálára és megté-

résre is indíthatta volna L ó t - ot. De az ellenkezője történt. Már akkor, amikor magának ezt a helyet választotta, már akkor is a felfuvalkodottság, a nagyzási mánia irányította Lótót a döntésben. „Felemelé azért Lót az ő szeméit...” Ez a felemelés azt jelenti: fellát, felfuvalkodik, nagymellűsködik (sich brüsten), feltolja a maga személyét, nagyzol. 1Móz 13, 10. Ez lett a veszte. Nemsokára Lót rabságra jut, és mindenét elveszíti. A telhetetlen sodomai szeretne a maga számára mindent megszerezni, örökéletet, ismeretet, s ennek érdekében mindennel meg tud alkudni. Nem zavartatja magát attól a ténytől, hogy „Sodoma lakói gonoszak valának”. Fő a haszon, a nyereség. Ennek nem a vége a rabság, hanem már ez az állapot egyenlő a rabsággal. Előbb-utóbb ez a „rabság” felemészt mindent, ami valóságos érték, vagyis veszedelembé, elveszésbe juttatja az embert. A legtöbb esetben nemcsak a végső elveszésben mutatkozik ez, hanem a földi életben is tönkremegy már az ember és vele együtt minden, ami az övé, ami körülötte van. Tönkremegy a család, elvesznek, elidegenednek a gyermekek, akiknek érdekében állítólag kénytelen volt kapzsi gyűjtőszenvédélyének élni. A művészi képességekkel rendelkezőnek tönkremegy az alkotóereje egy-egy ilyen megkötözöttségben stb. Lassan minden az ördög kezére jut. Itt nem történik igazságtalan elbánnás. Ezt mutatja, hogy Isten meg akar győződni személyesen a sodomai helyzetről. Külön bírálja el minden egyes embernek az ügyét, számon tart mindenkit. Erre mutat az 1Móz 18, 20-21. és az utána következő könyörgő közbenjárása Ábrahámnak. A minimum, amit az Isten elvárna, a tízes lenne. De még tízen sem találtattak. Vagyis egyetlen őszintén vallásos lélek sem találtatott ott. Lótót is úgy kell kituszkolni, valósággal húzzákvonják. 1Móz 19, 15-25. Aki nem képes elszakadni a múltjától, az megmerevedik, belemerevedik ebbe. A Lót felesége menekülés közben is hátratekint, visszavágyik a régibe. Azt olvasuk, hogy sóbálvánnyá lett. Tulajdonképpen sóból való oszlop ez. A stélé: oszlop, a mozdulatlanságnak a jelképe. A sírokon lévő emlékoszlopot is egyszerűen sztélének nevezték. Aki hát-

ratekint, az nem alkalmas: ho blepón opisó. Ugyanigy tettek sokan az ő tanítványai közül, akik visszafelé, hátrafelé mentek: ápelthon eis ta opisó. Az oszlopsó nem oldódó, merev, termő-földnek is ellentéte. Ha Sodomából már nem menthető, akkor teljesen hasznavehetetlenné válik az ember. – Itt vált nyilvánvalóvá, hogy a Lót vallásossága is hazug volt. Nem érte el a minimumot, a tízest sem, mert csak hamis tízes, látszatvallásosság volt benne. Felesége; vételképessége tökéletesen megmerevedett, megsüketült.

VALÓSÁGOS HIT

Róm 4, 3.

Ábrahámról tudjuk, hogy valóságos hite volt. Ezt azonban nem mi állapítjuk meg róla, hanem maga az Úr. A Zsid 11, 8-10-ben olvasunk erről. Viszont Lótról nem olvasunk ebben a fejezetben, ahol a hit emberei szerepelnek és azok a tettek, amelyeket Isten cselekedett a hit által emberekben.

Ábrahám és Lót története szinte összeszővődik; hol együtt szerepelnek, hol meg egymás után. Úgy tűnik, mintha együtt mennének, a belső valóság szerint azonban lényegbeli különbség van közöttük. Azzal, hogy együtt kijöttek Babilonból, még nem dőlt el a sorsuk véglegesen. Nékik maguknak is dönteniük kellett az irányt illetően. Dönteni kellett, hogy jobbra vagy balra menjen-e. Azt látjuk, hogy Ábrahám ott van Béthel és Háí között. Béthel: Isten háza. Háí: sokaság, nagy létszám, átvitt értelemben a gyűjtési mánia. Az indulásnál azt kellett eldöntenie magában, hogy mit is akar, mit is keres itt. Gyűjteni akar vagyont, dicsőséget, karriert, előbbre jutást, érvényesülést. Ez vonatkozik a hitéletre is. Vagy pedig keresni az Istent, az Isten iránti engedelmisséget. 1Móz 12, 8-9. 13, 1-4. Látható, hogy Ábrahám a világosságot kereste, mindig dél felé haladt és végül az Isten házában telepedett le. Ez mindig úgy néz ki, mintha ez nagy ráfizetés lenne. Látszat szerint Lót járt jól. Azonban a vége mutat meg mindent. Isten kíváncsi véget akar

adni. Nála az a fontos kérdés, hogy mit cselekszenek majd a végén! Ábrahámnak és Lótnak minden ténykedése merőben különbözik egymástól. Ábrahárhoz délben érkeznek Isten követői, a tűző napon ül a sátor ajtajában. Hárman érkeznek hozzá, és ő eléjük megy, és földig meghajtja magát. Lóthoz este érkeznek, de csak ketten – jelezve, hogy Lót kettős lény. Lót arccal a földre borul. Ezt a perzsák, később a törökök gyakorolták.

Ámen

AZ ATYÁNAK KÜLDÖTTE

Ézs 59, 12-17.

Amikor az Úr az ember gyógyítását, helyrehozatalát megkezdi, első teendőként azt tanácsolja, hogy menjetek ki a Júdea pusztájába és vegyétek a megbánás keresztségét. Ezt hirdette Keresztelő János. Az utolsó idők embere azonban ezt eltéveszti szemei elől, és valahol előbbre kezdi. Vannak, akik éppen az „utolsó” lépésnél kezdik, mindjárt a pünkösddel, és ami a pünkösöd után következik, a gyakorlati életmódfigyeltatást a Szellem vezérlete alatt, azt teljesen elhagyják. Ez azonban ma a mi „leckénk”, hogy mi milyen módon indultunk? Nem maradt-e el a megbánás keresztsége, a valóságos, őszinte megbánás? Nem indultunk-e el csak úgy magunktól a magunk vallásos útjára? Ez az ige is arra figyelmeztet, hogy Isten nagyon jól látja a bűneset tényét, amit Ő nagyon fájlalt, de akik elkövették azt, azok nem csináltak maguknak ebből gondot. Ezért lett Ő Fiúvá. Az Ágostai Hitvallás is tükrözi ezt aényt. Az első pont szól Istenről. A második a bűneset és a harmadik az Isten Fiáról szól. Alapigénk is erről szól. Ézs 59, 12-17.

12. Nagyon súlyos az ellened elkövetett törvényszegésünk, áthágásunk s a mi bűneink vádolóan ellenünk fordultak; mert a mi törvénytelenégeink bennünk vannak és mi felismertük az elkövetett gonosztetteinket.

13. Istentelenül cselekedtünk, de ezzel önmagunkat csaltuk meg, mert így lázadóan elfordulva a mi Istenünk háta mögé kerültünk. Alaptalanul, felelőtlenül beszéltünk és engedetlenek voltunk; olyan kutyaszűkülés módján imádkoztunk, s szívünk szerinti hazug szavakkal fecsegtünk, – üres szószátyárkodás volt az imádságunk.

14. Az igaz megítéléstől eltávolodtunk s az ítéletet, a szétválasztást a hátunk mögé vetettük; így maga az igazságosság is messzire eltávolodott mitőlünk, mert az őszinteség, a valódiság nem járt az ő útjaikon; – pedig megvolt a képességük arra, hogy egyenes úton járjanak, igazságos életmódot folytassanak. (Ouk édünánto = nem voltak képtelenek.)

15. A valóság napvilágra jött, kiszült az igazság, de a belátásnak az indulatát, a jó viszony helyreállítására való törekvést félretették, elmellőzték. Meglátta ezt az Úr, de így ezt nem tudta jóvátenni, így nem lehetett megbékélni, – semmiképpen nem volt ez az Ő tetszésére, mert nem volt megítélés (krisis).

16. Láttá ezt az Úr, de nem volt egyetlen férfi sem, aki férfiasan helytállt volna. Ő megvizsgálta a helyzetet, de nem akadt senki, aki magáévá tette volna az ügyet és felelősségteljesen, segítőkészen hozzálátott volna; ezért hát Ő maga, Karja által segített rajtuk s az ő irgalmassága által bátorította, erősítette őket.

17. Ezért hát felöltötte az igazságosságot, mint páncélt s felvette fejére a szabadság (üdvösség) védősisakját, felöltötte a törvényszerű megfizetés ruháját és palástját. (A palást az ő körülölelő szeretetének a jelképe.)

A bűneset nem egyszerű „baleset”, hanem katasztrófa, hiszen tömegesen buktak el a „sokak”. De minden egyes ember a saját magát ismerheti fel, kell hogy felismerje, hogy belássa és felelősségre ébredjen. Ez mind meg van írva, és észre kell vennem, hogy az Írás rólam szól. „A könyvtekercsben írva van felőlem.” Zsolt 40, 8-9. Ha nem rólam és nem nekem szól, akkor kár olvasnom. A bibliázásnak az a nagy kísértése, hogy örül a megértésnek, boldog, hogy másoknak milyen jól el tudja

magyarázni, ő maga viszont érintetlen marad mindettől. Az érintés olyan, mint az áramütés, mert erőt visz át. A lelkesedés viszont nem érintés még. A bibliázás alkalmával sok ígét, kijelentést úgy magunkévá teszünk, – de csak látszat szerint. Van kedvelt igehelyek, pl.: Ne félj, mert én veled vagyok... De az már nem érint, hogy minden ember hazug. A Zsolt 116, 11. helyesen így hangzik: az egész ember hazug; pás anthrópos. Tetőtől talpig mindene hamis, hazug; az indulata, gondolata, cselekvése, beszéde stb. Mindene: pseüstos. P s e ü d ó = semmivé tesz, megghiúsít, csalódást okoz, félrevezet, hazuggá tesz; 2. önmagát megcsalja, a maga ügyében téved, valótlant beszél, hazudik, kikokol, eltúloz, nem tartja a szavát, szöszegő, tör, sért, hazug, hűtlen, kötelességéhez hűtlen. Ennyit jelent az a szó, hogy pseüstos = hazug. Erre magamtól soha rá nem jönnek, ha Isten nem vezetne rá erre, és ha nem bizonyítaná rá a tényeket. Az alapja, eredete ennek a sok hazugságnak, csalásnak, hogy a hazugság atyjával léptem közösségre, neki hittem. Minden hazugság és csalás, tévesztés tőle ered. S a telhetetlenség révén, a kapzsiság révén csak szaporodik a hazugság, hiszen leginkább érdekből hazudik az ember. A törvény viszont az, hogy akkor is hazudik, ha semmi érdeke nem fűzi ehhez. Egyszerűen azért hazudik, mert hazug, mert romlott a fa. Kapni akar. Jó, hogy az irgalmasságnak nincsen vége. JSir 3, 22-23. Az Atya Küldötte segít. Ézs 30, 18-22.

FUTOTTAK MÉG...

Jer 8, 6.

Ti egyszerűen hátat fordítottatok nékem, – de most hallgassatok meg. Nemde azt fecsegik majd: Olyan ember nincs is, olyan nem létezik, aki megbánva megtér, aki visszafordul az ő gonoszságából ezt mondva: Mit cselekedtem?! Aki jól indult, aki már növekedésben van, az egyszerűen letért a pályájáról minden indok nélkül, abbahagyta azt, amit jól kezdett és átcsapott az ellenkező irányba.

Ismerjük jól ezt a kifejezést, szólást, ami lényegében azt jelenti, hogy valaki tevékenykedett egy cél elérése érdekében, de teljesen eredménytelenül, esetleg egészen alaptalanul. A hitélet terén is meg lehet ezt tenni, sőt igen gyakran meg is teszik, hogy valaki elindul a maga feje, elgondolása szerint és abban a hiszemben, hogy ő most az Úrnak szolgál, kárt tesz magában és másokban; ugyanis a maga egyéni útját kinevezi az Úr útjának. Mások meglátják ennek értelmetlen és káros voltát, esetleg undort kapnak az „Isten útjától”. Az Úr szomorúan állapítja meg, hogy miattatok káromoltatik az Isten uralma a népek között (pogányok). Nagyon veszélyes ügy az, hogy mindenki a maga saját egyéni útjára tért. Ézs 53, 6. Különösen akkor veszélyes ez, ha ezt az Isten nevében akarjuk tenni, mert ezzel lejárattjuk az Isten nevét. Jobb lenne, ha esetleg nem hangoztatnák azt: „mi hívők”, „mi Isten gyermekei”. Sokkal értelmesebb ennek fordítottja, amikor is mások veszik észre, hogy itt valaminek lenni kell, ami több a megszokott emberinél és azon elgondolkoznak. „Az emberek lássák meg a ti jól cselekvéseiteket, és ennek alapján dicsőítsék a mennyei Atyát.” Dicsőítsék azért, hogy a megromlott emberből valami jót tudott kiművelni. Hasonlattal élve: mindenkinek joga van csokoládét gyártani, bármilyen jót vagy rosszat csinálhat. De ne írja rá, mert nincsen joga ráírni „Szerencsi”. Ezt törvény is tiltja, de a gyár sem tűri. Isten sem tűri, hogy az Ő nevében fusson valaki, akit Ő nem küldött.

Amikor futásról beszélünk, akkor természetesen életmód folytatásunkra gondolunk, a pályafutásunkra. A görög nyelv ezt egyszerűen futásnak nevezi, azzal a szóval jelzi *d r o m o s*. Jelentése: futás, menet, versenyfutás, rohanás, futópálya, út. Amikor az Ige a futópálya hasonlatával érteti meg velünk a magunk pályafutását, azzal rámutat arra, hogy a „pálya” az teljesen egyéni. Minden embernek külön-külön határozza meg az Úr a menetét, feladatát, idejét, a pálya kezdetét és végét. Ahogy az egész teremtettségben nincsen sablon, de még a sablonnak az árnyéka sem, úgy az életpálya is teljesen egyedi, egyéni.

Cselekedeteink is előre elkészített cselekedetek. Az eredményt viszont nem határozza meg előre. Ezt maga a „futó” döntheti el, hogy akar-e engedelmeskedni az Ő tökéletes, jó és néki kedves akaratának vagy nem. Nem kényszerít hűségre, még arra sem kényszerít, hogy gyógyíttassam magam. A súlyos betegről is megkérdezi: akarsz-e meggyógyulni? Pál is tudja, hogy szolgálátát, menetrendjét, munkaköri előírását az Úrtól vette és ez így néki sajátja, – „az én futásomat” elvégezhessem. ApCsel 20, 20-24. Az én futásomat, futópályámat beteljesítettem. 2Tim 4, 6-8. Az egész valóm menne a maga útján, arra vagyok már ráállva, mint a régi sínparra a vonat. De megzabolázom, rendben tartom testemet, hogy azon a pályán maradjon, amelyet az Úr jelölt ki nekem. 1Kor 9, 19-27. Ne gondoljunk arra, hogy itt kapkodni, sietni kell, mert a dromos nemcsak a rohanást jelenti, hanem az út-at, a futópályát is. Akkor van szükség rohanásra, amikor az ellenség ellen kell menni. Dávid odafutott, amikor az ellenséget meglátta, tehát nem habozott. 1Sám 17, 48. E téren is csak a számára előre elkészített cselekedetekben járhat. Nem tud a más ruhájában járni. 1Sám 17, 38-39. A saját ruha viszont nem a magam által tervezett ruha lehet, a magam választotta istentisztelet, hanem amit Ő ad. Kol 2, 18-23. Egyszer fordul elő az Írásban az ethelotréskeia = ahogyan én akarom – theló – az isteni törvényt betölteni, – thréskein – a magam elgondolása szerint. Az Atya azzal kezdi: térjetek meg, forduljatok meg, bánjátok meg! Mi meg kihagytuk a megbánást és elindultunk a magunk nagyon vallásos életmódjába. Úgy nagyjából elismerjük az Isten felsőbbségét, de bizonyos döntéseket megtartunk magunknak. Pl. a nevelés kérdését, az anyagiakat, a pályaválasztást, az időbeosztást, az öröknek fecsérlését a mániákban stb. A többit intézheti az Isten. Az útnak a kezdete a megbánás keresztsége. Keresztelő János a maga számára is komolyan vette ezt. ApCsel 13, 24-25. Az utolsó idők embere kihagyja a karácsonyt is, meg a húsvétot is; mindjárt a pünkösdnél kezdi. Könnyen felismerhető, hogy ezt nem az Úr építi, mert Ő az alappal kezdi mindig és nem a tetővel. Zsid 11, 8-10. Csak an-

nak van alapja, amit Isten indít. Ha Nélküle „futunk”, célhoz nem érünk.

KÜLDETÉS NÉLKÜL MINDEN VALÓTLAN

Jer 23, 6-30.

Hallottuk, hogy Isten világában minden egyéni, nincsen sablon, nincsen egyformaság. Két egyforma levél sincsen. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ott összevisszaság van. Ő maga mindennek alapja, kiindulópontja, véghezvivője és végpontja, végcélja. Róm 11, 36. Az Ő lénye, működése soha-soha nem változik, Ő mindig ugyanaz. A törvénye sem változik soha. Tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Mégis a megnyilvánulása, alkotása, építése, bölcsessége oly mérhetetlenül gazdag, annyira végtelen, hogy arról ember nem tud magának fogalmat alkotni. Az Ő Hite mindig ugyanaz. De akik az azonos hitet nyerték, azok mind a maguk pályáján, a maguk feladatában élik ugyanazt a hit-et, ugyanazt a hűséget. A királyi palota előtt álló örnekek a hűsége abban nyilvánul meg, hogy órákig mozdulatlanul áll. De ugyanilyen mozdulatlan állás már nem jelentene hűséget a kőműves segédmunkás esetében. Az igaz, hogy a sáfároktól nem kívántatik más, csak az, hogy hűségesek legyenek. De mindegyik a maga helyén.

A pályafutásban, a hitéletben nem lehet berendezkedni utánzatra. Mindenkinek meg kell tanulnia a közvetlen vételt, a közvetlen vezettetést. Amíg ezt meg nem tanulja, addig tanítják a törvényre, s ha megismeri mindennek a törvényét, akkor csak cselekedni kell megtanulni. A hitben való gyakorlat végül is természetünké lesz. 2Pt 1, 1-4. Az úgynevezett közösségi, hívő emberek ezt gyorsabban oldják meg. Kezdi egymást utánozni. Kinőnek a nagyok, a tekintélyesek, akik részben lekezelik a „hitben gyengét”, részben elkezdenek basáskodni, uralkodni a nyáj felett. 1Pt 5, 1-3. Megbízás, küldetés nélkül kezdenek uralkodni s elvárják, hogy nekik engedelmeskedjenek. Nem tanítják meg őket arra, hogy „fülbe súgva halljanak” és

azt hirdessék, cselekedjék. Lényegében az utánzás hozza létre a bálványt. E i d ó l o n = alak, forma (pl. a kegyességnek a formája Róm 2, 17-20.), árnykép, csaloéka kép – Trugbild – 2. utánzat – Nachbild – 3. bálvány. Tehát amikor egy kegyes képet leutánozunk, abból nem egy Isten-kép, hanem egy faragott kép jön létre. Minden házban kiformálnak maguknak egy-egy, illetve sok utánzati formát, „házi bálványt”. Ráchel ellopta apjától a házi bálványokat. 1Móz 31, 17-19. Mika bálványa a múló kincs, amit mi pénznek nevezünk. Bír 17, 4-5. Sok gyermek otthon csak múló bálványistent kaphat. Jer 2, 5.

ÉN NEM KÜLDTEM, DE FUTOTTAK...

Jer 23, 21.

Én nem küldtem ki megbízással, megbízott küldöttként a prófétákat, de ők futottak; én nem szóltam hozzájuk tanítással, nem tanítottam őket, s ők mégis prófétáltak, mintha engem tolmácsolnának.

Amikor küldésről, küldetésről hallunk, az nem mindig ugyanazt a tényt jelenti. Van egy téves kifejezésünk is. „Kiküldé” az Úr az embert az Éden kertjéből. Itt nem küldésről van szó, hanem kidobásról és az valami egészen más. 1Móz 3, 23. Az is más eset, amikor Ábrámot Babilonból kihívja és küldi a számára elkészített földre. És az is más eset, amikor valakit megbízással küld, meghatározott célkitűzéssel. Ezt az a p o s t e l l ó ige fejezi ki, főneve az apostolos. Az egyszerű küldésnek igéje: pempó. Földi viszonylatban is kipróbálnak egy küldöncöt, ellenőrzik, ha kap egy megbízatást, hogy tényleg pontosan hajtotta-e végre, – nem csavargott-e el egy kis időt. Ha meggyőződnek megbízhatóságáról, akkor bíznak nagyobb, többet rá. Isten is előbb „kicsiny” dolgot bíz ránk, azután a nagyobb, a mennyei ügyet. Előbb a tízes-ben (Tízváros) legyen hű. Lk 19, 15-17. Mt 25, 21. Az első lépcső a hit, a hűség. Hiszem-e, hogy amit Isten tanácsol az a jó, még akkor is, ha nem értem meg ésszel. Pl. inkább szenvedjem el a kárt, minthogy

perre mennék. Vagy akkor is legyen munkámban pontos, hűséges, ha ezért esetleg még ki is nevetnek. Ott van a baj, ha a magam látása szerint akarok Istennek szolgálni, hiszen az én megromlott látásom fordítva látja az ügyeket. Ézs 5, 21-24. Nagyon szép és jónak látszó dolgokat tervezek el, de Isten nélkül és így az ilyen terv nélkülözi a jó-nak a fogalmát, mert egyedül Isten a jó. Ebből azután nagy bajok szoktak származni.

15. Jaj azoknak, akik mindig olyan messzemenő tervet szőnek, oly távoli célkitűzésekkel (pedig minden napnak megvan a maga baja), de nem az Úr által, hanem nála nélkül; jaj azoknak, akik rejtetten, titkolózva – hogy senki meg ne tudja – készítik terveiket és ennek következtében sötétségben lesz azoknak a cselekvése, kivitelezése, amikor is azt mondják majd: Ugyan ki látott meg minket s leplezi le tetteinket?

16. Nemde úgy okoskodtok, mint a fazekasnak az agyagja? Ugye nem mondja az alkotás, a kiformált edény az ő formálójának: Nem te formáltál engem? Vagy a készítmény a készítőjének mondhatja-e: Nem készítettél engem értelmes módon. Ézs 29, 15-16. Isten világában nincsen titkolózás, de fecsegés sincsen. Ami nem tartozik a másakra, azt nem kell elfecsegni, de ami rátartozik, azt nem lehet eltitkolni. (Pl. a férj nagy okosan titokban tartja keresetét vagy csak a mellékkeresetét a családja előtt.) Isten előtt nincsen, és nem lehet semmi titkunk. Babilon homlokára van írva: Titok. Ha valaki sötét dolgot művel, azt mindig titokban cselekszi. Az sem változtat ezen, ha később kitudódik a sötét ügy. Szívesen rejtik a „házi bálványokat”, gyermekek istentelenségét. Isten nem azért leplezi le sötét dolgainkat, mert bántani akar ezzel, hanem veszedelemtől ment meg. Nem változtat a tényen az sem, ha csak úgy „feléből-harmadából” igyekezünk rendezni dolgainkat. Olvassuk a Bír 3, 6-16-ot.

6. És az Izráel fiai megint csak ráadták magukat a gonosz cselekvésére, mindarra, ami az Úr szeme előtt gonosz, veszedelmes, ami Ő vele szemben ellenséges, és szolgáltak a Baáloknak, az Asteróthoknak, a Sidon isteneinek és a Moáb

isteneinek s Ammon fiak isteneinek s az idegen népek isteneinek (filiszteusok = allofűllon) és elhagyták az Urat és nem szolgáltak néki.

7. És haragra gerjedt az Úr az Izráel ellen s odaadta őket az idegen népek kezébe s az Ammon fiainak kezébe.

8. Ezek az idegen istenek egy egészen rothadt, veszendő, senkiházi állapotot hoztak létre bennük, valósággal felmorzsolták az Izráel fiait, mindent ellenkező irányba állítva, teljesen a visszájára fordítva tizenhét éven át; tönkretették az Izráel fiait mind a Jordánon túl, az Emóreusok földjén és Gileádban.

9. Azután átkeltek az Ammon fiainak a Jordánon, hogy hadakozzanak a Júda és Benjámin ellen, valamint az Efraim háza ellen s így az Izráel fiainak igen nagy szorongatottságba jutottak.

10. De az Izráel fiainak segítségért kiáltottak az Úrhoz mondván: Eltévelyedtünk, eltévesztettük a célt s így vétkeztünk, mert elhagytuk a mi Istenünket és a Baáloknak szolgáltunk.

11. És azt mondta az Úr az Izráel fiainak: Nemde az Egyiptombeliek, meg az Emóreusok s az Ammon meg a Moáb fiainak s az idegen népek,

12. meg a Sidonbeliek, a Midián és Amálek szorongattak titeket? Segítségért kiáltottatok azért énhozzám és én megszabadítottalak titeket azoknak kezéből.

13. Ti azonban elhagytatok engem és szolgaságra adtátok magatokat az idegen isteneknek. Ennélfogva én sem csinállok magamnak gondot abból, hogy titeket megszabadítsalak.

14. Rajta hát, induljatok és kiabáljatok azokhoz az istenekhez, amelyeket ti választottatok magatoknak, azok szabadítsanak meg titeket a ti nyomorúságtok idején.

15. És azt mondták az Izráel fiainak az Úrnak: Bizony mi vétkeztünk, mi tévedtünk el, tégy hát velünk úgy minden téren, minden tekintetben, amint az a te tetszésedre van, csak irgalmazz nekünk ama napon.

16. És kiakolbólították, bensőjükből eltávolították az idegen isteneket úgy feliből-harmadából, olyan félig-meddig és ily módon szolgáltak az Úrnak. De Ő nem találta tetszését az ő népében; – az Izráel pedig csüggetegen kishitűsködött önsanyargató mellveregetésében.

Isten nem tűri a félmegoldásokat. Ő teljes rendezést csínál és teljes gyógyítást végez, hogy a gyógyulás teljes legyen. Teljes, vagyis egész, így jön létre az egész-ség. 3Jn 1-2. Ezért végez az Úr alapos vizsgálatot, leleplezést, feltárást, hogy a valódi állapotot feltárja számunkra. S aki ezt az elenchein-t nem teszi magáévá, az pusztulásba viszi önmagát. Viszont aki reá hallgat, az a „Reménység”-ben fog lakozni. Erről olvasunk a Péld 1, 23-33-ban.

23. Felelősekké lettek az én figyelmeztetéseimért s kötelesek számot adni az én vizsgálatomról, a rábizonyításomról, rábizonyító eljárásomról. Lásd meg, hogy én önmagamat bízalomteljesen adom majd, kiküldöm az én éltető erőmnek beszédeit, kinyilatkoztatom magam a szellemnek beszédeivel (pnoé), tanítalak majd titeket az én Igémre.

24. Mivelhogy én hívtalak titeket, de nem hallgattatok rám; elétek adtam, odanyújtottam néktek az én Igéimet, de nem tettétek azt magatokévá, rá se hederítettetek, nemhogy figyelmet szenteltetek volna arra.

25. Sőt érvénytelenítettétek az én terveimet, erőtlenné tettétek az én tanácsaimat s az én figyelmeztetéseimnek nem adtatok hitelt.

26. Éppen ezért én is nevetség és gúny tárgyává teszem majd a ti pusztulástokat és elveszésteket és megcsúfollak titeket, amikor bekövetkezik a ti romlásotok;

27. amikor hirtelen meglep titeket valami belső nyugtalanság, zűrzavar, vagy amikor beáll a végső katasztrófa orkászzerű hirtelenséggel, s amikor eljön rátok a nyomorúság, amely ostromzárként vesz körül benneteket, vagy amikor eljön reátok a veszedelem.

28. Akkor majd bekövetkezik, hogy segítségül hívtok majd engem, de én nem hallgatlak meg benneteket; keresnek majd engem, de nem találják meg.

29. Megutálták, meggyűlölték a Bölcsességet, s az Úrnak félelmét nem tették magukévá.

30. Az én terveimet, tanácsaimat nem akarták figyelembe venni, sőt figyelmeztetéseimet megvetették, lebecsülték.

31. Ezért hát megeszik majd saját útjaiknak gyümölcsét, – megehetik, amit maguknak főztek; saját istentelenségükkel töltekezhetnek meg.

32. S amilyen igazságtalanul bántak a „kisdedekkel”, ahogy tönkretették a hitben kezdőket, úgy fognak majd megöletni; s a „vizsgálóbíró” vizsgálata eltörli majd az istentelenekeket a föld színéről.

33. Aki pedig reám hallgat, az a Reménységben fog lakozni, sátorozni és minden félelemtől mentesen le fog nyugodni, nem nyugtalanítja már őt semmiféle gonosz.

Isten tanácsa nem mindig egyezik a mi véleményünkkel, sőt a legritkább esetben egyezik, mert mi egészen másként látunk, mások a gondolataink, az útjaink. A bizalom az, ami megnyugtat. Bízunk Őbenne és hisszük, hogy Ő csak jót tanácsolhat. Később rájövünk, hogy nagyon is jó volt az Ő tanácsa. Hinni viszont előre lehet csak. Ő ezt a bizalmat várja tőlünk. Az Embernek Fia is tudta, hogy az az ő eledele, hogy cselekedje Annak akaratát, aki Őt küldte. Jn 4, 34. 5, 30. Tőlem is azt kívánja, hogy én keressem az Ő akaratát (dzéteo). A dzéteo ige nemcsak keresést jelent, hanem buzgó törekvést, törekszik arra, hogy valakit kövessen, kinyomoz, kérdezősködik, megvizsgál, 2. arra törekszik, hogy a maga számára megszerezzen valamit, fáradozik, vágyakozik. Arra küld, hogy az Ő munkáját elvégezzük: ergádzeszthái tá ergá tou pempszúntos mou. Ebben vezetést is ad, „idegenvezetőt”, a tanítást: Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, Aki küldött engem. Jn 7, 16. Azért veszélyes küldetés nélkül elindulni az Isten útján, mert az az istenszolgálat, amit mi agyalunk ki, az másokban esetleg undort

kelt, felbotlat. Az egymás majmolása, a képmutatás botlat. Ezért kell előlről kezdeni mindent ŐVELE. Jer 4, 3. és 14, 14. Tartsuk szem előtt a célt, mert e nélkül Babilonban vagyunk. Jel 17, 1-5. Ezért Isten Babilonból kiküld.

Ámen

BÖLCCSÉ TESZLEK

Zsolt 32, 8.

„BÖLCS” BOLONDOK

Róm 1, 21-22.

Ha a Teremtő bölccsé akar tenni, akkor az azt jelenti, hogy jelenleg az ember nem bölcs. Hát akkor milyen lehet, mi a bölcsesség ellentéte? Az, hogy bolond. Ez nem elmebeteg, hiszen földi, testi értelemben lehet nagyon is okos, eszes. De szellemében bolond, ami kihat földi életére, életvitelére is. Ilyenné lett a bűneset folytán. A hamartia = tévedés, eltévelyedés, bűn. Igéje hamartanó = alapjelentése, hogy képtelen valaminek részesévé lenni, amire szüksége lenne, nem éri el, amit el kellene, vagy el akarna érni. További jelentése: eltéveszt, eltévelyedik, téves a felfogása, a nézete; – célt téveszt, téved, elveszt, ráfizet, valamit nem ér el. Az elmebetegségnek egyik válfaja, hogy téveszt. Látszólag jól gondolkodik, cselekszik, de eltéveszti az ügyeket. A belső ember számára ennek az a tragédiája, hogy letéved az útról. Így természetesen a gyógymódja az, hogy „megtanítlak az út-ra”. Olvassuk el a 32. zsoltárt elejétől végig értelemszerű fordításban, mert ez a zsoltár bemutatja nekünk a megbolondult embert, annak gyógymódját s a bölccsé tett embert.

Miben nyilvánul hát meg ez a belső bolondság? Abban, hogy elveszítette a logikáját, az isteni logikát, ami tökéletes és a maga megromlott logikája szerint akar gondolkozni és határozni. Olyan ez, mint mikor a komputerben egy mozgatókart fordítva állítana be és látszólag jól működik, de fordított ered-

ményt mutat ki a végén. – Computó = összeszámol, elszámol, leszámol; putó = tisztáz, rendez, vél, gondol. – Gépkocsinál ilyen a rükverc kapcsoló. – Ilyen eset, mikor az úton az irányt téveszti el akaratlanul vagy készakarva: Saul, Jónás. Így téveszt azután a belső ember mindent. Ézs 5, 18-24. Az embernek gondolkodása, felfogóképesége eredetileg tökéletesen működött, mert Isten az embert tökéletesnek, igaznak, őszintének, nyílt-nak, jónak teremtette, de a bűneset ezt teljesen tönkretette. Préd 7, 29. Az ördög kívülről besugallt egy hazugságot az igen jó embernek, aki ezt bevette s ezzel felfordult benne a rend teljesen. Felfordult a belső rend és fordítva kapcsol a logikája. Fordított az értelmi látása, nem képes átlátni az ügyeket, nem látja a belső összefüggéseket. Értelmük megtompult, megvakított. 2Kor 3, 14. 4, 3-4. Így lett bolond és vak; ezek összetartozó fogalmak éppen úgy, mint a süketnéma. Noéma = gondolat, értelem, érzület, gondolkodásmód; ítélőképeség a döntésre, tervezés, elhatározás; gondolkodóképeség, értelem, eszesség, megértés, belátás, ész, felfogás, megragadás. Ez vakult meg, ez bolondult meg és nem tud rendeltetésszerűen működni. Következmény: eladja az örökségét egy tál lencséért, hárommilliót sikkaszt, hogy lottójegyet vehessen, gürcöl éjjel-nappal semmiért, semmiért felőrli az egészségét, erejét. A másik simán elisz-sza, elherdálja. Mt 23, 16-22. Az alapbaj a hitetlenség volt, nem hitt az Isten védő jó tanácsának. A hitetlenek elméit, értelmét vakította meg a sátán. S amikor beállt a baj, akkor sem hitt a Megmentőnek, sőt meg is sértődött a figyelmeztetésért. „A bűn miatt, az eltévedés miatt kissé megszorítottam őt és úgy gyengéden meglegyintettem, azután elfordítottam tekintetemet róla, levettem róla a szemem, mire ő mélységesen megkeseredett, és megsértődve, gyűlölettel telve, elkeseredetten elment a maga útjaira.” Ézs 57, 17. Itt az volt a baj, hogy nem hittük az Isten tanácsát, azt hittük, mi jobban látunk, mint Ő. Ennek következménye a megbolondulás. „Magukat bölcseknek tartván, megbolondultak.” Róm 1, 21-22. A bolond ember tehát sértődött az Istennel szemben és sértődött minden emberrel

szemben. Már előre sértődöttek vagyunk, mielőtt még valakivel beszéltünk volna, mert az úgysis nekünk nem tetsző feleletet fog adni. Ezt a sértődöttséget semmivel sem lehet kiengesztelni s a legkisebb sérelemre agyonütés a válasz. 1Móz 4, 23. Enyhébb bosszú nem is lehet.

Nos, ezzel az ellenséges indulattal akar a bolond ember az Istennek szolgálni. „A férfi bolondsága – a himnemű, aki nem képes bevenni, befogadni semmit, a sértett vadkan – tönkreteszi, gyalázatba viszi az ő útait, és mindezért szívében az Istent okolja, vádolja.” Péld 19, 3. Be akarja tölteni a törvényt, holott fogalma sincs arról, hogy mi is a törvény. Kigondol önmagának szabályokat, felcsap szabályozónak, és ezzel akarja a maga életmódfolytatását mesterségesen szabályozni. Nagy hívő korában is ezt csinálja. Ézs 28, 9-14. Holott a törvény EGY és egy egységet alkot. Jak 2, 10. Kár a magam útjaival erőlködni, mintha az azonos lenne az Isten útjával. Ez a nagy erőlködés a pokolban köt ki. Ám 6, 1-7. Péld 10, 16-18. Saját maga töri ki a nyakát. A tévesztő nem tud különbséget tenni a kincs meg a szemét között, így a múló szemetet többre értékeli a saját életénél is, a maradandó kincset meg észre sem veszi. Hiába a figyelmeztetés: Ne gyűjtsetek! Azért is gyűjt minden kacatot, „szellemit” is. Mt 6, 19-21. Péld 28, 20. „Mert a jó embernek, aki az Isten megítélése szerint jó, adott bölcsességet, helyes megismerést, felfogóképességet, derűs, jó kedélyt, a tévelygőnek pedig adta a huzavonát, a felfordult állapotot, hogy majd próbáljon önmagából valamit kihozni, valamit alkotni, és minél többet gyűjteni magának, vagyis a gyűjtési mániát adja belé s a végén kénytelen mindent odaadni annak, aki az Isten szemében jó.” Préd 2, 27. Amit gyűjtött, az mind itt marad, másé lesz s az Isten embere megnyerte közben az életet, az igazi kincset. Még a süllyedő hajón is gyűjt kacatokat a bolond, még az utolsó időkben is gyűjt, amikor már menni kell innen. Jak 5, 1-9. Örök törvény: „Az önmagukat gazdagítóknak semmijük sincs, de az önmagukat megalázók – akik nem törnek uralomra, nagyságra – nagy gazdagságban, bőségben vannak.” Péld 13, 7.

A bolond mindenét elherdálja, keresménye elvesz. Péld 10, 16. Magát igen nagynek tartja, és mivel ezt az egész világ nem ismeri el, hát folyton dühöng. Minden szóért felbőrhölődik, nem képes lecsendesedni, lecsillapodni. Péld 14, 16-17. Mindig várja, hogy őt tiszteljék, becsüljék, de ő maga képtelen a tiszteletre. Péld 26, 1. A nagyzási mánia hajtja, ezért mindig lerombolja a meglévőjét, hogy nagyobbát építsen. „Csűreimet lerombolom...”, mert a szomszédnak nagyobb csűre, háza van. A saját hivatása sem jó soha. Mindig más szakma kell. Nyomdász, traktoros, hidépítő, halottkém, tv-szerelő, karmester, piócaidomító stb. Péld 12, 16-21. Ha Istenre bízta magát, akkor semmi oka nem lesz az aggodalmaskodásra. 22-31. A bolond meg azt vallja, hogy most van az ideje, hogy az ember valamit szerezzen magának. Ezért a nagy igyekezet: „A tévelygők mindig valami gonosz dolgot tákolnak össze; a derék, jóindulatú, értelmes egyének pedig az irgalmasságot és valóságot építik, építő tevékenységet fejtenek ki.” Péld 14, 22. A bolondnak legnagyobb baja az, hogy bölcs-nek képzei magát. Ha bolond lenne, akkor megtanítható az útra és így bölcs lehet. Azután az Isten vigyáz rá, szemmel tartja. Amíg bolond, addig tanácsot sem fogad el senkitől, hiszen ő a legokosabb. Esetleg egy még nagyobb bolondra hallgat. A huligán sem hallgat senkire, legfeljebb egy még nagyobb huligánra. Mi segít rajta: az, hogy van Isten és béküljön meg Vele, ne utálja. Ézs 53, 3. Péld 11, 12. Préd 8, 11-13. 1Kor 3, 18-23. Ézs 19, 11-15. Jer 23, 15-17.

„BOLOND” BÖLCSEK

1Kor 1, 18.

Az utolsó idők embere felfuvalkodottságában mindenk fölé helyezi magát; egyszerűen beül az Isten székébe. 2Thessz 2, 3-4. Nem ismeri el az egyedül bölcs Istent, hanem kijátssza magát egyedül bölcs embernek. Olyan okos, hogy a többiekkel szóba se áll. Nincs mit kérdezni, nincs mit megbeszélni, én vagyok az egyedül okos, igaz és bölcs. Igen nagy irgalmassága az

Istennek, hogy ehhez a beképzelt, bolond emberhez még közeledik, és ezt akarja bölccsé tenni annak ellenére, hogy az ember Isten művét, váltságát tartja bolondságnak. Hogy ez a gyógyítás végbe mehessen, ahhoz kettő kell: az egyedül bölcs, irgalmas Isten és egy bolond ember.

Kérdés, hogyan lehet az ember bölccsé? Semmi esetre sem úgy, hogy képezteti magát. Ezt nem lehet elsajátítani, tanulni, hanem kapni. Nem is önmagában létező valami ez, hanem valaki, aki maga a Bölcsesség. A Felkent, a Krisztus az Istennek ereje, az Isten Bölcsessége. Magát a bölcsességet nem lehet meghatározni úgy, mint valami földi fogalmat. A harmincas években volt a Közgazdasági egyetemen egy Eckhardt nevű professzor, aki a politika előadója volt. Bevezetőül meghatározta a politika fogalmát: A politika a mások butaságának ügyes kihasználása. Ez így érthető. De hogy miben áll a bölcsesség, azt mi meghatározni nem tudjuk. Akkor ismerhetjük meg, ha a saját bemutatkozására figyelünk. Ő mindent elmond önmagáról. Mindenekelőtt a teremtes művét Ő végezte. Péld 8, 30. Felépítette az ő házát. Préd 9, 1. Mindennek építője. Pál is átképzős építész. 1Kor 3, 10-11. Tervező és kivitelező az Isten. Pál sofosz architektón, Isten technitész kai démiourgosz. Bemutatkozik Péld 8, 12-29. Az ajánlása Péld 8, 1-11. A meghívó Péld 9, 1-6. Mi a célja a Bölcsességnek? Az, hogy az útra rávezessen, megtanítsa az útra, azután szemmel tartson, vigyázzon rá. Annyira egyszerű és oly bölcsen tanácsol, hogy a bolond sem téved el rajta. Az út maga vezet. Olyan, mint a vaspálya; a síneken még egy mozdony sem tévedt el.

Mi az alapfeltétel? Az, hogy lehessen vele beszélni egyáltalában. Tudniillik a bolond annyira zárt, zárkózott (jerikó), hogy nem lehet megközelíteni, és nem közelít. Nem tud feloldott lenni. Olyan, mint a bolond só, amely nem oldódik. Ezért mindenütt kidobják, kilövik maguk közül és eltapossák. Hiába megy más munkahelyre, ott is eltapossák hamarosan. Tehát előbb a sértődöttségéből kell feloldódni. Lűszásztthe kai katharoi genesztthe = Önmagatokban végezzétek el a feloldást

(sértődöttségből, haragból) megköötözöttségeitekből, de folyamatosan és tegyének magatokat tisztává, ahogy elkezdtétek, úgy a jövőben is. Ézs 1, 16. (Ez visszaható ige parancsoló módja aoristosban, ami a múltban beálló cselekvés, de a jövőre vonatkozik, hogy folytassátok. A magyar nyelvben ezt így nem tudjuk kifejezni. A görög nyelvnek és a horvátnak van csak aoristosza.) Az Úr maga is jár itt a földön, hogy valóságosan oldozzon. Lk 12, 35-40. Nem a menyegzőről, hanem az oldozásokból, a megköötözöttségek oldozásából jön. Ezután a feltétel az istenfélelem. Péld 9, 10. Péld 4, 5-7. Meg van írva: Istenfélelem nincsen öbennük. Akkor hát honnan vegyem, hogyan jutok hozzá? Az alázat révén. Ez vezet el az istenfélelemre. Péld 22, 4. Újra felmerül a kérdés, hát az alázathoz hogyan jutok hozzá? Ezt nem lehet beszerezni, hanem tanulni attól, aki ezt tanítja. Tőlem tanuljátok meg, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok. Ő tanít és nevel. Péld 15, 32-33. Ezen dől el a fiúság. Zsid 12, 1-11. Alapfeltétel a nevelhetőségnél, hogy „megvetve a gyalázatot”, le kell tenni a szégyen takargatásáról. Ha fogan a nevelés, akkor lesznek fiakká, különben korcsok. Hol kezdődik a neveltetés? Először is itt e világban. Akinek nincsen meg az alapneveltsége, amit minden embertől elvárnak, azzal nem lehet semmit sem kezdeni. Mózes is így neveltetett, először Egyiptomban. Tanuljon meg írni, olvasni, tisztelettel viselkedni, azután lehet majd tanítvány. Be kell látnunk, hogy nem jó a saját út. Péld 13, 10, 14, 12. Közben van „dolgozatjavítás” is, megítél az Isten, így tanít. 1Kor 11, 28-32. Keresd a Bölcsességet, meg fogod találni éppen úgy, mint a boldog ifjú is megtalálja a kerítőhálót, ha azt keresi. Préd 7, 25-28. Egy jó tanács: „Én fiam, ha az én tanácsomnak, útmutatósomnak a beszédeit a magad számára elfogadod, magadévá teszed, ha azokat jónak tartva, helyeselve megőrzöd magadban, 2. akkor a te füled meg fogja hallani a magad számára a Bölcsességet, és akkor oda fogod szólni a szívedet a bölcs belátásra, a helyes ítélőképességgel rendelkező értelemre (1Kor 2, 14-16.) és elébe tárod majd azt útbaigazításként a te fiadnak. 3.

Mert, ha a Bölcsességet segítségül hívnád s az értelmességnek odaadnád a te hangodat, ha benned és rajtad keresztül megszólalhatna az értelem, ha nagy igyekezettel törekednél a „vétel”-re, kijelentés vételére, helyes érzékelésre, 4. és úgy keresnéd azt, mint az aranyat s úgy kutatnád azt, mint a kincseket, 5. akkor felfogod, megérted majd az Úrnak félelmét és megtalálad majd az Isten ismeretét.” Péld 2, 1-5. Ő maga adja a bölcs tanítást, bölcs tanácsot. Ézs 28, 23-29. S ha már valakinek van bölcsessége, akkor már könnyű bölcsen cselekedni. Péld 10, 23. Zsolt 90, 12. Ő megtanít az Út-ra. Péld 2, 10-12. „Ha a bölcsesség bevonulhat a te gondolatvilágodba és áthatja érzületedet, szívedet s ha a helyes vételi képességet, a felülről való vételt igen jónak, hasznosnak tartanád a magad számára, 11. akkor bizonyára megőriz, megoltalmaz majd téged a célravezető, jó tanács, s a romlatlan, tiszta gondolkodásmód megtart majd téged, 12. hogy így megmentsen téged a romlott, alávaló, aláfelé vezető úttól s a mindenkor hazugságot fecsegő férfitől, aki soha igazat nem mond.” Így már nem fordítja el felőlünk, rólunk az ő tekintetét, arcát, hanem szemmel tart bennünket az úton. Péld 3, 5-10. „Légy bizodalommal az Isten iránt teljes szívedből, hagyatkozzál reá meggyőződéssel, – a magad értelmére, ismereteidre, bölcsességedre ne légy beképzelt s a legmagasabb filozófiai ismereteiddel vagy szaktudásoddal ne hengej. 6. Minden te utadban, a te saját utaidban ezt ismerd fel, leplezd le (tudniillik a magad bölcsességét), hogy így a saját útjaidat rendbe hozhasd, helyes mederbe terelhesd, hogy a te lábad soha többé fel ne botoljon és másokat se botlassál fel. 7. Ne légy olyan okos önmagad előtt, ne tartsd magad „bölcs”-nek; inkább féljed az Istent és fordulj el minden gonosztól, alávalóságtól, rosszindulattól. 8. Akkor meggyógyul a te tested, egészség lesz az a számodra s a te „csontjaidnak”, a te bensődnek ez jelenti a gondozást, a nevelést. 9. Tiszteld az Urat a te igazságos, Istennek tetsző munkáddal s annak eredményességével, szorgalmas, becsületes fáradozásoddal s szenteld néki az igazságosságból származó gyümölcseidet, (Fil 1, 9-11.) 10.

hogy megteljenek a te csüreid, magtáraid a kenyérgabonának túlárado bőségével s a te sajtóid, „présházaid” bortól áradjanak.” A belátás, igaz bűnvallás, megbánás után helyreáll a logikánk, meglátjuk, hogy Istennek van igaza, hogy a törvény jó és tökéletes. Logikus tej, logikus istentisztelet. 1Pt 2, 2. Róm 12, 1.

Hol találom a teljes bölcsességet, a legnagyobb Bölcsességet? A M Ó R I A hegyén. Ott, ahol a kereszt beszél és szól hozzám: Nagyobb az Isten irgalmassága, mint az én bűnöm! Innen nézve ez bolondság, fentről a legnagyobb Bölcsesség.

Ámen

KELJ FEL, MENJ EL...

1Móz 35, 1.

Amikor küldetésről hallottunk, utána mindjárt felvetődött a kérdés: Jó lenne egyszer a küldetés előfeltételei után arról is hallani, hogy miben nyilvánul meg az igazi s a hamis küldetés? Úgy gondolnánk, hogy erre igen egyszerű a felelet: akkor jó, ha az Isten küld, ha pedig a magunk feje szerint megyünk, akkor hamis, rossz. Ez csak látszólag ilyen egyszerű, mert mi gyakran a magunk gondolatait, a magunk útjait úgy fogjuk fel, mintha azok az Isten útjai lennének. Ézs 55, 8-9. Csinálunk mi terveket az Isten szolgálatára, de Isten nélkül. Az is előfordulhat, hogy felismerem az Isten akaratát, tervét, de esetleg nem engem küld el annak végrehajtására. Ha így megyek, akkor más dolgába avatkozó leszek. Ő mondja: vizsgáljátok meg, ismerjétek meg mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata titeket illetően. Róm 12, 2. Tehát rám vonatkozólag, rám nézve, énvelem kapcsolatban mi az Ő terve, akarata, hogy be ne következzen az: ők futottak, de én nem küldtem őket. Jer 23, 21. Az engedelmisséget tanulni kell. Az Isten Fia is ott kezdte, ahol mi kezdjük; néki is meg kellett tanulnia az engedelmisséget, amikor Ő Ember Fia lett, és pedig szenvedések

arán. Zsid 5, 7-10. Az Atya ezt nem erőszakkal végzi, hanem meggyőzéssel, és mi is csak így vihetjük ezt tovább. Istentől távol áll az erőszak, embernek nem engedi ezt. A térítési mánia nem Istentől való. A 2Kor 5, 11-ben embereket győzünk meg, és nem térítünk. Tehát lehet meggyőződésre segíteni embereket. Nem szavakkal csupán, hanem „látván a ti jól cselekvéseiteket...”. Viszont a keserűség az ellenkező eredményt váltja ki. Az ApCsel 18, 4. és 19, 8-ban is a meggyőzés szerepel. Az ördögök viszont meggyőzhetetlenek. „Majdnem meggyőzől engem!” ApCsel 26, 28. Isten erőszakkal senkit sem győz meg, de nem is küld el így. Megkérdezi: kit küldjek el?

A valódi küldetésnek a lényegét az dönti el, hogy ki a Küldő? Az Új Testamentumban a küldő neveként az Atya nevét olvassuk mindig. „Az én Atyám, aki küldött engem...” Az Ótestamentumban az atya megjelölés majdnem mindig emberre vonatkozik. Az ígéretben szerepel Isten neve Atyaként. „És hívják nevét Csodálatosnak... örökkévaló Atyának...”. „Leszek néktek Atyátok...”. A Küldő kizárólag otthonról küldhet küldetésbe. Ezért először hazahív. Ő maga az otthon, a hajlék: Zsolt 90, 1-2. Az e világ fejedelme nem könnyen enged el (fáraó). Addig nem lehet belőlem igaz küldött, „szolga”, amíg nekem Atyám nincs. Elsőre nem az Atyát látom benne. Ő is úgy mutatkozik be: a Vagyok küldött engem. Enélkül nem is lehet elindulni: Ő a V A N. Zsid 11, 6. Nem létezik, hanem VAN. 2Móz 3, 4-10. A nyomorúságban jelentkezik először. Észreveszem, megérzem, hogy bennem semmi sem jó. Felébred a hiányérzet, a „szegénység”. Zsid 11, 1-6. Megismerem a Teremtőt, akinek kell lenni, s akiben hinni kell. S amikor a kapcsolat helyreáll Ővele, akkor ismerem fel, hogy Ő az Atya. Eredetileg, a bűneset előtt ez a kapcsolat teljes és tökéletes volt. Az a kifejezés: „vette az Úr Isten az embert” igen sokat mond; kézbe vette, „áram” alá helyezte, az erőáramlás a forrásból az ember felé állandó volt. És ez a benső kapcsolat szakadt meg, amikor az ember úgy gondolta, hogy Ő nem jó, Ő nekem nem tesz jót. Ez teljesen tönkretette a jó viszonyt és a bizalom helyébe, a

boldog, bizalmas viszony helyébe belépett a keserűség. Isten ma is figyelmeztet bennünket, hogy be ne vegyük a keserűségnek bármely gyökerét, mert az megkeseríti egész életünket, és másoknak is ártalmára van. Zsid 12, 12-15. „Legyünk éberek, hogy a csüggedés, a levertség erőre ne kapjon; törekedjünk békességre, szentségre, hogy el ne szalasszuk a kegyelmi időt, ami csak egyszer lehetséges, hogy a „keserűségnek bármely gyökere fel ne növekedjen, megfogva fel ne törjön s ezáltal nyugtalanná ne tegyen, létre ne hozzon egy nyomasztó állapotot, ami által a sokak megfertőztetnek.” Tudniillik, akik az ilyen megkeseredett életet látják, azok nem kérnek belőle. A keserűség irigységből indul el, hiszen a sátán is irigységből támadta Istent; azután keserű irigységben nyilvánul meg. Józsefet is irigységből adták el. Róm 3, 14. Mindig az kell, ami nekem nincs, ami a másé; ebből a sok veszekedés, versengés stb. Jak 3, 8-14. Mindez azért van, mert elszakadtam az Atyától, az édesvízü forrástól. A figyelmeztetés így hangzik: μέ τις hysteron apo tés charitos tou theou. A hystereó = elkésik valahonnan, késve érkezik, elmulaszt egy alkalmat. 2. lemarad valamiről. Úgy mulasztom el a kegyelmi időt, hogy évekig kesergek valamilyen hiány, illetve vélt hiány miatt; megkeseredom az Atyával szemben, és nem kell az, amit, vagy akit Ő ad. Ebből jön létre a békétlen állapot, ami zavart okoz, nyomasztó terhet jelent (mé enochlé). Ez fertőzi meg egész valónkat és másokat is. Tit 1, 15. Júd 7-8. A megfertőzött gondolatvilágom bevesz olyan képtelen hazugságokat az ördögtől, ami szinte lehetetlen. Például Isten másokról jól gondoskodik, de rólam megfeledkezett; Ő csak az üdvösséggel törődik, de az én földi boldogságom nem érdekli Őt. A lelkiismeretem is egyre több hamisítványt bír el; kezdek fordítva látni, fordítva érezni. Ézs 5, 20. 5Móz 29, 16-18. Nagyon terhes az ilyen keserűség. Úgy véljük, hogy az idegen (bolondság) asszony bölcsessége színmézet csepegtet, holott annak utóíze csupa keserűség. Péld 5, 1-8. De ha Isten ettől megóv, akkor mi erőszaknak érezzük az Istennek védelmét, sőt még lázadunk ellene. JSir 3, 1-15. Szinte végső-

kig ragaszkodom az én önigazságomhoz. Jób 27, 1-6. A keserűségben még az öngyilkosságnak a gondolata is felébredhet. Jób 3, 20-23. A nagyzási mánia tenyésztí a keserűséget. Érdekes statisztikai adat, hogy a gazdasági válság idején az öngyilkosság nem érintette a teljesen vagyontalan, az úgynevezett nincstelen embereket. Ha a nagyzási mánia beleüt a hitélet területébe is, akkor pénzzel akarja megoldani ezt a kérdést, ami végül is keserűségbe visz megint. ApCsel 8, 9. és 18-20. A családi életet is meg lehet keseríteni, ezért figyelmeztet Isten arra, hogy ne legyetek keserű kedvűek, főleg a család feje ne tegye ezt. Kol 3, 19. Néha egészen észrevétlenül jönnek alulról való gondolatok, például a meggazdagodás vágya. Ez mindnyájunkban benne van. Pedig értelmetlen dolog az utolsó időkben kincset gyűjteni. Például árvíz közvetlen veszélye előtt rőzsét gyűjteni, vagy hetvenéves korban házépítésbe belekezdeni. Ráadásul a keserűségben mindig úgy érezzük, mintha Isten okozna nekünk keserűséget, mintha Ő tenne csúffá. Zsolt 31, 12-14. 44, 14. Holott mi csúfoltuk meg Őt. 2Pt 3, 3. 5Móz 32, 32. A keserűség lassan ölü mérge, igen rossz tanácsadó. Olvassuk el a Jer 2, 13-19-et. „Majd megnevel téged a saját félreállásod, visszavonultságod; magad látod kárát annak, hogy távol tartottad magad minden munkától, szolgálattól, tevékenységtől. Gondold meg és lásd be, hogy számodra milyen keserű az, hogy elhagytál engem – azt mondja az Úr a te Istened.” (19. vers) Az a kérdés, van-e ennek a keserűségnek gyógymódja? Igen, és pedig az, hogy legyen nékem újra Atyám. Nála, benne megszűnik minden keserűség. Márában a keserű víz édessé lesz, amikor bedobják a fát, azt a „fát”, amelyet a Fiú vállalt. Benne jelent meg az Atya szeretete. Jn 14, 8-11. Mi a teendőm nékem, hogy ez beteljesedjen? Kifelé az idegen istenekkel és akkor leszek néktek Atyátok! 2Kor 6, 13-18. Mi a módja ennek? Egy Isten szerint való megkeseredés, amikor majd az fáj és keserít, hogy én megbántottam az én Atyámat... ApCsel 2, 37. Előtte elenchein van, leleplezés (14-30. vers). Kidobni minden keserűséget, minden gonoszt. Ef 4, 31-32.

Az eddigiekből már következik, hogy ha az Atya a Küldő, akkor a K Ü L D Ö T T c s a k a F I Ú lehet. Csak fiak küldhetők az Isten küldetésében. Ugyanis a Fiú tiszteli az Atyát és engedelmeskedik néki mindenben. Mal 1, 6. Ő maga is vallja, hogy semmit sem cselekszik magától, csak amit az Atya mutat néki. Annak akarátát akarja cselekedni. Ez az Ő eledele. Jn 5, 30. Zsid 10, 5-10. Jn 4, 34. Ez életkérdés. 1Jn 2, 17. Nem önmagáért jött, hanem mások érdekében. Jn 6, 39-40. Ez határozza meg ittlétünk célját is. Cél az exanastásis, az örök életre való kikelet. Cél a jó gyümölcs termése. Hós 14, 9. „Tény, hogy én aláztam meg őt, kicsinnyé tettem, de én meg is gyógyítom, felerősítem őt; én pedig, mint valami jó illatot rejtve védelem alatt tartom és így a te gyümölcsöd, gyümölcstermesed énbőlölem való és úgy is találtassék, mint belőlem származó.” Nála nélkül jó gyümölcs nem lehet. Nem kell fejet törni azon, hogy mi is a teendőm. Ő előre elkészített és meghatározott mindent. Az előre elkészített cselekedetek mégsem esnek bele a gépesítés kategóriájába. Nem munkalapról van itt szó, hanem tökéletes együttműködésről az Atyával. Egy test. A Szellem irányít, és szinte magától megy minden. 1Kor 12, 3-6. és 11. Az engedelmesség nem kényszer, hanem egészség. Akkor egészséges a test, ha a tagok mind tökéletesen működnek. Péld 3, 5-8. A sánta is a hit által lett egészségessé. ApCsel 3, 16. Ez kapcsol be az áramkörbe. Ef 2, 10. A testben a dikaios-
 űné, a rendnek a helyreállása jelenti az egészséget. 3Jn 2. A végrehajtást az teszi könnyűvé, hogy a szükséges erőt is Ő adja. „Minekutána vesztek erőt...”. Eső és erő körforgásban van. Ézs 55, 10-11. Ebben nincsen kihagyás vagy váltakozás. Tudni kell azt is, hogy nem lehet belekeverni semmiféle idegen szempontot. Útközben ne is köszöntsetek senkit: a jeruzsálemi számár menet közben nem végezhet szívesség-fuvarokat. Mániák nem köthetnek le senkit. A fizetéssel sincsen baj sohasem, mert ha jól végzi a maga feladatát, akkor boldog lesz az ő cselekedetében. A munka már önmagában örömet jelent. Jak 1, 25-27. Amikor már be lehet állni a szőlőmunkába, akkor követ-

kezik egy nagy vizsga. Kettőnként küldi a tanítványait, akik lehetőleg testvérek is. A vér szerinti testvérpárok küldése arra mutat, hogy a küldötteknek mindig testvéreknek kell lenniök, és pedig testvérek a Krisztusban. Mt 23, 8. Ezek kizárólag csak úgy lehetnek harmóniában egymással, ha „Én is jelen vagyok ott”, mint első – a mi számolásunk szerint, mint harmadik. Tévedésben vagyunk: Ő az első! Mt 18, 19-20. Csak úgy lehetünk egy akaraton, egy véleményben, ha Ő is jelen van, ha velünk van. Az Ő akarata EGY, a neve is EGY. Így a kettő nem intézkedhet, nem is beszélhet kétféleképpen. Nem is veszhetnek össze, amíg Ő ott van! Ő az Úr, Ő uralkodik. Az Úr nagyon jó tanácsot is ad az útra. Ne vigyenek magukkal tarsolyt, tarisznyát. Mt 10, 10. Lk 9, 3. 10, 4. Ez nem expedíció, hanem küldetés. Ne akarjunk abból adni, ami a tarsolyban van, mert a forrás mindig újat, frisset ad. Arra is ügyelni kell, hogy a telhetetlenség fel ne ébredjen. A Lk 10, 4-ben a ballation szerepel; ez nem erszény, hanem pénzeszsák (afféle papzsák). Amikor az ige azt mondja, hogy ne szerezzetek a ti erszényeitekbe sem réz, sem ezüst, sem arany pénzt, itt tulajdonképpen a bőrvőről van szó. A dzóné jelenti azt a bőrvövet, amelyre az arany, ezüst, réz ékességeket rakták rá. – Tehát ne akarjunk ékeskedni a kijelentés erejével, az Isten által végzett csodákkal stb. Ne is keressük a luxust stb. Inkább szerezzünk olyan erszényt, amely meg nem avul. Lk 12, 33. A dzóné jelentette a perzsa királynő bőrvövet, amely telve volt ékességekkel; néki ez jól állt, de nem áll jól a kezdő „hívő”-nek, ha csekély bibliaismeretével próbál ékeskedni vagy egyéb kiválóságával. – Mindig kísértés volt az egyházi vagyongyűjtés. Lehet hivatkozni arra, hogy az első gyülekezet tagjai felajánlották vagyonukat. Ez igaz, de nem a tisztelendő úrnak, hanem a szűkös körülmények között élő testvéreiknek szólt ez. Ügyeltek arra is, hogy ezen a téren ne szenvedjenek kárt az adományozók sem. A kiegyenlítő pénzből nem vettek Pálnak vagy Péternek nyaralót vagy négyes fogatot luxushintóval. Az ellenkező végletbe sem csúsztak bele, hogy előírászerűen mezítláb jártak volna vagy fapapucsban. Ez a

fajta bohóckodás sem jobb, mint a pénzgyűjtési mánia. Istennél az anyagi kérdés úgy oldódik meg, hogy nála nincsen anyagi kérdés. Van Atya, van Atyánk s ez minden. A világban a vég nélküli hajtás, esztelen túlfeszítés teszi tönkre az embert. Ettől óv az Atya.

Ámen

BENT VAGY KINT?

1Kor 15, 24-28.

Ha bevezetőül elolvassuk a mai napnak az ígét, akkor tulajdonképpen a tegnap estével kell kezdenünk, hiszen akkor kezdődött a mai nap. (Lőn este, lőn reggel egy nap.) Jer 37, 1-10. Sedékiás neve azt mutatja, mintha belül lenne az Isten országán: Sedékiás – Cidkijahu: Isten az én igazságosságom. A valóság pedig az, hogy sem ő, sem az ő szolgálói, sem a föld népe nem hallgatott az Úrnak a szavára. Valóságban kívül vannak az Isten uralmán. Üres reményük van, hogy majd „Egyiptom” segít rajtuk. A kaldeus-sötétség az nem múlik el magától, azzal sem lesz jobb, ha az evilági munkánkat jól végezzük is el. A sötétséget csak a Világosság űzheti ki; a valódi világosság, aki eljött a világba, ez segíthet csak. Jn 1, 9-12. A reggeli ígék: Ám 5, 14. és 1Jn 3, 14. Lk 7, 1-10. Az Úrnak útja a jó, a Világosság, az élet. Mindezeket nagybetűvel kellene írni, hiszen végső sorban egy személyről van itt szó, aki maga az Élet. Számunkra Ő jelenti az életet. Azt viszont meg akarjuk állapítani, tudni, hogy mi Őbenne vagyunk-e vagy sem.

Az ennek a törvénye, hogy igenis lehet tudni, hogy átmentünk-e a halálból az életbe. Jn 5, 24. Ennek az a jele, hogy szeretni fogjuk az atyánkfiait. A szeretet viszont nem érzelmi hullám, ami pillanatnyi is lehet, hanem egy erő, energia, amelynek az a tulajdonsága, hogy mindig adni akar. Az adás a lényege. A csalódás mindig ott szokott lenni, ha szeretetet várunk és nem kapjuk meg. Aki kapni akar, az „kapzsi” lesz. A szeretetet csak adni lehet, másként nem is működhet. Csupán

az a kérdés, hogy honnan vegyem, ha nincsen? „... szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok.” Csakis az Atyából vehetem, mert ez az Atya tevékenysége, neve: az Atya szereti a Fiút. Az Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad. Ha tehát a szeretet adását valakinek el kellett kezdeni, az Isten volt az, mert Ő előbb szeretett minket. Tőlünk annyit kíván az Isten, hogy törekedjünk a „jó”-ra és akkor adni fogja az életet, amit mi csak úgy üresen szoktunk emlegetni. Például azt mondjuk, hogy mi hitéletet élünk. Közben egyáltalán nem is élünk valóság szerint. Talán a mi gondolkodásunk szerint ez bolond dolog, hogy én mindig csak adjak, hát akkor nem leszek boldog. A tény az, hogy éppen az adás teszi boldoggá, mert jobb adni, mint kapni. A szoptatós anyának nem az a boldogsága, hogy majd egyszer fog kapni gyermekétől valami ajándékot, hanem az, hogy tud neki most adni tejet. Az az öröme, ha a tej a gyermeknek kell, ha jó az étvágya, ha adhat. De ha nem tud adni, mert nincsen teje, vagy nem kell a gyermeknek, az már az anyának a fájdalma, szomorúsága, boldogtalansága. Kezdj el szeretni! A kapernaumi százados azért megy segítségért, mert szerette a szolgáját. Első lépése a hit. Bízott a Mesterben, annak jóindulatában, erejében. Azt is tudta, hogy Isten uralmában alaptényező az engedelmesség, mert a hit ebben válik gyakorlattá. Hit által engedelmeskedett Ábrahám is, amikor kész volt feláldozni fiát. Zsid 11, 17-19.

Ha mármost azt keressük, hogy mit jelent az, hogy „Bent” vagy „Kint”, erre földi viszonylatban csak relatív feleletet adhatunk. Lakáson belül: bent, udvaron az kint, de az udvarral szemben az utca van kint. Egy rokon kint van Angliában vagy Ausztráliában. Az ottani bentlakók meg fordítva mondják ezt. Abszolút értelemben egy valóság van: ez a VAN. Rajta kívül semmi sincsen, tehát a negatívum a nincs. Isten maga a V A N. Amikor bemutatkozik a Mózes által küldött üzenetben így szól: A VAGYOK küldött. HO ON, aki tényleg van. Rajta kívül csak hiányok lehetnek, ami nem pozitívum. Például a sötétség az nem van, hanem csak létezik, az a világosságnak a

hiánya. A sötétség nem képes befogadni a világosságot. Jn 1, 5. Képtelen erre. Ami csak negatívum, abban nincsen erő, az teljesen cselekvőképtelen. Sötétséget nem lehet sem mechanikai, sem vegyi úton előállítani, de sötétséggel nem lehet áramot fejleszteni sem. A napsugárban, mint a világosságnak az anyagi világban való megjelenésével pedig a földi, biológiai életfolyamatokat el lehet indítani és fenntartani. Itt látható, hogy a „sötétség”-nek nincsen hatalma, csak ijesztgeti az embert, de ártani nem tud, ha nem engedi az ember magára. Annyi ereje van, amennyit az emberektől el tud lopni, amit az emberek a földre ejtenek, azt tudja felszedni. Ezért olyan nagy a felelősség az Isten Igéjével szemben, mert ez a cselekvőerőt hordozza magában. Ha földre ejtünk abból valamit is, azzal csak az ördögöket tápláljuk. Sámuel ifjú korában is nagyon vigyázott az Igére és abból semmit sem ejtett a földre. 1Sám 3, 19. De hogyan is ejtjük le? Elsősorban azzal, ha a fülünk mellett elengedjük és nem cselekszük meg. Már az is baj, ha nem vesszük komolyan az Ige hallásának alkalmait, ha például fontosabb dolgunk akad akkor, amikor az Isten akar hozzánk jönni. Igen nagy tiszteletlenség ez a közöny, amivel mi az Ő látogatását kezeljük. Úgy gondoljuk, mint Festus helytartó gondolta, hogy majd legközelebb. Nem olyan biztos, hogy hozzám még egyszer el fog jönni, amint Festushoz sem jött el többé az Isten; azt a nagyon jó, de utolsó alkalmat könnyelműen eljátszotta. Nem is sejtette, hogy az a börtönből előhívott „senkiházi”, az a nagy Istennek a követe volt.

Ha megnézzük a Kezdet-et, azt látjuk, hogy minden tökéletesen, hibátlanul működött. Maga Isten állapította meg, hogy: Lásd meg, minden igen jó! Az egész teremtettség Őbenne. Azután az ember kilépett, kidobott belőle; így lettünk mi „Kint” lévők, kívül valók. Pedig valóságos élet, tökéletes munkálkodás csak Őbenne, Ővele és Őáltala lehetséges. Az egész mindenség Őbelőle, Őáltala, rajta keresztül és Őbelé visszatérőleg áll fenn. Amikor minden helyrejön, akkor ez az állapot válik teljessé. A Fiú is visszatér az Atyába és lesz az Isten min-

den mindenkben. 1Kor 15, 24-28. Amíg időnk van, igyekezzünk bemenni, hogy senki kívül ne maradjon.

KÍVÜL TÁGASABB...

Mt 7, 13-20.

Csak annak az embernek lehet mondani „menjetek be”, aki kívül van. Itt a földön, a mi világunkban csak olyanok vannak, akik „kívül valók”. Függetlenül attól, hogy valaki nagyon is bennfentesnek képzei magát, és már az Isten ügyintézőjének is kinevezi magát. Bármilyen közösség, kisebb vagy nagyobb, néhány emberből álló kis csoport vagy milliókat számláló nagy egyház legyen is, az mind azzal az igénnyel lép fel, hogy jelenti a „bent” állapotát és rajtuk kívül az már mind pokol. A saját brancsuk az az Isten országa, a többi meg mehet a pokolnak. A valóság az, hogy a „kívül” annyit jelent, hogy Isten uralmán kívül. Isten nem lakik benne és ő maga sem lakik az Istenben. Hiába hangoztatja szájával az Isten nevét állandóan, ha Isten benne nem lakozik, akkor istentelen. Hasonlattal élve: ha nincsen só az ételben, akkor sótalan. Sós Pista is lehet sótalan. Bösz és büszke keresztyén is lehet istentelen.

Nézzük hát, hol is vagyunk akkor? Honnan akarnak minket beküldeni? A „széles út”-on. „Hát, ha jól megnézzük, akkor ez tulajdonképpen nem is út, csak annak hazudja magát. A széles azt jelenti, hogy széles evilág. Jel 20, 7-10. Ennek a látszat útnak nincsen úgynevezett útpadkája, nincsen jobbról, balról meghatározva, hiszen a mi Földünk kerek és a szélesség körülöleli az egész Földet. A szélesen kóborolhat összevissza, itt soha nem lesz iránya. Kerenghet is körbe, mint Simon mágus és még mindig útnak képzei ezt. Belső értelemben a széles út azt jelenti, hogy azt csinállok, amit akarok, és mindenki azt csinál, amit akar. Itt nem érdekes, hogy mi az Isten akarata. Sehol semmi akadály. Az igaz, hogy a szabad akaratban semmi akadály nincsen, de visszaélés esetén viszont veszély van. Igaz, hogy minden szabad, de nem minden használ, és ami nem

használ, az árt. 1Kor 6, 19-20. A feltétel nélküli szabadságot kínálja az ördög. Az Isten viszont a veszélyes helyekre mindig védőkorlátot helyez. 5Móz 22, 8. Ez nem korlátozás, hanem védelem. Mi a korlátnak a nevét csak mint sporteszközt ismerjük, de a karámot alkotó kerítés is korlát. A belül álló állat korlátolt. A kőművesek magas állványain a védőléc az is korlát. A korlát a magasban biztonságot ad. Ez a célja az Isten védőkorlátjának.

Nem tiltó parancsok az Ő rendelkezései, hanem védőtanácsok. – Ezt nem érzi a bűnbe esett ember. Már a kisgyermeknek is teher, ha kézen fogva vezetik. Néhány nappal ezelőtt Röszkén a zebrán áthaladva kitépte a kezét egy óvodás kisfiú a nagyszülő kezéből és belerohant egy gépkocsiba és azonnali halálát lelte ott. A nagyobb gyerek alig várja, hogy mielőbb kikerüljön a szülői ház gyámsága alól, és önálló lehessen egyszer, amikor már nem korlátozhatja őt a szülői ház, ahol már nem szólhat bele senki az ő dolgába. Otthon már nem jó, mert kívül tágasabb, ott minden szabad. A bizalmatlan, hűtlen embert ez csalogatta ki az Édenből. A rádiójáték szerint a falusi zsidót az árverés hírével, a duhaj legényt meg a kocsmai bál hírével ki lehet csalni a mennyországból. – Érthetetlen nekünk, hogy el tudja hagyni a fiú az atyai házat. Ez az elhagyás pedig nem akkor történt, amikor az Édenből kiment az ember, hanem amikor bizalmatlanná vált az Atya iránt. Már az is nagyon gonosz dolog, hogy egyáltalában szóba áll az ördöggel. Hát mi beszélőnivalója lehet annak, akinek olyan határtalan jó Atyja van?! Talán el tudott képzelni még jobbat is?! A jelek szerint igen!, mert az ördög valami jobbat kínált. Ez a bizalmatlanság már önmagában lehetetlenné teszi az Istenközelséget, a paradisos-t. A törvény lép itt működésbe és kiveti a bizalmatlanságot, vele együtt a bizalmatlan embert. A bizalmatlanság: elhagyás. A kiűzés pedig a törvénynek a működésbe lépése, ami: kidobás. Ekbálló: kidob, kitaszít, kiver, letaszít, például kiveri az otthonból, házból, országból, állásból, trónjáról. 1Móz 3, 22-24. Ézs 17, 9-14. Jer 2, 14-19. Mi hagytuk el az Atyát, és mégis

mi lettünk elhagyottakká. Ő nem hagyott el. Ézs 34, 1-13. Hogyan leszünk ismét az övéi? Úgy, hogy tanítvánnyá lehet lenni. – A szabadság érdekében hagytuk el Őt és nyertünk veszedelmet, ami könnyen végleges elveszéssé válhat. Ézs 1, 28-31. Az Istenen kívüli világ, a „kint” tele van vadakkal, ördögökkel. Legnagyobb veszély, hogy kint sok a hamis próféta, akik a veszélyt letagadják, kiszépitik. Folyton azt hangoztatják, hogy nincsen semmi baj. Zsolt 70, 1-6. A 4. vers: Eüge, eüge – minden rendben, oké, nincsen semmi baj! Ezt fordították úgy, hogy hehé, hehé. Hamis megnyugtatót adnak; biztosítják az üdvösséget minden alap nélkül. Az egyik az egyedül üdvözítő egyházat kínálja, a másik üdvbizonyosságot ad. Az utolsó időkben így jelenik meg a „veszedelem fia”, aki azzal okoz nagy veszélyt, hogy nem jelzi előre a veszélyes útszakaszt. Jer 23, 16-24. 2Thessz 2, 1-10. Az Úr világosan megmondja, hogy a „széles út” veszedelemre visz; hé hodosz hé ápágousa: lefelé vezet, elvezet, eltranszorál, kiakolbólít; – a vádlottat, az elfogottat tartóztatja, börtönbe, halálra juttatja. Ennyit jelent az, hogy veszedelemre visz. A mai napunk egy figyelmeztető tábla akar lenni: Vigyázz! Veszélyes útszakasz!!!

Olvassuk el figyelmesen a Józs 24, 12-28-at és ügyeljünk minden mondatára. A lényeg az, hogy az Isten világában nincsen semmi kényszer. Bármennyire is félti az embert a veszedelemtől, a végleges elveszéstől, a védelem mégsem kényszer. Szabad döntés előtt áll mindenki. Példát adott a Józsueban, a Jézus-ban: Én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk.

BENT, DE MÉGIS KÍVÜL

Jer 7, 1-11.

Amikor a törvény kidobott bennünket a „paradeisos”-ból, akkor kívül valókká lettünk. Ez teljesen független attól, hogy ezt elismerjük, avagy nem ismerjük el. Mindenki talál magának kisebb, avagy nagyobb vallási közösséget, amiben

bent érzi, tudja magát, és úgy véli, hogy akik az ő gyülekezetén, egyházán, közösségén kívül vannak, azok a kívül valók. Amikor elszéledtek „mind a maga házához széledt el”. Neh 13, 10-11. „A maga szántóföldjére ment mind.” Mind magának épít házat, sőt emeletes házakat, palotákat építenek. Róm 8, 14. Kitől tanulták a palotaépítést? Bizonyára attól, aki őrzi a palotáját. Lk 11, 21. Ennek vége halál. Ézs 13, 19-22. 34, 13. Maguk építenek ki gyülekezetet, azután felekezetet. ApCsel 24, 10-16. 5, 17. 15, 5. Ez azt az érzést kelti bennünk, hogy mi valahol bent vagyunk és elfelejtjük az atyai házat. Zsolt 137, 1-6. Másokat is lenézünk, akik nem brancsbeliek és ez a gög a honvágyat is megöli. Pedig jaj nekünk, ha a honvágy kihal belőlünk. Ismerjük azt a szót, hogy epithümis: vágy, vágyakozás. Ez lehet jó irányú és rossz irányú is. Nézzük a szónak az eredetét. Az alapszó *thümo*: életerő, élet, erő, életnek teljessége, amely a mellkasban székel 2./ szív, mint az érzékelésnek központja, minden érzelemnek székhelye, így például az élénkségnek, vidámságnak, haragnak, szenvedélynek stb. székhelye 3./ szív, mint az akaratnak és gondolkodásnak székhelye: étvágy, hajlam, belső kényszer, elhatározás, gondolat, kedély, érzület, indulat, szellem és az a képesség, hogy önmagával tud beszélni, valamit önmagában megfontolni, viselkedni tud komolyan, őszintén, szívből fakadóan. Mellékneve jó értelemben: *ethümo*: jóságos, jólelkű, lelki nyugalom, vidámság, eleven, jó kedélyű, törekvő, bátor. ApCsel 27, 36. Itt az a nyugalom abban nyilvánult meg, hogy hajótörés után tudtak enni. Egyébként nagy bajban az ember képtelen enni. A *thümos* igéje *ethümo*: jókedvű, békességgel és örömmel telített, felvidul. ApCsel 27, 22. és 25. Jak 5, 13. (Egyes kódexekben a hészüchiádzó igével fejezik ki ezt.) A Pálban lévő nyugalom a többiekre is kihatott „A gonosznak a szemei minden időben a gonoszt látják jónak, elfogadhatónak; viszont a jók minden körülmények között nyugodtak és másokra is nyugtatólag hatnak.” ApCsel 24, 10. Az epithümia a mi életünkben csak rosszra irányulhatott először, hiszen Istentől minden jót megkap-

tunk. Ha valaki ezen felül kínál valamit, az csak az ördögtől lehetett, vagyis gonosz irányból. Mt 5, 37. Istenen kívül nem lehetséges semmi jó. Ezt látni kellett volna, és most is látni kell. Az ördög ígért jobb látást, több tudást, mint amennyit a Teremtő adott. Úgy tüntette fel a Teremtőt, mint aki csak magának akar mindent, aki ott is aratni akar, ahol nem is vetett. Önmagát meg nagyon jószívűnek tüntette fel az ördög. Most is azt csinálja, ő a jószívű, aki a gyermekek vágyait megérti, jót akar nekik, csak a bigott, vallásos szülők mindentől meg akarják fosztani az embert. Sikerült bizalmatlanságot kelteni a legtökéletesebb és legjobb Atyával szemben, aki azt mondta, „mindenem a tiéd”. Lk 15, 31. A telhetetlenség tett tönkre. Ez 28, 1-6. Itt ebben a világban is a telhetetlenség, a mulandók szerelme okozza a sok és nehéz bajt. 1Tim 6, 6-10. Az ördögnek itt ebben a világban is ugyanaz a kínálata és az Isten is a megelégedést ajánlja. Istenfélelemben ez nyugalmat ad. A telhetetlenség jelképe a hörcsög, tisztátalan állat. 2Móz 11, 1-7. Teve, hörcsög, nyúl, disznó. A hörcsög mindent halmoz, föld alá rejt, nem bízik eltartójában. Állandóan félti a gyűjteményét, ezért mindig felháborodott, nyugtalan, mindig fel van bőrhölve. Nem tanulta meg a szűkölködést, sem a bővülködést. De nem is fogja megtanulni soha, mert csak az igazi bizodalom képes erre.

A törvény megmutatja nekünk, hogy hogy is állunk a kívánság terén. Róm 7, 1-13. Tény az, hogy a mi vágyódásunk a gonoszra irányult először. Ne tévesszen meg az bennünket, hogy nem járunk betörni, gyilkolni, rabolni, de más formában mindezek megvannak bennünk. A gyilkosság hajlamát és vágyát ott éli ki az ember, hogy élvezi a krimiket, a bűnügyi történeteket; régen a Nick Cartert olvasták mohón. A kívánság nem valami ártatlan dolog. A legnagyobb kárt azzal okozza, hogy tönkreteszi az ember számára az Igét. Mk 4, 19. Láthatóan a cselekvőképességet teszi tönkre. Munkaundora lesz. A szülők ezt észre sem veszik gyermekeiknél; beugranak a maszlakoknak, hogy állandóan kikapcsolódásra, üdülésre van szüksége a fiúknak, akinek nem jelent kikapcsolódást valamilyen

munka, csak a csavargás. A családi kör sem jelent felüdülést, csak a teljesen idegenek, mert elhidegültek az isteni élettől és már nemcsak az Atya lett idegenné, hanem minden, ami az Atyától való, tehát a családi kör is. De vajon honnan van ez az állapot? Az ördögből. Jn 8, 44. S az embernek joga van válasz-tani. Róm 1, 21-28. Itt nem kell arra gondolnunk, hogy az Isten tevőlegesen ráadott bennünket a gonoszra, hanem az a helyzet, hogy Ő nem akadályoz meg, ha mindenáron menni akarunk a magunk útjára. A kívánság azt jelenti, hogy én jobbat és többet tudok, mint az Isten. Ez fölényességet is jelent Istennel szemben. Ilyen volt a poklos Simon is, aki bírálja az Urat, aki őt meggyógyította. Simon csak külsőleg gyógyult meg és megelégedett azzal, hogy most már beveszik a társadalomba. Soknak csak annyi a törekvése, hogy bevegyék az emberi gyülekezetbe, és sokkal többre becsülik, mint a közösséget az Atyával, vagyis az Ő Fiával. Mk 7, 21-23. A kifelé vezető irány az egy lejtő, az aláfelé halad. Lk 10, 30. Az emlékezés segíthet rajtam, ha eszembe jut az Atyai ház. „Én úgy eltévedtem, mint a réges-régen elveszett legelésző barom, – amely célt tévesztve barangol összevissza –, s félrevezettetve, tévutakon nyugtalankodva, felzaklatva tépelődtem; elevenítsd meg a te szolgádat, adjál újra életet belé, mert én nem feledkeztem meg a te rendeléseidről.” Zsolt 119, 176.

Nézzük meg, hogy tulajdonképpen honnan is indult el a kívánság? A pokolból. Ha már annyit tudok, hogy akkor nem kellett volna szóba állni, akkor legalább most ne csináljam ugyanazt, hogy megint szóba állok az ördöggel. Az ördög most is ugyanazokkal a tippekkel jön. Mt 24, 15. Az Isten törvénye ma sem változott. Ma is érvényes törvény, hogy minden ember először a „jó bort” adja fel, és amikor már megrészegedtek, azután a hitványt. A fene nagy szerelmekkel az ördög megrésze-gít, és azután jönnek a hitványságok, aljasságok, válások stb. Az Isten nem részegít meg senkit, de bölcs tanácsa után ad nagy-nagy boldogságot, amikről a hitetlen embernek fogalma sincs. A kívánság megfogánva bünt szül. Jak 1, 13-15. Így le-

szünk a bűnnek szolgálivá, vagyis rabszolgák. Jn 8, 32-35. A szolga viszont nem marad a házban, megint csak kívülre kerül.

A kívül került embernek megnyilvánulásai elárulják, hogy kívül van. Csak nem veszi észre a jeleket. Első látható jel, hogy csak a külső dolgok érdeklik és külsőlegesen cselekszik. Ami belül van az neki nem téma. Mt 23, 25-26. Lk 11, 39-40. Mt 23, 28. – Nemcsak mi kerültünk ki az atyai házból, az Atyából, hanem az Isten sem lakozik az emberben. Ő lakásul teremtette az embert, és újra akar az emberben lakozni, ha annak feltételei megvannak. Jn 14, 23. Fájdalom az, hogy az Úr kívülre került, de vigasz az, hogy az ajtó előtt áll és csendesen kopogtat bebocsátást kérve. Jel 3, 14-22.

Kívül langymeleg az ember, ott nincsen tűz, a Szellem tüze. A langymeleg az testmeleg, ez a húsnak a melegsége, „forrósága”. Valóban nem forró, csak annak tűnik. Minden megnyilvánulása is langymeleg. Lanyha a munkája is, hamar beleun, és soha nem találja örömét benne. 2./ Isten nélkül is gazdagnak képzei magát. Nagyon is önelégült. Meg van elégedve a maga útjaival, az ő szemében tiszták. Lk 18, 9. 3./ A kívül való ember vak is, mert a sötétség megvakította. – Étüflösen. Jn 12, 37-41. 2Kor 4, 4. 1Jn 2, 11. 4./ Nyomorult is a kívül való ember, mert messze elkerült az erőforrástól és így nincsen benne semmi erő. Van szeme, de nem lát, van füle, de nem hall. Semmi sem működik benne. Róm 11, 1-15. 5./ Meztelen is. A cselekvőképtelen állapot próbál valami látszatot kelteni. Ha nincsen cselekedete, szája az van, s a szájhős nagy dumával pótolja a tetteket. Így készül a pókhálórúha. A pók is hasból adja száján keresztül a folyadékot, amiből vékony fonal lesz. Hasból beszél a dumás, mintha csinálna valamit. Ézs 59, 5-6. 6./ Elvadult, elidegenedett a kinti ember. Fegyvere a sértődékenység. A valódi fegyverzetet nem ismeri, mert Isten teljes fegyverzete csupa védőfegyverből áll. A sértődékenység egy erőtlen, üres valami, de mindig támad. Szülők ezzel a fegyverrel akarják magukhoz erőltetni gyermekeiket ahelyett, hogy valódi kenyeret, halat, tojást, magot adnának nekik. Olyan a

sértődékenység fegyvere, mint a fából készült revolver, amellyel repülőgépet térítenek el. A sértődékeny soha nem képes közeledni Istenhez, de emberhez sem. Mindig meg van sértve: ha szolgálatot kérnek tőle, akkor kipréseltnek érzi magát; ha meg nem kéri, akkor mellőzöttnek érzi magát, és megint csak sértődik. Annyira meg van sértve, hogy nem is hajlandó bemenni az atyai házba, amikor hívják befelé. Lk 15, 28. Többre tartják a vérségi kapcsolatot, mint az örökkévalót. Mk 3, 31-35. Kívül megállnak és elvárnak, hogy a Mester menjen ki. Péld 29, 18. Mik 6, 3-8. 7./ A megromlott ember erőszakoskodó. A sértődékenységből következik, hogy nem tud kérni, de engedékeny sem tud lenni. Inkább az erőszakoskodáshoz folyamodik. Kérés nélkül elvesz magának mindent, amit csak megkíván. Nem ismeri el, hogy minden az Atyáé. Az elveszett fiú is úgy megy el hazulról, hogy „mindenét összeszedvén” messze földre távozott. Az Atya ajkán igaz az, hogy minden a tiéd. De ebből nem lehet követelést faragni. Az Atya a kezdő lépést megtette. Ő áll az ajtó előtt és kér bebocsáttatást. Tőle megtanulhatjuk az alázatot. – Ő jött utánunk, amikor Fiúvá, emberré lett. Meg is mondta: Kijöttem az Atyából... Jn 16, 27-28. Utánunk jött, mint élő víz. Ez 47, 2. 1Móz 24, 31.

Olvassuk el értelemszerű fordításban a Zsolt 62, 1-13-at. Isten világosan megmondja, amit Ő tapasztal és lát, hogy gyilkos indulattal vagyunk iránta. A valóságnak megfelelő jellemrajzot adja nekünk, mirőlunk. De nem vádlóként jelentkezik, hanem Szabadítóként.

KÍVÜL, DE MÉGIS BENT

Jer 29, 11-14.

Itt a földi létben azok az emberek vannak jelen, akiket a törvény kidobott a paradiesos-ból, de akiknek itt az Isten készített új lakóhelyet ideiglenesen. Ez a kitelepített világ. Egyben levetett világ is, mert a rothadandóságnak, mulandóságnak van alávetve, ami terhet, nyomasztó terhet jelent az egész kite-

lepített világnak. Ennek súlya alatt nyög és sóhajt, várva az Istent, megjelenését, nyilvánvalóvá léételét, ami egyben a felszabadulást is jelenti. Róm 8, 12-24. Itt a mi világunkban áll a kereszti, a váltság lehetősége, a megmentetés és megtartatás adottsága. De ugyanitt a sátánnak is joga van csapdákat felállítani, hogy abba emberek beleessenek, és véglegesen elveszenek. A tudálékos, nagyon „okos” ember úgy véli, hogy ő majd elbánik a csapdával. Nem tudja, hogy a csapda veszélye éppen abban van, hogy mire észrevesszük, akkor már késő. Egyetlen megoldás, hogy a közelébe sem kell menni. A bolond ifjú azt véli, hogy ő sokkal ügyesebb, mint a csapda gazdája. A hamis próféta is azzal biztatja, hogy nincs itt semmi baj. Addig biztatja, nyugtatja önmagát, hogy a végén már nagyon jól érzi magát itt, „bentlakó” lett a földön és észre sem veszi, hogy a csapda már örökre becsapódott felette. Már rá is adta magát az ördög akaratának cselekvésére. A csapda alaptörvénye, hogy csak kiéhezett és telhetetlen lényt lehet becsalni a törbe. 2Tim 2, 29. 1Tim 6, 9.

Ennek a végső letelepedettségnek látható jele az, hogy félünk az elmeneteltől. S ez mindaddig így lesz, amíg a honvágy fel nem ébred az igaz otthon, az örök haza felé. A hazafelé tartó ember szívesen menne el innen. Pál vágyakozik haza. Tudja, hogy állampolgársága oda szól, abba a hazába. Fil 3, 20. (Politeia: állampolgárság.) Ef 2, 11-17. Az Atya akarja, hogy hazatérjünk, és haza is viszi azokat, akik erre elkészítettnek: „És elviszi felhőkön át, elkészített menyasszonyát...”. Hiszen ezért jött Ő ide: Zsid 2, 13-18. Elviszi a hadifoglyokat az élete árán is. Önkéntesen vállalkozott erre és önként fizeti a váltságdíjat a saját életével. Jn 10, 17-18. 18, 37. A mennyei Atya jól előkészítette az ember számára a bemenetel lehetőségét, csak az emberek nem törődtek ezzel. „Olyan fölényesen kezelték a bemenetel ügyét és kényük-kedvük szerint annyira tönkretették a maguk számára az Atyához való menetelük lehetőségét (Ef 2, 18.), szinte fejszével, kővágó szerszámmal szétzúzták azt, mint ahogy a szálfæerdőt tönkig letarolják.” Zsolt 74, 5-6.

Meg kell látnunk, hogy milyen feltételekkel és előzményekkel adatik gazdagon a mi Urunknak országába való bemenetel. 1Pt 1, 11. és 1-10. Zsid 10, 19. Most az a kérdés, hogyan? A bemenetel szó legelőször az 1Móz 6, 18-ban fordul elő a bárkával kapcsolatban. A bárka pedig a keresztség előképe, ami nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt. 1Pt 3, 15-21. Nézzük most, mit prédikál nekünk a bárka és a keresztség mit jelent. Mindenekelőtt látható, hogy ez magánügy, illetőleg egyéni ügy. Építs magadnak bárkát! Tehát nem kollektív ügy. Mindenki maga felelős a maga cselekedeteiért, a bemenetel ügyének komolyan vételéért. A keresztség sem öröklődő ügy: térjete meg és keresztteljedjete meg! Itt nem arról van szó, hogy Isten nélkül vagy Őhelyette intézzük a mi életünk ügyét, hanem arról, hogy ne akadályozzuk meg Istent a mi érdekünkben tett művét. A bárka anyaga „gófer”-fa. Helyesen tetragonos: négy derékszöggel szögletes. Tehát nem gömbfa, amelynek kerülete kör alakú, hanem négyszög alakú, négyzetes. Ezek a pallók pontosan illeszthetők egymás mellé. A tetragonosz a tökéletesség és szilárdság jelképe; az isteni vonást jelentette ez. „Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok is tökéletes.”

Egy kisfiú sátorvázat épített különféle karókból, de feltűnő volt, hogy az építményben minden derékszögben állt; érzéke volt a derekassághoz, a tökéleteshez. A só mindig abszolút pontos kocka-kristályba kristályosodik; „ti vagytok a föld sója...”. A kockának 6 oldala, 12 éle, 24 derékszöge van. A teremtésnek hat napja van, az új teremtés hat napjával együtt 12, – a mennyben a 24 vén tökéletes engedelmisségben szolgál Istennek, leborulnak. A mennyben a szélesség, hosszúság, magasság egy. A bárka hossza 300. Indulásnál legalább a Fiú országáig kell eljutni minden téren. Amikor a hosszúságról van szó, ami az örök életre mutat, „hogy hosszú életű légy azon a jó földön, amelyet az Úr ad néked”. – Itt már nem lehetnek döntők a földi kapcsolatok, a vérségi kapcsolatok; aki ezeket elhagyja, atyját, anyját, fítestvérét, nőtestvérét, százannyit kap. A

százasan kapja meg mindezeket. Az örök élet felé indulásnál a három-százas a kiinduló. A szélesség 50, ez a széles e világban elszórt, elveszett embernek az indulása. Legalább tízesig kell eljutnia, hogy kezdeni lehessen vele valamit. A magasság is a háromszor tíz: 30. A bárka a vizek felett lebeg ugyan, de még a vizeken rajta van.

A bárka a jó lelkiismeret kereséséről prédikál. Az Atya nem küldte el az embert üresen a kitelepített világba. Útravalóul adta a Szellem zálogát, egy kis mécsest. 2Kor 1, 18-22. Ki-bocsátotta sugarát, a kisugárzási erőt, az ő dynamisát. Zsid 1, 1-2. Van lehetőség a Szellemmel való kapcsolatra. A syneidézis: tudat, lelkiismeret, meggyőződés. Szóról szóra azt jelenti, hogy együtt látás, együtt tudás. Amikor a mi látásunk, tudatunk és ennek következtében a cselekvésünk eltér az Isten látásától, útmutatásától, akkor az érzékeny syneidézis ezt az eltérést fájdalommal, nyugtalansággal jelzi. Ez a mi nyelvünkön a lelkiismeret-furdalás. Ezt éberén és épségben kell tartani, hogy jól működjön. 1Tim 1, 18-20. Nagy baj van már, amikor a közöny-nyel, nemtörődömséggel, részegséggel elfojtjuk a lelkiismeretet. Legsúlyosabban árt a jó lelkiismeretnek, amikor holt cselekedetekkel, hit nélküli gépies betanultsággal akarjuk kifizetni Istent. Ez gépiessé teszi az embert. Szükség van az ettől való megtisztításra, amit a Krisztus vére el is végez örökkévaló Szellem által. Zsid 9, 9-14. Csak azt jegyezzük még meg, hogy a keresztség rendelése nem azt mondja, hogy merítsétek be őket kicsi vízbe vagy nagyobb vízbe, hanem az Atyának, a Fiúnak és a Szentszellemnek a nevébe. A keresztények mindig azt vitatták, hogy milyen vízbe? A vízbe merítés csak kép, ami rámutat a bemerítés valóságára.

Aki megépíti a maga bárkáját, vagyis valósággal belemerül az Atyának, a Fiúnak és Szentszellemnek a nevébe, az bebocsátást ad az Úrnak. S annak azt ígéri, hogy ahhoz én is bemegyek, és vele vacsorálok. Végül ezek Vele bemennek a Bárány Vacsorájára. Oda kell a fehér ruha, a szentek igazságos cselekedetei.

A bárkába való bemenetel, az Ő országába való bemenetel ideje itt a földi életben van. Láthatólag kívül vagyunk az Isten országán, mert itt anyagi világban, mulandóban járunk. Valóságban azonban Őbenne lehetünk. Látszólag kívül valók, valóban belül valók. Ti énbenem, Én tibennetek. Akik Őbenne vannak, azoknak jele az, hogy az Ő tanácsait örömmel megcselekszik, örömmel hallgatják, de örömmel viszik is véghez. Jer 15, 16. Amikor hallottam és élveztem, az azt jelenti, hogy azonnal meg is csináltam, végrehajtottam. Így vagyunk Benne.

AKIK KÉSZEN VOLTAK, BEMENTEK

Mt 25, 10.

A készen voltak nem úgy értendő, hogy minden rendben volt bennük, hanem készségesek voltak. Itt elkezdi az Úr a munkáját bennünk, de a második világban fejezi be ama napra. Fil 1, 6. „Gyógyítok ma és holnap, és harmadnapra elvégeztem.” Lk 13, 32. Akin azonban itt nem kezdhet el az ő gyógyítását, azt odaát már nem kezdhetik el. Kérdés, hogy a fontos a külső vagy a belső? Ha csak külső jelről van szó, ott a jel akár el is maradhat. Az a zsidó – vagyis Istenben élő –, aki belsőképpen az. Itt nem nagy hiány, ha a testi körülmétélkedés elmarad. Róm 2, 28-29. De a tisztaság tekintetében fontos, hogy kívül-belül tiszta legyen. Erre mutat a Mt 23, 23-26. A bárkát is kívül-belül kellett leszívetelni szurommal, hogy az alulról való vizek be ne hatolhassanak a belsőbe. 1Móz 6, 14. A szövetség ládáját is kívül-belül vonták be arannyal. A házra is vonatkozik ez. 1Kir 6, 29-30. Az Úr gondoskodik arról, hogy ama világban is legyen lakásunk. Jn 14, 1. Ne maradjunk kívül. Jel 22, 14-15. Őbenne fog lakozni a mindenség. 1Kor 15, 24-28. Ne maradjunk kívül!!!

Ámen

DÁVID ÉS GÓLIÁT

„...hogyan ne uralkodjam felettük.”

1Sám 8, 7.

A világmindenségben csak kétféle uralom lehetséges: Isten uralma vagy a sátán zsarnoksága. A szóhasználat nálunk nem egyértelmű. Ugyanis mi ország alatt egy földrajzilag körülhatárolt területet értünk, ami egy bizonyos egységet alkot, amelyet azonos törvényes rend ural, irányít. A mi fogalmaink szerint ez parancsuralmat jelent, aminek az alattvalók kötelesek engedelmeskedni, esetleg kénytelenek a basáskodást eltűrni, s közben úgy tesznek, mintha ennek örülnének; a basákat, zsarnokokat tapsolva éljenzik és azokat jóltevőknek nevezik. Lk 22, 25.

Amikor a mi Urunk a tanítványait imádkozni tanította, tulajdonképpen arra mutatott rá, hogy mi jelenleg nem vagyunk az ő uralma alatt, hanem elszakadtunk, elidegenedtünk tőle. Így kerültünk a sátán uralma alá. Ez nem valami véletlen folytán történt, hanem befogadta az ember az ördög akaratát úgy, hogy csapdába lépett. 2Tim 2, 26. Az Úr meg is mondta ezt a benne hívő zsidóknak: Ti az ördögatya kívánságait akarjátok cselekedni. Ez jelenti az ördög uralmát bennünk. Isten uralma bennünk akkor teljeseedik be, ha Isten akaratára állunk rá. Ezért kérjük: Jöjjön el a te uralmad (országod), legyen meg a te akaratod; természetesen bennünk, a mi életmód folytatásunkban. Nagyon nehezen tudjuk mi elválasztani a földi képet, a földi fogalmakat a mennyeitől. Ezzel a kérdéssel kapcsolatban sok történetet olvastunk Saulról, Dávidról, mindkettőnek a családjáról. Ezek a történetek, mint különálló események ismeretesek nekünk. Ha azonban Isten művét figyeljük, akkor megláthatjuk, hogy az ő uralmát nagy bölcsességével építi belénk. Helyrehozza a romokat, felépíti a mi örökkévaló hajlékunkat; elhív minket a sötétségből az ő csodálatos világosságába. 1Pt 2, 9. Egy egészen más mentalitásba vezet; dicsőségvágyból az alázatba, aminek egészen más lesz a beszédmodora, más nyelven

beszél. Ezt a gyógyító folyamatot eseményeken keresztül mutatja be nekünk, amikben emberek szerepelnek, s ezáltal érzékelteti velünk a mi bensőnkben végbemenő folyamatokat, indulatokat. A mi indulatainkat egy-egy ember személyesíti meg, és ezekben a szerepekben a szívünkben lévő indulatainkra ráismerhetünk. Akkor értjük meg igazán, ha a Szellem (Szentlélek) rávilágít a tényekre és leleplezi a rejtett bajokat. Például az asszony gyertyát gyújt, hogy lássa, mit is kell kiséperni. A bensőnkbe a Szellem tud bevilágítani.

Amikor Isten uralmát keressük, természetesen a magunk életében keressük, hogy bennünk valósuljon meg. A megromlott ember viszont fél ettől, mert valami zsarnoki uralmat, kényszert sejt ebben. A második zsoltár már erre az állapotra mutat rá: Miért dúltak-fúltak az idegen népek, és az Isten népei miért is csináltak maguknak oly sok gondterheltséget egészen hiábavaló, üres semmiségekből? A „föld királyai” szembehelezkedtek, a maguk véleményét akarták érvényre juttatni, és a „fejesek”, a vezérkedők csak úgy a maguk feje szerint egybegyűltek, gyülekezetet alkottak az Úr ellen, s az ő Felkentje ellen. 1-2. vers. Ez tehát nemcsak a hitetlen népek jellemzője, de az úgynevezett Isten népei is terhes igának érzik az isteni rendet, a törvényszerű életmódot. A maguk uralmát óhajtják, sőt ezt követelik is. Erről olvashatunk Sámuel első könyvében. Erdemes ezt elejétől végig figyelmesen elolvasni. A nép emberi uralomra vágyik, ezért kérnek királyt, akit könnyebb lesz kiszolgálni, mint az isteni rendet a szívbe beírtni. Sámuel próféta féltő figyelmeztetése sem tudja jobb belátásra bírni a népet. Isten nem akarja ráerőltetni a maga uralmát, 8, 7-9. Végül is ad nekik királyt a Saul személyében. A megromlott ember vállalkozik arra, hogy majd ő uralkodjék Isten helyett, persze azzal a látszattal, mintha Istent szolgálná. Csak nagyon röviden vegyük szemügyre, mert nekünk nem az a fontos, hogy a hamisítványt ismertessük aprólékosan; – elég, ha magunkban felismerjük a hamisítványt és keressük valóság szerint az Isten uralmát. Már sokat mond nekünk a Saul neve = kecses járású,

farkcsóváló, dárdahajigáló. – Tehát egyik pillanatban nagyon kedves, a másik pillanatban képes ledöfni a barátját is. Azt olvassuk róla a 9, 2-ben: Saul jól megtermett és jó férfiember volt, és az Izráel fiai között nem volt nálánál jobb ember és vállaltól felfelé nem volt nála magasabb az egész népben. Általában jó embernek ismerték. Ez gyakori jelenség a hétköznapi életben; valaki jó emberként ismeretes, míg ki nem mutatja a foga fehérét, vagy az események kihozzák belőle az igazi valóját. Isten azonban ismeri a szíveket, és a bemutatásra kerülő emberről megadja a tiszta képet. Megfigyelhettük már, hogy az igei nyelv mindig elmondja, hogy ez kinek a fia, tehát bemutatja az apát, akitől származik; azután folytatja a sort és bemutatja, hogy mit vett át az az ember az atyáitól, aminek révén olyanná lett, amilyen. A 9, 1. rámutat arra, hogy ki volt a Saul apja, az pedig kinek a fia stb. Ez nem valami nemzetségtáblázat, hanem a belső embernek a megvilágítása, hiszen az Írásban minden példázat. A Saul jellemzése is az ő benső valójára mutat. Nemcsak egy fejjel magasabb, – tehát mindig ő a legokosabb, ő tud mindent a legjobban; – ő vállaltól felfelé a legnagyobb az egész népben, tehát ott van a nyakhossz is, a kemény nyak, nyakas, képtelen fejet hajtani, nem tud megalázkodni. Akkor áruljuk el, hogy teljesen hiányzik belőlünk a bölcsesség, ha a vastagnyakúságra még büszkéek is vagyunk. Ez nem azonos a határozottsággal, mert a határozottság mindig szerény és csendes és sohasem beképzelt. – Most az a kérdésünk, miből ered ez a nagy beképzeltség, „ki ennek a szülőatyja”? Hát a nagy tehetség. A Saul apja

Kis = tehetség, képesség. Ebből ered a beképzeltség. Hát akkor a tehetség baj? Szó sincs erről. Ez csak akkor ártalmas, ha nem végez munkát, ha csak önmagában tetszeleg; akkor tud ő mindent a legjobban és lesz olyan büszke, hogy nem bír magával. Egyszer azt ajánlottam egy futballbírónak, hogy válasszák ki a legvérmesebb tizenegy szurkolót és állítsák őket pályára pl. a brazilok ellen csak egyetlen mérkőzésre – bizonyára le fognak csendesedni. – A futballbíró is jónak találta az

ötletet, csak még nem találták meg azt a kiváló tizenegy szurkolót, mert egyelőre randalírozással foglalkoznak. Hát ez a Saul esete. Nála az ember válltól felfelé kezdődik. Ahol munkát, terhet lehetne vállalni, ott nem található. Neki a szamarakkal terhet kellett volna vállalni, de neki elvesztek az atyai ház teherhordó szamarai. Sehogy sem talált munkát. S amikor mások megtalálták a „szamarakat”, ő akkor is inkább a királyságot választotta. – Az ne tévesszen meg minket, hogy a menynevei Atya mégis törődött vele. Sámuel megmondja neki, mi van a szívében, s a felházban beszélgetett Saullal. 9, 19. és 25. Tehát felhívja figyelmét a magasabb rendű tényekre. – Azt látjuk, hogy Saul nemsokára dárdával felel a magasabb tanításra. Ez állandó folyamat a történelem során. Nagyon hamar megjön az eretnecség vádja, ha valaki a példázatban elrejtett szellemi (pneumatikus) valóságot említi. – Saulban a Kis-féle tehetséget a képzelt erő táplálja. A Kis az

Ábiél fia. Ábiél jelentése: erő, hatalom atyja. Az erőt, a képességet nem munkára használja, hanem fölénynek fitogtatására. A diktátor a gyülekezetekben először bibliai ismereteivel szerez tekintélyt, amit frázisokkal, főleg idegen nyelvű kifejezések hangoztatásával ér el. Már nem említi bűnbánatot, csak metanoia van. Az a baj, hogy nemcsak az érthető kifejezés tűnik el, hanem a bűnbánat valósága is elsikkad: Erőd megújulását érezéd, így nem levél beteg. Ézs 57, 10. Ebből gyógyulás nem lesz, legfeljebb uralom, basáskodás. Isten kijelentése nagyon óv az uralmi mániától, amivel együtt jár a nyerészkedés is. 1Pt 5, 2-3. Általános keresztény közösségi betegség, hogy maguk alkotnak életszabályokat, és ezeknek alapján nemcsak másokat kárhoztatnak, de egymást is támadják, így lesz a „hívó szeretet-közösségből” marakodó társulat: Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emészthétek. Gal 5, 15. Minden Saul megtalálhatja az uralmat, de a lelke nyugalma nem. Szomorú vége lett Saulnak. – Kérdés miért lett az erőből erőszak? Azért mert e mögött a tömegmoz-

galom vágya húzódik meg. Szeretné az egész világot „megté-
ríteni”, meghódítani. Ennek tehát szülőatyja

Séror, jelentése: tömeg. A nagyzási mánia tipikusan ba-
biloni gondolkodásmód. Az Írás így nevezi a megromlott em-
ber egyházát: a n a g y Babilon. Nagyot akar alkotni, soka-
kat akar megnyerni magának. Látszat szerint Isten dicsőségére
rendezik a tömegfelvonulást, de valódi követelmény a babiloni
király előtt leborulni; ha ezt nem teszi, legenyhébb megtorlás a
tűzhalál. – Ebből a mániából Isten egyenként hívja ki az em-
bert. Ábrám volt az első kihívott. Saul elfelejtett kijönni Babi-
lonból és őrizte magában a tömegmozgalom gyors módszerét.
Úgy gondolom sokan mások is megmaradtak a babiloni álla-
potban a gyors eredmények reményében. Chronin: A mennyor-
szág kulcsa c. regényében leírja, hogy egy szerzetest kiküldtek
a kínai misszióba. Hamarosan érkeztek a jelentések, hogy egy-
re-másra hány százan, ezren keresztkedtek meg. Évek múlva
valaki meglátogatta a „keresztény telepet”, de ott nem talált ke-
resztényeket. Nyilvánvalóvá lett, hogy akinek fizettek, az meg-
keresztkedett, azután ment tovább a maga útján. – Nagyon
sok keresztény csoport van ma is, ahol megtalálhatjuk az isme-
ret és valóság formáját, de a Mestert nem. Róm 2, 20. Gandhi
mondta: Ha a keresztények követnék a Krisztust, akkor sokan
követnék a keresztényeket. – Ez lenne az ő nyája, akiket az ő
hangja hív egybe, egy egységbe, de nem jellegtelen tömegbe. –
A hamis krisztusok tömegmozgalmairól nem érdemes szót ej-
teni. Ránk az tartozik, hogy keressük először (mindenekelőtt)
az Isten uralmát és az ő igazságosságát... Mt 6, 33. Általában
többet foglalkozunk a napi gondjainkkal, mint az örökkévalók-
kal. Ez a mentalitás benne van a génjeinkben. A tömegmozgal-
makban mindig megtalálhatók a zsebesek, mint főmunkatársak.
Érthető, hogy a Séror a

Bekoráth-nak a fia. Ennek a névnek jelentése: elsőszü-
lött. Ismerjük ezt a fogalmat. Sokszor szerepel ez a Szentírás-
ban; az Ézsau és Jákób esetét ismerjük ezzel kapcsolatban. Azt
kell szem előtt tartanunk, hogy itt szellemi valóságról van szó,

éspedig örökségről. Örökség a mulandó, a látható világban nem létezik; itt hagyaték van. Örökség az örökkévaló világban lehet csak. Ézsau az örökkévaló kincsnél többre becsülte a mulandó előnyöket. Jákób viszont teljes erőbevetéssel törekedett ennek a nagy kincsnek az elnyerésére. Minket némileg zavar az, hogy Jákób csalással, leleményes fondorlattal törekedett erre. Más-ként nem is tehette, mert hiszen ez a neve, ez a lénye. Jákób jelentése: csaló. De ne felejtjük el, hogy Jákób keményen küzdött a maga romlott mivolta ellen és győzött. Istennel, Isten segítségével győzött, véget ért a csaló mivolt, és új nevet, új mentalitást kapott. Az új név: Isrá-él = Isten segít, Isten megsegített. Az Atyának az Elsőszülött megsegítette Jákóbát, így lett belőle valódi elsőszülött, aki az örökség várományosa. Így szól az Úr: elsőszülött fiam az Izráel. 2Móz 4, 22. Ezen a ponton érthetjük meg, hogy ez szellemi valóság: az Isten Elsőszülött Fiának a gyermekei az elsőszülöttek. Ez minden ember részére adott lehetőség. Ezt a felkínált lehetőséget azonban könnyelműen el is lehet játszani, de élni is lehet ezzel. Erre mutat az a tény, hogy a Bekoráth, az elsőszülött az

Afiákh-nak a fia. Magyarul úgy mondják ezt: küzdő. Jákób ezt a benne lévő küzdőképességet felhasználta és győzött, így nyerte el az elsőszülöttségi jogot. Ez is csak szellemi vonalon érthető; földi szemmel ez a testvérenek a becsapását jelenti, de fentről nézve a könnyelműség elhárítására mutat. Most ezt nem részletezhetjük. Maradjunk a lényegnél. Itt az a kérdés: vállalom-e a küzdelmet, éspedig a magamét, magammal. Van küzdőtér, küzdelem szellemi vonalon is: ...félretéve minden akadályt és a megkörményező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk lévő küzdőtér. Zsid 12, 1. A versenypályán (stadion) küzdőktől megtanulhatjuk az önmegtartóztatást. 1Kor 9, 25. Indulásnál még nagyon csekély az elvárás, mindössze annyi, hogy vigyázzon a nyelvére, a szavaira. Persze nem valami illemszabályról van szó, hanem mélyebb valóságról. A Szentháromság utáni 5. vasárnap perikópája foglalkozik ezzel. Az evangéliumi alapige a Lk 5, 1-11. amit mi csodálatos halfogás

címén ismerünk. Ez az esemény is példázat, aminek a végén az Úr maga adja meg a tanítást: Ezután embereket fogsz elevenen a vízből menteni, hogy azok éljenek. 10. vers. Az a halászati munka, amit a tanítványok végeznek, az a halak pusztulását jelenti. Ezt a kétféle jelenséget csak az ige megvilágításában érthetjük meg. Ha a nyelv, az ajkak az Isten ígését hirdetik, annak ereje által átmennek a halálból az életbe. Jn 5, 24. Ilyen munkálkodás mellett nem jut eszünkbe a mások hibáin rágódni. De még a szorgalmas hétköznapi munka is védelmet nyújt ezen a téren: – Tétlenül üldögélve, lusta semmittevésben az atyádfiát rágalmaztad, pletykálgottál rá; az anyád fiát meg bűnre csábítottad, gonoszra biztattad. – Zsolt 50, 20. Ha például Saul munkával kötötte volna le az erejét, nem lett volna kedve a dárdahajigálásra. A tétlen biblia-közösségek ráérnek életszabályokat alkotni, és azoknak alapján egymást bírálgatni, ami végül ellenségeségbe is fajulhat. Mindenki vezérkedni szeretne, és mindent jobban tudni. Saul is így gondolta, ezért veszték el a számarai. Krisztananda hindu evangélista – emlékezetem szerint 1937-ben – Budapesten beszélt a jó pásztor példázatáról. Elmondta, hogy ennek a jó példája náluk még ma is megvan, elől megy a pásztor, de „Mádszárorságon á sámárák vezetnek”. – Saulból is hiányzott a pásztori indulat. Ezért hajigálta könnyen a dárdát. Nagyon sok ember életét keserítette már meg az alaptalan rágalom, sőt néha egy rágalmi hadjárat halálba is kergetett némelyeket. Ez úgy néz ki, mint a tanítványok szokásos „halászata”, ami a halak károsodásával jár. Nem kell itt semmi külsőséges változtatás, nem kell leváltani a formákat, kicserélni a hajókat, csak az indulatokat, a gondolkodásmódunkat. Mi nagyon meg vagyunk elégedve a magunk mentalitásával; én vagyok a szókimondó, őszinte, nyílt ember – ami a szívemben van, az a számon. De ha tudnám, hogy mi van a szívemben, akkor nagyon lecsendesednék. A Mester ismeri a szíveket, és azt látja, hogy „onnan belülről az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemér-

metlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság”. Mk 7, 21-22. Hát ez van a szívemben; sokkal jobb, ha megtartóztatom a nyelvemet, minthogy büszkélkedjek vele. Saul is ezekben kereste a maga nagyságát. A mennyei Atya egészen mást gondolt felőle, mert származását a

Benjámin nemzetségebe helyezte. Benjámin azt jelenti: jobb kezem fia. Elkészítette Saul részére is az utat, hogy egykor neki is mondhassa, ami a jobb keze felől állóknak szól: Jöjjetek én atyámnak áldottai, örököljétek az országot. Kik is az Atyának áldottai? Akik bevették az Atyának a magvát, és ezáltal áldott állapotba kerültek. Ez a jó Mag az Atyának a Jobbjára, és akik ezt a Magot befogadták, azok a Jobb kéz fiai; ezek vették be az Isten örökkévaló uralmát (örököljétek ez országot). Saul a maga uralmát kereste, meg is találta, meg is lakolt érte. Itt azt is mondhatná valaki, elvégre Saul nem tehetett arról, hogy vállától felfelé mindenkinél nagyobb volt. Ez nem a természetére vonatkozik, hanem a mentalitására. Ez igei nyelven érthető, mert a belső emberre mutat. Ha földi (emberi) nyelven értelmezzük igei kijelentést, az a filiszteus módszer, ami abban áll, hogy az élő vizek forrását földdel betemetik. A filiszteus azt jelenti: idegen nép. Ilyen ország, hogy Filisztea nem létezett. Ez a fogalom a lelki világba tartozik. Tudnunk kell, hogy a Szentírás nem történelmi lexikon, hanem Törvénykönyv, és a törvényszerűségeket eseményekben, allegorikus kifejezéssel példázatokban közli. Az Úr Jézus is kizárólag példázatokban beszélt. Mt 13, 34. Ha viszont ezt földi síkban értelmezzük, ez azt jelenti, hogy földet dob rá. Erről a jelenségről olvasunk az 1Móz 26, 14-25-ben. Ábrahámnak, majd Izsáknak szolgáló kuttakat ásnak, s a filiszteusok – akik gondolkodásmódjukban idegenek, elidegenedtek – betöltötték azokat földdel. A filiszteus látásmód mindig megvolt, ma is megvan, mindenkor meggyőzhetetlenül szemben áll, vádol, támad; – ennek hajtórugója az irigység. 14. vers. Ef 4, 17-18. Ez akkor ér véget, ha az Isten akaratának az élésére törekszem. Ez a Beérseba állapota.

Kérdés végül, hogy sok jó adottság és lehetőség mellett miért nem találta meg Saul az Isten uralmát? Azért, mert a maga uralmát, a maga királyságát kereste, s így végül a halálát találta. 1Sám 31, 6. Így néz ki a magunk uralma, a nagyság, a dicsvágó útja. Ez a sátán kínálata: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. Mt 4, 8-9.

De van másik út is. Erről a következő fejezetben halunk.

DÁVID

Jöjjön el a te országod.

Mt 6, 10.

Isten országáról most nem akarunk bővebben szólni. Kizárólag arra irányítjuk figyelmünket, hogy az Ő uralma bennünk, a mi életmódfolytatásunkban megvalósuljon. A Mester is erre figyelmeztetett: Az Isten uralma tibennetek van. Ez az uralom úgy épül be az életünkbe, ha ezt mi is kérjük: jöjjön el a te országod; és azáltal lép életbe, hogy „legyen meg a te akaratod”. Ennek a beépülését a mi Urunk a Dávid példáján mutatja meg nekünk. Nem kell arra gondolnunk, hogy ez a Dávid egy különleges egyén, pontosan annyi esélye van neki is, mint bárki másnak, akár Saulnak. Így van megírva: Nincs különbség, mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. Róm 3, 22-23. Abban a tekintetben viszont igen nagy a különbség, hogy valaki ebben az állapotban akar-e maradni vagy keresi a kiutat: akar-e hinni vagy megtagadni? „Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő VAN... Zsid 11, 6. Ez a feltétel Dávidban megvan. Az ő apja Isai = az Isten van. De ezzel a szóval fejezték ki a következőket is: életképes, férfias, bátor, szilárd. Akinek Istene van, annak mindene van, mert Istené a mindenség és ezt minden gyermekének megadja; Fiam, mindenem a tied! Lk 15, 31. A Krisztusban mindent megadott vele együtt. Akinek van Istene, az bizonyára életképes, férfias, szilárd lesz. Persze ez nem

beképzeltség alapján válik valóra, hanem ő maga tegyen titeket erősekké, szilárdakká, állhatatosakká. 1Pt 5, 10. Ne mondjuk erre, hogy könnyű volt Dávidnak, mert ilyen apja volt. Ez most nem származástan, hanem belső valóság, ami azt jelenti, hogy minden tevékenységem Istentől induljon ki, minden elhatározásomban az a döntő, hogy mi az Isten akarata. Róm 12, 2. Ezt magamévá teszem, és erre ráállok. Így épül belém az Isten uralma. Meggyőződéseim alapján Istent egyre nagyobbnak látom, magamat egyre kisebbnek. Örömem lesz, hogy Annak növekednie kell, nekem alábbszállanom. Ezt az utat Dávidnak is meg kellett járni, ezt a kemény harcot neki is meg kellett vívni. Iszonyatos harc a saját nagyságunkkal megvívni. A Dávid küzdelme Góliáttal nem valami hősköltemény, nem a Toldi Miklós viadala, hanem a bennem dúló felháborodás, sértődöttség legyőzése. Mielőtt még a Góliáttal megismerkednénk, próbáljunk egy példát az életünkből elővenni. Valaki részéről sorozatos megaláztatás, sérelem ért, és most valamilyen ügyben el „kell” oda mennem. De hát ebből összeütközés lesz. Hát én vagyok a sértett fél, hát én vállalom újra a megaláztatást? – Hát igen! De jó szívvel, tisztelettel, jóindulattal. Ez a Mester tanácsa. Elindulok, elmegyek. – Jóra jött az ügy. De jó, hogy elmentem, de jó, hogy ráhallgattam. Ez így egyszerűnek látszik, de gondoljunk csak vissza, bizony kemény ütközet volt az első. A mi Atyánk elvezet minket odáig, hogy majd fel sem rójuk a sérelmeinket. A 2Pt 1, 5-7. rész megmutatja nekünk a lépéseket, hogyan juthatunk el ide, vagyis hitből a szeretetig. Ott már nincs sérelem, sem bosszúállás. –

Lássuk hát, hogy néz ki a Góliát. A bibliai neveket a görög szöveg is az eredeti héber nyelven közli; ennek is megvan a jelentősége. Góliát-nak bő jelentése van. Nem sorolhatjuk el az egész jellemzést. Csupán arra kell rámutatnunk, hogy belső, lelki valóságokról van szó. A Góliát a belső adottságai alapján akar nagy lenni, mindenkinél nagyobb. Ugyanez a törekvés a tanítványokban is működik: ki a nagyobb? Látható, hogy nem a termetről van szó. A Góliát név jelentései között

csak néhányat említsünk: fénylő, jós, egy dokumentumot feltár; ő a túlélő, a hazatérő, a maradék. Mit jelent ez a gyakorlatban? Azt, hogy bibliatudósnak képzei magát, a szövegből tud jóslatokat faragni; tudásával tündököl, és ezt világosságnak gondolja; az üdvösséget biztosítja, mert minden bajnak a túlélője; s ha minden szétesik, akkor még mindig ő lesz a mennyei maradék.

Mindezzel nem volt semmi baja Dávidnak, amíg a juhot őrizte. Ez általános jelenség, ahol több testvér van egy családban, ott a munkát mindig a legkisebbre tolják. Nem ért rá dicsekedni, nagyozni. Még a jó adottságaitól sem szédült meg. A piros arcú kifejezés az eredeti nyelven a tűzpirosat jelenti, aki-ben megvan a szellem tüze; a szeme, a tekintete telve van lelki finomsággal, szellemi erővel, belső szépséggel. – A jó hírű, nagylelkű bátyjai bizonyára gondoskodtak arról, hogy a beképzeltséggel ne sok baja legyen. Még a felkenetést is kibírta. De a Saul emberei felfedezték őt, dicsérték, magasztalták. – Ért a húros hangszerhez, értelmes férfi, harcra kész, nagyszerű igehirdető, szolgálatkész, jó ember és az Úr vele van. 1Sám 16, 18. Akkor már előjött a Góliát. Amikor Isten valakiben elkezd munkálkodni, nagyon hamar megjelenik a sátán is hathatós csapdáival. Leghatásosabb csalétek a dicséret, a nagyzási mánia hizlalása. Itt nagyon hamar bekövetkezhet a hajótörés. Az 1Tim 3. része jó tanácsot ad a lelki szolgálatokra vonatkozólag. Nyomatékosan figyelmeztet, hogy az őriző, vigyázó szolgálatra (püspök) megfelelő egyéneket bizzanak: Ne legyen új (újdon-sült) ember, hogy fel ne fuvalkodjon, s így az ördög kárhozatába essék. Istennek gondja van erre. – Viszont a Saul szolgálai szívesen szerepeltetik az „ifjakat”: idenézzetek, nekünk ilyen kitűnő bizonyágtevőink vannak, a mi konferenciánkon, csendes hetünkön tértek meg és nem győznek eleget beszélni, szónokolni az ő csodálatos megtérésükről; jó ideig csodáltatják magukat, azután úgy eltűnnek a láthatárról, hogy az Interpol sem találná meg őket. Erről a jelenségről a jelen korban többször lehetett olvasni.

Vajon miért van ez így? Erre a Jn 10. része ad nekünk feleletet. Ez a fejezet a jó Pásztorról szól. De nem azzal kezdi a kijelentést: Én vagyok a jó Pásztor, hanem így: Bizony, bizony mondom néktek: Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hág be, az tolvaj és rabló. A juh-akol a ház körül van – nem hodály – és alacsony a kerítése, látszólag könnyű ide bejutni; csak át kell hágni a törvényt, és máris bent vagyunk, azonnal kész a bennfentes hívő. Megkapja a megtért-hívő kinevezést, és hamarosan megtanulja, hogyan kell ezt a szerepet megjátszani. – Ezt nem érdemes részletezni, hiszen a magunk – a magam – törvényes útját keressük. Dávid felismerte, hogy a Góliát minden fegyvere, eszköze aranyat mutat, de rézből van, a modora vas. Dávid átlátta, belátta, hogy a nagyzási mániát a magunk erejével legyőzni képtelenség, a megalázkodás lehetetlen. Ő az Isten nevére, segítségére várt, ezt kérte és megkapta. – Az utolsó idők hamis krisztusai a Góliátot dicsőítik, gyors és óriási eredményeket mutatnak fel, tömegesen megtérnek és a vezetők, a „nagy próféták” luxuspalotákat építenek. – A győzelem után Dávid beszélt Saullal. Ennek a megbeszélésnek a tartalmát nem ismerjük, csak a következményeit.

Minket most a Dávidra vonatkozó folytatás foglalkoztat. Ugyanis a következő mondat arról szól, hogy Dávid és Jonathán (Jo-Nátán = Isten ajándéka) szívükben egybeforrtak és Jonathán úgy szerette Dávidot, mint a saját lelkét. 18, 1. Tehát nem valami földi baráti kapcsolat jött létre, hanem a legmélyebb szívügyről van szó. Nekünk szokatlan a bibliai nyelv, a példázatokban való beszéd, ezért külön kell megismernünk a jelenségek leírását, a képek beszédét és mindig szem előtt tartani azt, hogy a belső emberről szól minden. Dávid és Góliát harca a megromlott emberi természet elleni küzdelem. Amikor még ez a megromlott természet dominál (tehát a testiesség az úr), addig az ó-ember uralkodik. Ezt nevezzük körülmetéletlenségnek. Góliát, a körülmetéletlen pillanatnyilag még Dávidban lakik. Ez a Dávid nem egy különleges ember, csak vallásos nevelésben részesült, akárcsak a többi testvére. Ezt nevezik tizes

szintnek; a Dávid hangszer a tízhúrú lant (a kithara), ez nem százhúrú hárfa. A megromlott természete, a sok kudarc azonban nyugtalanítja, sérti, bántja. Góliát sértegeti, becsmérli az Izráelt. Azt is értésére adja a Góliát, hogy ez egyéni ügy. Minden egyes ember csak egyénileg vívhat meg a maga romlott állapotával. Neki magának kell kiválogatni az öt sima kövecskét, ami bűneinket ránk bizonyítja. Ebben segít a mi Urunk; az Úrnak az útja a megítélés. Ézs 26, 8. A sima kő a megítélés szelíd, csendes, szeretetteljes voltát jelenti. De meg kell értenünk, ebben is segít az Úr, pontosan eltalál az igazság. A végső szakítást a régi gondolkodásmóddal a Góliát fejének levágása jelenti; Dávid maga vágja le a Góliát fejét. Ezt a harcot írja le a Galáciai, meg a Római levél. „Mert a testiesség a szellem ellen törekedik, a szellem pedig a testiesség ellen...” Gal 5, 17. Azután felsorolja a bűnt részletesen. Ezeket gyűjtötte be Dávid az őriző pásztori szolgálatnak a tarsolyába; erre mutat az öt kövecske. „A győzedelmesnek enni adok az elrejtett mannából, és adok annak fehér kövecskét, és a kövecskén új írott nevet...” Jel 2, 17. Tehát egészen más mentalitást, más gondolkodásmódot épít belénk.

Az ó-ember elleni harcnak új szakasza kezdődik, amikor Jonathán úgy szerette Dávidot, mint a saját lelkét. Itt nem a Dávid ereszkedik le Jonathánhoz, hanem Dávid kap ajándékot Istentől. Nagy szüksége van erre, mert ezután is kemény csaták következnek. A Dávid „fegyvere”, a bot jól működött. Ez nem párbaj-dorong, hanem bírói pálca, amely elválasztja a jót a gonosztól, s ha felfedte a sebeket, akkor folytatja a gyógyítást.

A harc az élet elnyeréséért folyik; a Góliátnak meg kell halni, hogy az Isten embere éljen. Az ütközet Efes-Dammimnál – jelentése halotti némaság – folyik. A győzelem után viszont megjön ennek a próbája: egyik oldalról a magasztalással kísértik, a másik oldalról meg Semei gyalázza. Mindkét vizsga egyformán nehéz, halálos veszedelmet hordoz magában: „Noha a halál árnyékának mélyén járok, engem nem fog megfélemlíteni a gonosz, nem tud felzaklatni, aggodalmat kelteni bennem,

mert te velem vagy, a te bírói pálcád és kormánypálcád mindig biztatott, bátorított engem.” Zsolt 23, 4.

Ezen a ponton két veszélyhelyzet van, egyik a dicséret-
tek révén az elbizakodás, másik a bántalmak, sérelmek miatti
elkeseredés. Mindkét esetben Isten ajándéka menthet meg. Elő-
re bátorít, hogy merő örömmel tartsátok, ha titeket az én neve-
mért kergetnek, háborgatnak. Amikor Saul üldözi Dávidot, Jo-
nathán a barátját védi. De minket most a belső értelme foglal-
koztat. Mi az Isten ajándéka? Bűnbánatot ad nekünk; tapintato-
san rávezet a rejtett bűnteherre, és a megbánás ajándékát adja.
Ezt vitte Nátán próféta Dávidnak; a samáriai asszony is megis-
merte és elnyerte ezt az ajándékot, Jn 4, 10. és 39. vers; a Mes-
siás ad ajándékba bűnbánatot és bűnök bocsánatát. Ennek be-
fogadója az alázat. Így vonul be az Isten uralma az ember szí-
vébe, életmód folytatásába. Ezt jó előre bejelentette Isten: Ím-
hol jön a te királyod alázatosan és teherhordó számaron. Ezt
csak tőle tanulhatjuk. Ő ezt felkínálja nekünk: Tőlem tanuljá-
tok meg, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok; és nyugalmat
találtok a ti lelkeiteknek. Mt 11, 28. Külön fejezet szólhat erről
az alázat-tanulásról. Egyelőre csak annyit, hogy ez az Ő útja.
Az élet minden területén nélkülözhetetlen; alázat nélkül sehol
sem lehet valódi boldogulás. Az alázat felismeri, elismeri, hogy
Isten a nagy, a jó, aki jót tanácsol. Ilyen az ő uralma. Ezt kérjük
is: Jöjjön el a te uralmad (országod). Persze ennek csak akkor
van értelme, ha az Ő uralma a mi gyakorlati életünkben megva-
lósul. Hasonlással élve, nem elég egy szakiskolába beiratkozni,
naponként látogatni, – ott tanulni is kell, és a gyakorlati órákon
a munkát is elvégezni. Tehát fontos, hogy az isteni rend az élet-
mód folytatásunkban tevékenységgé váljon. Ennek jelképe az
Isten „ládája”, amelyben a két törvénytábla van elhelyezve. Ezt
akarta Dávid magáévá tenni. Közben rájött, hogy ez igen nagy
felelősség; a magunk erejével ezt nem tudjuk egyenesbe hozni;
halált okozhat. Uzza = erő. Olvassuk el a 2Sám 6. fejezetét, eb-
ből sokat megértünk. Első indulásra nagy az öröm; jegenyefá-
ból készült hangszerekkel vigadnak. Az Uzza esete, a felelős-

ség megijesztette Dávidot és inkább Obed-Edom-nak hagyta az Úr ládáját. Három hónapig volt ott a láda és nagy áldást hozott Obed-Edom házára. Ekkor Dávid is el mert menni a ládáért. Most már teljes erejével odaszánta életmódváltását az Úrnak. A tánc a zenére való ritmikus lépés, amit a zene könnyedé, könnyűvé tesz; öröm és élvezet jó zenére lépni. A ritmust a törvény adja. A ritmus meghatározója a „hetedik nap”, a szentség, aminek alapja az Istennek tökéletes, neki tetsző, jó akarata. Legyen meg a te akaratod!

Tehát Dávidék el akarják kezdeni az Isten rendjében való életmódváltást, de – ahogy ez már szokott lenni – úgy a maguk módján. Számítanak erősen az Atya bőkezűségére. Abinádáb = Atyám bőkezű, ajándékozó. A többit majd bízva ránk a jó Isten, mi már tudjuk, hogy mi kell ide. Mindenekelőtt „Dávid összegyűjt magának az Izráelből mintegy hetvenezer ifjút, és hozzálátott és elindult ő és a vele lévő egész nép és néhányan a Júda főemberei közül, hogy visszahozzák az Úrnak ládáját.” – Új szekérre helyezik a törvény-ladát és Uzza meg testvére Ahió (sőt a többi fittestvérei) irányítják az új szekeret. Uzza = erő (erőszak), – ugyanaz, mint Róma-Ahió = testvéries. – Az ökrösszekér megbillen, Uzza helyre teszi, ami halálát okozza. –

Hétköznapi nyelven ez érthetetlen. A kijelentés nyelvén viszont megvilágosodik minden, különösen akkor, ha a mindenkori folyamatot szemléljük. Egy jó nevű „Dávid” gyülekezetet (közösséget) szervez; ő állapítja meg kik az igaz hívők, a tökéletes megtértek, akik elválasztandók a többi embertől. Ezekben megvan a „hét”, az isteni rend. – „Isten gyermekei”, ezt jelenti az ezres szint; így hetvenezer, ami nem létszám, hanem minőség. Tehát a mennyei Atya gyermekei = 70000 –

A törvény-ladát új szekéren viszik; ilyen csodás tanítás még nem volt, ez valami egészen új. Nagyon büszkék az új szekérre; itt mindenki „drága testvér”, nem is illik más megszólítást használni. Idegennek tilos a belépés, még egy rövid látogatás sem lehetséges. – Ha valami kis rendellenesség mégis

mutatkozik a szolgálatban, Uzza helyreigazítja, de erőszakosan. A drága testvérem-ből hamar diktátor lesz, aki az egyedül üdvözítés revolverével sakkban tart mindenkit. De ebből pusztulás lesz, Uzza belehal. – Ezen a ponton Dávid megdöbben, és felteszi magának a kérdést: Hogyan jöhet majd el az Úrnak ládája énhozzám, énbelém? 9. vers. Dávid rájött arra, hogy nem mi építjük az Úrnak a házát, hanem Ő építi belénk az ő rendjét, Ő hangolja a mi „hangszereinket”. Erről olvashatunk a 14. versben. A mi szövegünk arról szól, hogy a Dávid táncol az Úr előtt. Rájött, hogy nem elég csak hívösködni, vallásos megbeszéléseket rendezni, nem elég, hogy van új szekér, ehhez még kell egy új életmódfojlatás is. Ezt fejezi ki az a mondat, hogy Dávid táncolt az Úr előtt olyan lendülettel, hogy ruhája fellibbent (felfosztózott). Földi szemmel nézve, ahogy a felesége Mikál látta, ez esztelenség. Az eredeti szöveg rámutat a belső valóságra, ami egészen mást mutat: visszahúzódott a rendbe, az Isten rendjébe, megfékezte az indulatait, elkezdte az új életmódfojlatást a „tökéletesen felhangolt hangszereken”, és a Dávid kitűnő, másoktól különböző ruhába öltözött. Tudjuk, hogy a ruha a cselekedeteket jelenti. – Feltárta bensőjét, rejtett bűneit Isten előtt; ezt jelenti a ruha fellebbbentés, felfosztózás. – Megalázta magát, vállalta alávalóságát. 22. vers. Ez adta meg neki a felmagasztalást. –

Felmerül még egy kérdés, mi lett végül Saullal? Végleg elpusztult? Hát nem! Az Úr adott neki is pótvizsgát; földre esett, megalázta magát, könyörült rajta az Úr; azután elindult célegyenest előre, hazafelé. Saulból Pál lett. Azóta már találkozhattak odaát. Erről majd talán máskor beszélhetünk.

Ámen

A TERMÉSZET NYELVE

„...az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik.”

Róm 1, 20.

Minden ember, aki ebbe a világba beérkezett, hozott magával a szíve mélyén a valódi boldogságra, maradandó örömeire való vágyakozást. Ifjú korban ez felerősödik, ami tudat alatt Istenre vágyódást jelent. Ha ez az induló vágy kisiklik, akkor irigységre fog kíváncsozni, ahogy a Jak 4, 5-ben olvassuk. Ez a Zsolt 42, 2-ből idézet: Mint a szarvas kíváncsozik a folyó-vizekre, úgy kíváncsozik lelkem hozzád, óh Isten. A Jakab levelében viszont irigységről olvasunk. Érdemes nyomon követnünk a zsoltárt, mert vívódó keresésünk odavezet minket az Atyához, az atyai házba. A legtöbb esetben azonban nem ebbe az irányba indul az ifjú, hanem múltó élvezetekben, egy másik emberben keresi boldogságát. Döbbenetes látni, ahogy beleveti magát a „szórakozások” gyönyöreibe, ahol nemcsak a javait rabolják el, de elveszti munkaszeretetét, jóérzését, tisztelet tudását, családszeretetét, életcélját, végül az igazi, maradandó életét. Persze ezt senki sem veszi komolyan; úgy gondoljuk, hogy majd lesz valahogy. Persze jósolni nem lehet senkinek, de ijeszteni sem szabad senkit. – A mi mennyei Atyánk meleg szeretettel szólít minden egyént, mindenkit a maga saját nyelvéen. Kizárt dolog, hogy egyetlen emberről is megfélemedkezne. Ő ébresztett vágyat a szívünkben. Rajtam múlik, hogy hallgatók-e rá. Persze félünk attól, hogy Isten elveszi szabadságunkat, függetlenségünket. Utólag jövünk rá, hogy tulajdonképpen ő tesz szabaddá, s az ördög a nagy szabadsággal szenvedélyek, mániák megkötözöttségébe sodor. Az ember csak akkor veszi észre tehetetlenségét, amikor próbál szabadulni, „leszokni”. Ez az általános tapasztalat. A Messiás, a Krisztus Szabadítóként jött ebbe a világba utánunk. Mt 1, 21. Az utolsó időkben – a Krisztus utáni korban – tömegesen törnek fel a mélységből tisztátalan szellemek, hogy megszállják az emberek lelkeit. De

ugyanakkor a védelem is nagyobb, végül is győz a Juda oroszlánja. Ez a harc a belső emberben folyik. Jel 12, 7. 5, 5.

A mi Atyánk minden módon, sokféleképpen szólott az emberhez, mindegyikhez az ő saját egyéni nyelvén; hiszen minden egyes ember a Teremtőnek egyedi alkotása. Zsid, 1, 1. Erre mutat az ujjenyomat; sok milliárd embernek teljesen egyéni a rajzolata. Ugyanígy a lelkiisége is mindnek teljesen egyéni. Minden egyes egyénnel személyesen tud beszélni. Róla beszél az egész teremtettség és sokan meg is értik. Csak az nem érti, aki nem akarja megérteni. Az alkotásait mindenki látja, de a kutató tudós talán többet lát. Darwin vallotta: „Éppen az kényszerít Isten elfogadására, hogy nem tudom elhinni: ez a csodálatos világ véletlenül keletkezett.” Ez nem lehet vitatéma. A mennyei Atya azokkal tud foglalkozni, akiknek hiányzik az atyai ház, akik érzik a boldogság hiányát. – Általában mi magunk próbáljuk megoldani életünk kérdését. Azzal nyugtatjuk magunkat, hogy elvégre én is tudom mi a jó és mi a gonosz. Igyekezetben nincs is hiány. Belőlünk az élet hiányzik, éspedig a belső emberünk élete. Amikor Nikodémus szorongó nyugtalanságával a Mesterhez fordul, az rögtön rámutat a való helyzetre. Nikodémusnak nem kell sokat magyarázkodni, elég, ha tudja, hogy itt isteni ügyről van szó: Tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul. Tehát tudja, hogy itt nem valami vallásos alapítvány propaganda reklámozása folyik, és itt lehet olyat tanulni, amit ő nem tud. Ez tehát tanítvány óhajt lenni. Valamit sejtett a Mester isteni származásáról annak ellenére, hogy Izráelben nagyon sokan törvénytelen gyermeket láttak a Názáreti Jézusban. A keresztények általában hisznek a szeplőtelen fogantatásban, aminek a jelét Isten megadta: Ez pedig néktek a jele, találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. A jászol annak a jele, hogy megérkezett a Mag. Lk 2, 12. De ennek a jelnek folytatása is van, kell, hogy folytatása legyen. Bennünk is k e l l megszületnie az új embernek. Akik itt vagyunk e földön, úgy jöttünk világra, mint test-lélek emberek – test és „víz” (psyché). De hiányzik belőlünk a harmadik ténye-

zõ, a belső ember, a s z e l l e m – pneuma –. Az ember, a belső ember kizárólag Szellemtől fogantatik (Szentlélek). K e l l néktek felülről fogantatni. Jn 3, 7. Ezt már többes szám második személyben mondja: Felülről k e l l fogantatni n é k - t e k . Ez pontosan azon a módon történik, ahogyan az Embernek Fia, a Názáreti Jézus esetében ez történt. A magot az Atya adja, a Mag a Fiú, s a foganást, a fogantatást a Szellem (fogantatott Szentlélektől) végzi; az emberi szívben a hit a befogadó; hit által fogan. A „vezeték”, ami a Magot közvetíti, az Ige, aki által minden történés végbemegy. Ez a folyamat akkor is megtörténhet, ha valaki ezt elméletileg nem ismeri. A Mag tulajdonképpen sugárerő és sugárzás révén jut el hozzánk, belénk. Ezt nekünk szabad és lehet megértenünk, csak nehezen fogjuk fel, mert mindent anyagi, földi vonalon próbálunk megérteni. Nikodémus is értetlenül áll az Isten csodáival szemben, ezért állapítja meg az Úr: Ha földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mi módon hisztek, ha a mennyiekről szólok néktek? Tehát értelemmel, fejjel nem foghatók fel az Isten csodái, de hittel befogadhatjuk, ami foganást jelent. Ennek a történésnek a jele, testi vonalon való végbemenetele a szeplőtelen fogantatás; a Názáreti Jézusnak a fogantatása nem embertől, – nem a „szent Józseftől” való, hanem az Atyának az erő-sugárzása végezte ezt. A Mária vételezte a kijelentést és megkérdezte: Mi módon lesz ez, holott én férfiút nem ismerek? Az angyal megadta a feleletet: A Szent Lélek száll rád, és a Magasságosnak az ereje megárnýékoz téged, azért aki születik is szentnek hívatik, Isten Fiának. – Félreérthetetlen, hogy a Mag érkezett meg és foganás történt. Érdemes figyelmesen elolvasnunk ennek a fogantatásnak a leírását. Lk 1, 25-36. Az Atyának az ereje leárnýékoltan, letranszformáltan érkezik az árnyék-világba.

Ez rendkívüli jelenség, de ez másként nem lehetséges, mert a Földről, s a „föld-emberből” kiveszett a jó mag; önmagától csak tövist és gazt tud teremni. Pontosán így van ez a belső embernél is, önmagából nem tud kihozni semmi jót. A jó egyedül Istenben van, és mi Tőle kaphatunk jó Magot. Ez a jó

Mag a Krisztus. (Ez a Názáreti Jézus testében lakozott.) A jó Magot vette be Ábrahám hit által. Gal 3, 16. És most ezzel elérkeztünk a „szeplőtelen fogantatás” gyakorlatához, amit az Úr Nikodémusnak tanított. Ezzel kezdődik az egyházi esztendő második része, a gyakorlati félév. Ez a pünkösdi utáni vasárnap, a háromság vasárnapja. (Trinitatis) Alapigéje a Jn 3, 1-15. és Róm 11, 33-36. Most nekem, nekünk mondja: Szükség néktek felülről fogantatnotok. E nélkül nem jöhet létre, nem születhetik meg az új ember. Nekünk is szabad kérdeznünk: Uram, mi módon lehetnek ezek? És a János evangéliuma első fejezetében választ kapunk erre. Jn 1, 1-18. Kezdjük a 12-13. verseknél. Megvan a módunk arra, hogy hit által való fogadás révén Isten gyermekei legyünk. (A Rienecker-féle magyarázó szótár szerint ez nem a testi, hanem a belső ember fogantatására vonatkozik. Erre mutat a folytatás: Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istenből születtek. – Amit a fizikusok Energiának neveznek, s ahogy azt próbálják megértetni, abban mi a Teremtőt ismerjük, aki örökkévaló személy, aki a VAN, akiben minden erő, képesség lakozik. – Az Isten Fia az Isten dicsőségének, az energiának a kisugárzása. Zsid 1, 1-3. Erich Sauer fizikus is így fejezi ki: „Az anyag: sugárzás. A világmindenség, amelyikről a bibliai teremtéstörténet szól hatalmas rezgési terület.” A kisugárzó erők által építette fel a mindenséget, és nála nélkül semmi sem jött létre. Ebben a sugárözönben benne rejtett az élet és minden építő erőnek a „rezgése”.

Kérdés, hogyan jut ez el az én szívemig? Ennek a sugárerőnek a vezetőke az Isten Igéje. Ez minden kezdeményező erőnek a hordozója. Jn 1, 1. A „kezdetben” kifejezés nem időhatározó, hanem a kezdeményező erőre mutat. Ez Istenben van, és mindig Őbelőle indul ki.

A boldogságot kereső ember itt rátalálhat a megoldásra: Boldogok, akik hallgatják Istennek ígését, és azt komolyan veszik. Ilyen alapon a befogadónak szól: „övé lesz az életnek boldogsága”. Nem kell tudóskodnunk, de ami ránk tartozik, azt jó

megismernünk: „...aki az én ígémet hallja és hisz annak, aki engemet küldött, annak örök élete van.” Jn 5, 24. Így áll talpra a halál állapotában lévő ember; így áll elő az új teremtés, az új ember. Isten a természet nyelvén beszél kikutathatatlan csodáiról. A csillag-világ számadatai végére mehetetlenek. De ma a mikrobiológia vagy a fizika adatai is kifejezhetetlenek. Sokat olvashatunk, hallhatunk erről: A Szentírásban minden meg van írva, csak nem értjük vagy nem értettük. Meg van írva: a Szellem a valóság; az anyag látszat, látható. – A láthatatlanok örökkévalók. Minket az foglalkoztat, hogy elérjük a valóságos életünket, az örök életet. Énekeljük az erről szóló énekünket:

Isten velünk, viszontlátásra!
Boldog útjain kegyesen
Hű kezével Ő vezessen;
Isten velünk, viszontlátásra!
Hogyha itt tán nem is:
ott az égi honba' fenn,
Jézusunk kebelén,
Isten velünk, viszontlátásra!

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ	1
MIT CSELEKEDJÜNK?	5
MIT CSELEKEDTEM?.....	6
EZT CSINÁLTAD	7
ELHÍZOTT PUHÁNYOK	8
EDZETT MUNKÁSOK	12
TE AKKÉPPEN CSELEKEDJÉL	18
A PASCHA ÜNNEPE ELŐTT	18
A HÜS-BAN SZENVEDETT	19
LÁBMOSÁS LÜGGAL	21
LÁBMOSÁS „VÍZZEL”	24
MENTS D MEG A TE ÉLETEDET!	28
LÁTSZAT – VALLÁS OSSÁG	32
VALÓSÁG OS HIT	37
AZ ATYÁNAK KÜLDÖTTE	38
FUTOTTAK MÉG	40
KÜLD ETÉS NÉLKÜL MINDEN VALÓTLAN	43
ÉN NEM KÜLDTEM, DE FUTOTTAK... ..	44
BÖLC CSÉ TESZLEK	49
„BÖLC S” BOLONDOK	49
„BOLOND” BÖLCSEK	52
KELJ FEL, MENJ EL... ..	56
BENT VAGY KINT?	62
KÍVÜL TÁGASABB... ..	65
BENT, DE MÉGIS KÍVÜL	67
KÍVÜL, DE MÉGIS BENT	72
AKIK KÉSZEN VOLTAK, BEMENTEK	76
DÁVID ÉS GÓLIÁT	77
DÁVID	85
A TERMÉSZET NYELVE	93

A SZERZŐ ÚJABB ÍRÁSAI ÉS FORDÍTÁSAI:

Tudom honnan jöttem és hová megyek (elfogyott)

Angol nyelvű kiadása:

I know where I came from and where I am going (elfogyott)

Fordította: dr. Mekis János – USA

Szombat vagy szabbát (elfogyott)

Kereszttség vagy bemerítés (ajándék)

Gyógyító vagy gyógyítások (ajándék – elfogyott)

Dolgozni vagy hajtani (ajándék – elfogyott)

Magnificat (ford. – ajándék)

A jó cselekedetokről (elfogyott)

Zsoltárok öt könyve (ajándék – elfogyott)

Hétről hétre (ajándék)

Szívedre beszélek (ajándék)

Hogyan olvasod (ajándék)